

HİKMET

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV

HİKMET

"İmam Hatip Nesl'inden"

TİMAV 5

Hikâye 4

Haziran 2016

T.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-86221-2-8

Dizgi & Tasarım: Kef Ajans

www.kefajans.com

Baskı & Cilt: İmza Org. İnş. Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Fevzi Çakmak Mah. 10448. Sokak No: 14

Karatay/KONYA

0332 342 08 68 - www.imzaofset.com

Sertifika No: 33462

Basım Tarihi: 2016

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şükran Mahallesi Sırcalımedrese Caddesi No:3 Meram /KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f /timav.vakif](https://www.facebook.com/timav.vakif) [@Timavvakfi](https://www.instagram.com/timavvakfi)

HİKMET

"İmam Hatip Nesli'nden"

*4. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser*

TİMAV

HİKMET

"İmam Hatip Nesli'nden"

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Rasim Özdenören

Köksal Alver

Sadık Yalsızuçanlar

Abdullah Harmancı

Mehmet Kahraman

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

HİKMET 11

Emine Aslan

HEY SEN, ORADAKİ! 15

Elif Eylem Baltacı

TREN İSTASYONUNDAKİ VAPUR 19

Aleynanur Yaz

MR. BROWN 23

Betül Özel

TAK TAK TAK (!)... 31

Sedanur Kulaç

UMUDUN KELEBEĞİ 35

Bengüsu Şeyma Özoğur

KALEMİNDEN 41

Safiya İsrailov

KIZIM, EVLÂDIM.. 45

Dilmen Kınay

21.SANİYE 49

Gülrihal Kafadar

VE SEN KUŞ OLUR GİDERSİN 53

Fatma Yıldırım

MASUM DEĞİLİZ HİÇ BİRİMİZ 57

Rabia Türkmen

26 (YİRMİ ALTI) 63

Fatmanur Banu Hayır

VÂVEYLÂ 71

Senanur Bektaş

UÇ UÇ “UĞUR” BÖCEĞİM.. 77

Muhammet Fatih Akgül

KAYIP PVELL 83

Tuba Durgun

İKİ KELİME 89

Elif Tok

ÇİVİ 95

Fatıma Zehra Söğüt

DİYAR-I ÂMÂ 99

Rabia Vural

PARYA 105

Emine Yaman

BİR DAMLA OKYANUS 109

Müberra Nur Kul

BALIKÇI İLYAS 113

Hanife Atçeken

SOKAK MENDİLİ 117

Yüksel Acar

TANIDIN MI BENİ? 123

Zehra Beyazlı

Takdim

Besmeleyle başlayan, hayata sevgi tohumları ekerek yeşeren, yüreklerde sevgi ve muhabbet büyüten bir neslin, gönüllerini kelama döktükleri yeni hikâyelerle yeniden merhaba...

Merhaba demenin yürekleri ısıtan sıcaklığını, merhabanın “benden sana zarar gelmez” anlamının insanla en anlamlı buluşmasını temsil eden gönüllerin hikâyelerine merhaba...

Merhaba, ümmetin birlik ve beraberlik meşalesini; ilim, irfan ve erdemle taşıyan İmam Hatip neslinin hikâyeleriyle...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın üçüncü eseriyle sizlere yeniden selam edebilmenin, merhaba diyebilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah’a hamd ediyorum.

Vakıf olarak İmam Hatip okullarımız ve din eğitimi adına “bilgi, düşünce ve strateji” üretme gayretiyle birçok alanda faaliyetlerimizi sürdürürken; İmam Hatip neslinin de gönüllerini, gündemlerini, dertlerini, coşkularını ve kısaca gül rayihalarıyla bezenmiş hayatlarından hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonları önemsiyoruz.

Bu bağlamda başlatmış olduğumuz hikâye yarışmamıza gelen eserler, gösterilen ilgi ve elde edilen neticeler gençliğimiz adına olduğu kadar ümmetimiz, milletimiz ve ülkemiz için de bizlere güç ve moral kaynağı oluyor. Bu güç ve moral; sadece Müslümanlar için değil, önyargılarından kurtulabilmiş tüm insanlara da hitap edebilen değerleri bünyesinde barındırıyor. Elinizdeki hikâyeleri okuduğunuzda bu gerçeği daha derinden hissetmemek mümkün değil.

Herhangi bir tema belirtmeksizin düzenlenen bu yılki yarışmamıza bine yakın kardeşimiz hikâyeleriyle iştirak ettiler. Hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, ilim, irfan ve erdemini yansıtırken aynı zamanda hedeflerini, hayallerini ve gerçeklerini de bizlere tüm güzelliği ile sunuyor. Bununla birlikte yine bu neslin kültür ve edebiyatta da ne kadar mahir olduğunu, hangi donanımlarla yetiştiğini, değerlerine olan bağlılık ve motivasyonlarının büyüklüğünü okuyacağınız satırların arasında göreceksiniz...

İmam Hatiplilerin;

- Dünyasında; bireyden çok toplumun, ümmetin ve insanlığın olduğunu,
- Gönüllerinde; kin, nefret ve öfke yerine sevgi, muhabbet ve şefkatin yattığını,
- Kalplerinin; var oluş gayesine râm olmak gayretiyle attığını,
- Hedef ve hayallerinin; yaratılışın hikmetini taşıyan tüm varlıkların aslına hizmet edebilir bir yerindeliği resmettiğini,
- Hayatlarının bütünü; imhanın, şiddetin, yakıp yıkmamanın değil imarın, inşanın ve ihyanın kapladığını,

bizlere bir kez daha gösterdiğine şahit olacak ve gençlerimizle onur duyacaksınız...

Onur duymalısınız da...

Onur duymalısınız, gönülden kelama dökülen duyguları üstün bir belagat yeteneği ile bizlere aktaran gençlerin varlığıyla...

Onur duymalısınız, böyle nesiller yetiştiren huzur yuvası ailelerimizin varlığıyla...

Onur duymalısınız, Ey imam Hatipliler ve İmam Hatip dostları kendinizle ve eserlerinizle!..

Biz de böyle bir camiaya duyduğumuz aidiyet ve üstlendiğimiz hadimlikle onur duyuyoruz.

Yeni hikâyelerle yeniden buluşmak niyazıyla, selam ve saygılarımızı sunuyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

1.

Hikmet

Emine Aslan

Bursa İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ay çıktı mı tepeye, çıt çıkmaz buralarda. Evli evine, evi olmayan Asıçan deliğine. Zaten kaç kişi yaşıyor ki Allah'ın şu ücra kasabasında. Ama yazın değişir her şey. Sahil kasabası burası. Hele yaz gelsin, güneş ısıtsın teninizi şöyle birazcık. Ertesi gün damlar yazlıkçısı, çekirdek ailesi, geniş ailesi, iti kopuğu, sarhoşu, kumarbazı... Ne ararsan var anlayacağın. Eee, halk da para kazanıyor, çıkarır mı sesini hiç. Sahil boyunca gördüğünüz her yeri masalarla donatırlar, ışıklandırırlar. Sazlar sözler sabah üçlere dörtlere kadar cümbüş eğlence... Vur patlasın çal oynasın. Allah var, gitmem ben oralara hiç. Kışın nasılsam yazın da öyleyimdir. Sokaklarda gezerim serseri mayın gibi, ama bak onu kışın da yaparım. Bu arada ben Hikmet, abilerim ablalarım. Size böyle afili sözler ettiğime bakmayın, daha on dördümdeyim. Başta ne ana var, ne de baba. Kasaba halkı korur kollar beni. Babamı hiç bilmem ben, anam da öleli çok olmadı, nereden baksan iki üç yıl. Babadan yadigâr bir evimiz vardı. Üç duvar bir çatı. Anam öldükten sonra o da çöktü gitti zaten. Allah razı olsun kahveci Harun abi sattı arsayı. Parasını da yavaş yavaş verir çarçur etmeyeyim diye. Sonra bana ilerideki şu kulübeyi yaptılar. Eh çok güzel değil ama bizim lüğatimizde saray budur anca. Buranın yazı kışı sıcaktır. Dedik ya sahil kasabası diye. Akdeniz iklimi. Çok soğuklarda da kahvede kalırım.

İşte yine böyle bir gün, sahildekiler günahın ve şişenin dibine vurmuşken bizim kulübenin yolunu tuttum ben. Yaz sıcağı yoruyor

insanı. Bitpazarından aldığım ikinci el asma kilidi açtım. Tam her şey yerli yerinde diyecekken yatağın üzerinde oturan küçük çocuğu gördüm. İn midir, cin midir, şeytan mıdır? Nerden çıktı bu çocuk şimdi? İçeri girdiğimi fark edince kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Hiç ürpermedi.

- Kimsin sen, nasıl girdin içeri?

Cevap yok.

- Burası benim çöplüğüm oğlum. Hangi malikânenin çocuğuyusan oraya git!

Cevap yok.

- Kalk hadi kalk. Git artık. Dövdürttürme kendini.

Bu sefer kafasını çevirip yüzüme bile bakmadı.

-Ya sabır... Gitsene çocuk artık. Sinirleniyorum haa...

Gözlerini dahi kırpmadı. Nedensizce küçüğe kanım ısındı.

- Kay bari de, biz de oturalım.

Usulca sedirin ucuna kaydı. Tel dolaptan dün aldığım simidi çıkardım. Hala yumuşak sayılırdı. İkiye böldüm. Sonra kalmasına onay vermiş gibi.

- Al ye şunu, gece karnının gurultusunu duymak istemem.

Ürkekçe aldı. Küçük ağzıyla simidi kemirmeye başladı. Öyle iştahla yedi ki simidi, dayanamayıp elimdekini de uzattım.

- İstemem. Senindir bu.

- Al hadi al. Daha var, aç olsam yerim ben. Seni düşünmem.

Almadı.

- Doydum ben.

- Annen baban yok mu senin?

Duymamış gibi ardına kadar açık pencereden dışarı baktı. Bir daha ne ben bir soru sordum, ne o bir cevap verdi. O sedire, ben yere yattım. Bütün gece adını bile bilmediğim bir çocukla aynı odada neden bulunduğumu düşündüm.

Sabah uyandığımda küçük çoktan uyanmış sedirde aynı dün akşamki gibi oturuyordu.

- Acıkırsan dolapta peynir ekmek var. Alıp yersin, dedim ve çıktım. Arkamdan o hüzünlü, kedileri andıran yeşil gözleriyle ne kadar baktı bilmem ama bir an gözleri beni o denli köşeye sıkıştırdı ki kulübeyi koşarak terk ettim.

Erkenden gelip Harun abinin kahvesini açtım. Sandalyeleri düzelttim. Yerleri süpürürken bir şeyler ilişti kulağıma. Kasabaya tatile gelen zengin bir fabrikatörün hasta bir oğlu varmış. Dün öğlene doğru da kaybolmuş. Ne yaptığını, ne ettiğini bilmezmiş. Gelgitliymiş anlayacağınız. Jandarma, polis işte bilirsiniz ya herkes aramaya koyulmuş. Bulana da para ödülü varmış. İşe bak sen tarif edilen çocuk da tam bizim küçük. Hele dedim bir akşam olsun, kulübeye gidiyim, şu işten bir kurtulayım. Akşam oldu, ben düştüm yine bizim kulübenin yollarına. İçeri girdim. Küçük bıraktığım yerde oturuyordu. Gelirken aldığım taze ekmekleri masanın üstüne koydum. Tam ellerimi yıkamak için giderken bir gürültü koptu. Elim ayağım tutmaz oldu. Zaten tek tarafı yerde sürünen kapım ayaklarımın ucundaydı. İçerisi mahşer alanına döndü. Jandarma, polis ve türlü kurtarma ekipleri aynı anda üzerime üşüştiler. Polis teşkilatı büyük bir terör örgütünün ana merkezini çökertmiş gibi gövde gösterisi yapıyordu. Şimdi sorarsanız bu aksiyonun sebebi ne diye. Şikâyet olmuş. Sözde çocuğu kaçırmış ve fidye amacıyla alıkoymuşum. Bu arada gerçekleşen yürek burkan kavuşma sahnesini de dile getirmek gerekir. Zengin fabrikatör yavrusuna kavuşmasının mutluluğuyla oğluna sarılırken, küçük hala o boş, anlamsız, dünyayı kale almaz bakışlarıyla sedirin üzerinde oturuyordu. Kollarımdan tuttukları gibi yaka paça beni karakola götürdüler. Hikmet dediler, bu ne iş? Abi dedim yapar mıyım ben hiç böyle bir şey? İnanır mısınız? İnanmayız da şahit varmış, çocuğu kaçırmışın. Beni tuttu bir ağlama. Bunca acıya, yokluğa, sefaletle gözünden bir damla yaş akıtmayan ben Hikmet. Ağladım da ağladım. Sonunda çocuğun ailesi şikâyetçi olmaktan vazgeçti de yırttık sandık paçayı. Ama nerde, asıl bela sonradan geliyormuş da fark edememişim.

Bakanlık karıştı birde işin içine. Müfettişler gelecekmış yaşadığım yeri görmek maksadıyla. Birilerinin gözetimi altına alınmam gerekiyormuş. Böyle başıboş sokak kenarlarında yaşayamazmışım. Akrabamız yoktur bizim buralarda. Buralarda değil, hiç yoktur. Buralı değiliz biz aslen. Öyle ben doğunca gelmişiz buraya. Bir halam vardı memlekette. Hayal meyal hatırlarım, kara kuru bir kadındı. Reddetmiş, gücüm yetmez benim, nasıl bakayım ona demiş. Ben de

kasabadaki dedikodulardan duyduğum kadarıyla biliyorum. Baktım bu iş böyle olmayacak gittim Harun abiye. Bari sen üstlen beni dedim.

- Ah, be Hikmetim. Evde dört çocuk, hanım zaten hamile, bide yetmezmiş gibi kayıinvalidede. Hepsi elime bakar.

- Ben de çalışır yardım ederim sana. Eli ekmek tutacak yaştayım ben. Tarlalara gündeliğe giderim. Ama yeter ki koy verme sen beni.

- Hikmetim nerde? Uygun düşmez şimdi senin bizde kalman. Küçük yer burası. Herkesin dili var. Ama ben şehre gelince ziyaret ederim senin yurdunu. Temizdir, düzenlidir yurt hayatı. Senin için de iyi olur, hem okuyup büyük adam olursun.

Tamam dedim, tamam. Eyvallah. Başka seçenek yoktu. Tamam. Kasabaya haber gönderdiler çocuğu cuma günü almaya gelecez, hazır olsun diye. İki gün vardı daha gelmelerine. Şu kısacık kırk sekiz saat cehennem gibi geldi bana. Küçüğün oturduğu yere oturdum ve bekledim aynı onun gibi. Kapı hala tamir edilmemişti ve artık tamir edilmesine de gerek yoktu. Üstünkörü, sadece dışarıdan kimse içeriyi göremesin diye yerine yerleştirdim kırık kapıyı. İki gün öylece düşünüp kalmışım. Ne yemişim ne içmiş. Cuma günü olunca kendiliğinden kalktım. Kimse bir daha git demesin diye. İstekliymişçesine. Kasaba meydanını gören tepelikteki yüksekçe bir taşa oturup bekledim. Öğlene doğru gelen görevliler ikindiye kadar kasabayı gezdiler, başkanın evine misafir olup yemek yediler. Günlerini gün edip gezip tozdular. Yakınlarına hediyelik eşya bile aldılar. İkindiye doğru meydana geldiler. Halk toplanmış bir yandan izliyor. Tabi seyirlik var kaçırırlar mı? Dönüp bakmadım hiçbirine, selamımı bile esirgedim. Kızmadım kimseye de. Sadece bindim bakanlığın tahsis ettiği araca. Hani başta dedim ya Allah'ın ücra kasabası diye. Büyükşehir'e gidince anladım. Gerçekten Allah'ın ücra kasabasıymış da, kalbimin başkentiymiş.

2.

Hey Sen, Oradaki!

Elif Eylem Baltacı

Adapazarı Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yorgunum. Günlerce uykusuz kalmış biri gibiyim. Bedenimin pes ettiğini hissediyor ama yine de koşuyorum. Yorgunluğumu zerre kadar umursamadan düşüncelerimin arasında deliler gibi koşturuyorum. Tıpkı sigaranın zehirli dumanı gibi içime çekiyorum acınası fikirlerimi, soluduğum hava sarhoş ediyor beni, kayboluyorum.

Başım yine ağrımaya başladı. Çok fazla zorluyorum düşüncelerimi. Nereye gidiyorum böyle? Nedir doğru olan? Gidilmesi gereken yer neresi? Bitmek bilmeyen sorgulamalar artık fazla can sıkıcı olmaya başladı. Kendime olan güvenimi kaybediyorum. Zihnim adeta intihara meyilli birinin zihni gibi, bütün karanlık koridorlarını tek tek açmaya başladı. Önce inkâr ediyordu durumunu, şimdi ise öfke ile karşılıyor. Daha ne var sırada?

İçinde bulunduğum odanın renkli duvarları daha da boğuyor hayallerimi. Daha fazla karartıyor gerçekleri. Daha fazla korkutuyor beni. Zaman kavramım kalmadı artık, penceremden içeri sızan ay ışığından anlıyorum karanlık gecenin geldiğini. Açık camdan gelen hafif rüzgâr çarpıyor yüzüme. Ve o an, nereden geldiğini anlamadığım o belalı soru geliyor aklıma: "Hissettiğim bu şey yaşamak mı?" Bilmiyorum, sadece anlamaya çalışıyorum. Eğlenceler, gülüşmeler, kahkahalar; dış dünyanın anahtar kelimelerini seçecek olsaydım eğer, bu sözcükler en başta gelirdi, buna eminim. Ama konu iç dünyama geldiğinde, seçecek hiçbir kelime yok, sadece karalamalar...

Büyük derin karalamalar...

“Hey sen oradaki...”

Beni düşüncelerimden ayıran ve kime ait olduğunu bilmediğim sese doğru hızla döndüm. Koyulaşmış gözleri ile bana bakıyordu. Bakışlarında, tuhaf şekilde huzur veren bir pırıltı vardı. O kadar kusursuzdu ki gözlerini üzerimde hissetmek beni utandırıyor. Belki de sadece bir zavallı olduğum için utanıyordum.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Cevap vermedi. Sadece güldü ve saniyeler içinde gülüşü şiddetlendi. Hem korkuyor, hem de o gürültülü ve korkunç kahkahalarına dayanamıyordum. Onu susturmak için hızla öne atıldığımda, aynı şekilde karşılık verdi. Bu ürkmeme sebep oldu, adımlarımı geri çektim. İfadesi bu sefer sertti ama o da geri çekildi. Eskisi gibi tekrar gülmeye başladı. Gülüyordu, gülüyordu, gülüyordu... Çıldırarak üzeriydim. Ona bakmaya daha fazla tahammül edemeyip arkamı dönmüştüm ki, bir çift gözle daha karşılaştım. Bir korkudan kaçarken başka bir korkuya kapılmanın, dehşetten kaçarken dehşete düşmenin nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Kendime nasıl hâkim olabildiğimi bilmiyorum ama dudaklarımın arasından kaçan bir çılgılığı andırıyordu sorum:

“Kimsin sen?”

O da cevap vermedi, ağlamaya başladı. Hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Hiç durmayacakmış gibi ağladı. Çok berbat haldeydi, dağılmış bir bedene, parçalanmış bir ruha sahip olduğunu yorgun gözlerine bakınca anlamıştım. Kafam karışık, birbirinden tamamen farklı bu iki kişinin odamda ne işi vardı? Nasıl geldiler buraya? Sorularına cevap bekliyordum ama onlar delirmiş gibiydi. Biri gülüşüyle içimi ürperiyor, diğeri ise ağlamasıyla ruhumu karartıyordu.

“Bul beni.”

Artık gülmüyordu. Hızla ona döndüğümde kusursuzluğuyla uyumlu kadife bir sesi olduğunu fark ettim. Ona doğru yaklaşmak için bir adım atmıştım ki, arkamdan gelen acı dolu sesle birlikte, olduğum yerde kalakaldım.

“Bırakma beni.”

Arada kalmıştım. Huzur verici sesteki acı verici sese döndüm. Acı verici sesin sahibini dizlerinin üzerine çökmüştü. Ellerini bana doğ-

ru uzatmıştı ve gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. İçim burkulmuştu, onu bırakamazdım. Gözlerimi ondan ayırmadan arkamdan gelen sert sese odaklanmaya çalıştım.

"Buna izin verme. Doğru seçim benim, bana dön. Beni bul."

Sert, bir o kadar da sakın konuşuyordu. Beni ikna etmeye çalışıyordu. Yapamazdım. Diğerinin gözyaşları beni etkisi altına almıştı. Tam karşımda duruyordu. Dizlerimin üzerine çökmüş ve elimi usulca ona doğru uzatmıştım. Aldığım karardan emin olamadığım için sıkıca gözlerimi yumdum. Tekrar gözlerimi açtığımda artık karşımda olmadığını, odanın en kuytu ve en karanlık köşesine sindiğini fark ettim. Ağlaması şiddetlendi ve bana bağırmaya başladı.

"Neden şüphe duyuyorsun? İnan bana çok yaklaşmıştık. Geri gel."

Kelimeleri kafamı karıştırmıştı. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken bu sefer kadife ses bir fısıltı şeklinde duyuldu.

"Bu şans, bu ikinci şans."

Ona dikkatle baktım. Bana doğru ağır adımlarla yaklaştığında, ay ışığı yüzünü görmeme yardımcı oldu. Parlak gözlerini ve gözyaşları ile ıslanmış kirpiklerini gördüm. Neler oluyordu? En başından beri kahkaha atarken, içten içe ağlıyor muydu? Yine diğerinin sesi duyuldu:

"Seni benden almasına izin verme."

Çılgınlardan çatallaşmış sesiyle uzaktan bize doğru bağırdı. Sesinde acıdan eser yoktu bu defa ve ağlamıyordu. O sırada sesinde hissettiğim tek şey nefret ve öfkeydi. Değişmişti. Ama neden? Önceden kahkahaları ile beni rahatsız eden kişi ağlamaya başlamış; acınası ve durmadan ağlayan diğeri ise, karşıma geçmiş öfkesini kusuyordu. Ateş ve buz gibiydiler benim için! Bir tarafa yaklaştıkça yanıyor, diğer tarafa yaklaştıkça donuyordum! Seçim yapmamı bekliyorlardı ama kimi seçeceğimi bilmiyordum. Hangisi doğru? Hangisi iyi? Ya da en azından hangisi kötünün iyisi?

Onlardan uzaklaşmak için pencereye yaklaştım ve gözlerimi karanlıktaki tek parlak noktaya, bana tebessümle bakan aya doğru çevirdim. Bana yaklaştıklarını biliyordum, onları hissediyordum. Bu his onların her adımında daha çok yoğunlaşıyordu ve acı veriyordu. Sırtım onlara dönük bir şekilde yere çöküp gözlerimi sıkıca kapadım. Ellerimi kulaklarıma bastırıp boğazımda acı hissedene kadar

bağırdım.

“Yeter artık.”

Sesim valvarır gibi çıkmıştı. Omuzlarımda ellerini hissettiğimde zaman durmuştu. Tarif edilmesi zor bir acı ile sarmaş dolaş olmuştum. Soğuk ve sıcak. Cehennem ateşindeki büyük bir buz kütesi gibiydim. Üşüye üşüye eriyor, soğuktan dudaklarım morarırken, bir yandan da terliyordum. Onlar elleri omuzlarımda seçim yapmamı bekliyorlardı. Ben ise kararsızlığın beni öldüreceğini düşünüp korkuyordum ama bir seçim yapamıyordum. Sonumun geldiğini hissediyordum çünkü acı artık bedenimi geçmiş, ruhuma işlemeye başlamıştı. Gözlerimi sıkıca kapatmışım. Ayağa kalktım ve gözlerimi açtığımda etrafı birkaç saniye bulanık gördüm. Her şeye rağmen kararlı bir yüz ifadesi ile onlara döndüm. Merakla bana bakıyorlardı. Karar verdiğimi düşündüklerinden emindim. Oysa ben bir seçim yapmamıştım ve bunun sonuçlarına katlanmaya da hazırdım.

Birkaç adım gerileyip var gücümle onları ittim. Fazlasıyla şaşırmış hale bürünmüştü yüz ifadeleri. Çok fazla gürültü vardı odanın içinde, onların öfkeli haykırışlarını, benim artık her şeyin bitmesini isteyen çığlıklarım bastırıyordu. İttiğim anda koskoca iki beden önümde savruldu. Gözden kaybolacak kadar uzaklaştılar ama gariptir ki onları içimde hissediyordum. Soğuk ve sıcak bedenimi kavramıştı, bu en korkutucu dengeyi oluşturmuştu. Tüm bu olanlar benim için çok fazlaydı. Uyumak istiyordum, uyuyup her şeyin bir rüya olduğunu düşünmek istiyordum. Yavaş adımlarla yatağıma ilerledim ve oturup kendime gelmeye çalıştım. Kafamı kaldırıp karşımda duran aynaya baktım. Kendimi bambaşka hissediyordum. Gözbebeklerimin içinde onları görüyordum. Doğru olanı yaptığımı anlamıştım. Sadece birine değil, bedenimin ve ruhumun her ikisine de ihtiyacı vardı. Tarifsiz bir denge açlığı içindeydim.

Az önce olanlar neydi? Rüya mı? Gerçek mi? En ufak bir fikrim yoktu. Yatağıma yatıp gözlerimi aynaya diktim. Yaptığım seçim beni mutlu etmişti, huzurlu hissediyordum. Seçim yapmamanın da bir seçim olduğunu anladığımda, sorunlarım da adeta çözülmüş gibiydi. Gözyaşlarım ve gülümsemem eşliğinde sessizce aynaya doğru fısıldadım: “Hey sen oradaki...”

3.

Tren İstasyonundaki Vapur

Aleynanur Yaz

Maltepe Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Abraş gökyüzünden boşalan yağmur, tüm içtimai düşleri içine katarak ruhumu kuşatıyor. Beynimdeki galeyan durmak bilmezken, ihtiyarlamış şehir belleğimde canlanıyor. Şu İstanbul'un üstüne biraz ısırap, biraz da dert nakşediyorum. Cadelerden geçip giderken, muntazam evlerin, birde köhne kaldırımların vaziyeti gözüme ilişiyor. Envai çeşit imtiyazdan en ufağını bir kenara bırakıyorum, sıra insanlara geliyor.

Denizin, girdiğim ara sokak kadar karanlık olup olmadığını düşünüyorum. Yapayalnız ve küçücük bir beden saatlerce nefes almak için mi uğraşmıştır, yoksa daha önce hiç görmediği bu koyu lacivertin sırrını mı çözmeye çalışmıştır? Belki bunlara hacet görmeden balıklarla dostluk etmiştir. Sonra, denizin fevri hareketleri içinde, dalgalar tarafından kumlara mihlanmıştır. Birazda onlarla konuşmuştur, topladığı deniz kabuklarının dingin seslerini dinlemiştir. Kim bilir belki bu sesler ninni olmuştur için ve artık yorulmuştur. Her zaman yaptığı gibi yüz üstü yatarak, kumsalın esintisinde ebedi bir uykuya dalmıştır. Görenler öldüğünü sansalar da o, tüm insanlığa ders için, herkesin kalbinde yeniden doğmuştur.

Yolun ilerisinde canhıraş çılgınlık, "hoş geldin"ler sunuyor ihtiyatsız vücuduma. Benliğim ise ne selamı alıyor ne sabahı. Biliyor bunun Allah'ın selamı olmadığını. Ellerinde koca afili pankartlar, kadınlı erkekli gruplar abes sözcükler sarf ediyorlar. O kelimeleri

ömrüm boyunca kullanmayacağıma yemin ediyorum. Neydi onun adı? Protesto. Mırıldandığım birkaç cümleye “lüzumsuz” kelimesi eklenince tamam oluyor. Sessiz sedasız ayrılıyorum yanlarından. Tüm bunlar olurken, hırçın İstanbul “merhaba” diyor bulutların arasından.

Yanımdan geçen ambulansın siren sesi, ölüm fısıldıyor fersiz kulaklarıma. Yanıp sönen siren ışığının, bir tüfekten kopup gelen mermi ile boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini hesap etmeye çalışıyorum. Aklim almıyor, gideceğim yolu unutuyorum. Unutmak deyince, hiçbir unutmak, bir annenin evladını kara toprağa vermesi gibi olur mu? Yine bilemiyorum. Bilmeye, ne hacet? Hemen bir ana oluveriyorum. Oğluma ördüğüm yün çorabın kahverengisine dalmışken, kapım çalıyor. “Oğuldan başka gelecek kimsem yok, tezkereye ise bir hafta var” derken kapı bir kez daha vuruluyor. Gidip kolu indiriyorum. Üniformalı bir komutanı eli başında emir almış vaziyette buluyorum. Bir şey demesine gerek kalmadan, yaşlı gözleri anlatıyor olan biteni. “Desene komutan, şehit anası olduk...” cümlesi melül çıkıyor ağzımdan. Elimdeki çorabı komutanın avucuna sıkıştırıyorum. Ne ağıtlar, ne de feryatlar çıkıyor evimden. Birkaç sözcük bitiyor bu faslı. “Şükür ya Rab!” Tüm bunlar olurken, gözü yaşlı İstanbul, bir mendil uzatıyor bulutların arasından.

Yağmur diniyor, fakat evlerin çatısında birikmiş sular tüm hainliği ile yere düşüyor. Belki iri bir damladan da ben nasibimi alırım diye, bilerek oradan geçiyorum. Lakin itina ile attığım adımlar, beni o soğuk su parçasından çekip alıyor.

İlerideki ağacın dalı sola gitmemi söylüyor. Kırmıyorum, o tarafa dönüyorum. Korkunç çılgınlıklar baş gösteriyor yine. Ah İstanbul, bedbaht sokakların kim bilir kaç cinayete, kapkaça ev sahipliği ediyor... Sen hala viran evlerinin hallerine üzülüyorsun.

Kafamı uzattığım sokakta, kadının biri hunharca dayak diyor. Bu nahoş vukuatlar sıradan geliyor çoğuna. Kimi balkondan engelleme-ye çalışıyor, kimi uzaktan tehditler savuruyor. Camlarda, perdelerin arkasına gizlenmiş şuursuz bakışlarda cabası oluyor kuşkusuz. Kadından çok, adamın ihtiyacı olacak kuvvetli bir dua ile oradan da ayrılıyorum. Tüm bunlar olurken, zalim İstanbul el sallıyor bulutların arasından.

Metroyu da, taksiyi de bir tren istasyonuna hapsediyorum. Eminönü’ne geliyorum yürüyerek. Marifetli ayaklarım azat edilmiş

köle oluyorlar da, ne yol biliyorlar ne yorulmak. Albenili renklerle kuşatılmış dükkânlardan birinden gelen mayhoş kahve kokusu tüm vücuduma sirayet ediyor. Kendimi tembihe başlıyorum ve kafeleri, restoranları arkamda bırakarak ilerliyorum.

Sultanahmet parıldıyor ağaçların arasından. Ayasofya onu görmediğim darılıyor bana. Belleğimde Fatih Sultan Mehmet'in vasiyeti canlanıyor ve birazdan minarelerden aynı anda ezan sesleri yükseliyor. Deruni sözcükler... Yolum Süleymaniye'ye uzanıyor. Tüm bunlar olurken, elegant İstanbul göz kırptırıyor bulutların arasından.

Lüks mağazaların önünden yoksul düşüncelerle geçerken, yanımdan hızla uzaklaşan küçüğe takılıyor bakışlarım. İstanbul'un alelade sokak çocuklarından biri. Fakat ayaküstü onlarca şiir yazdırıyor bana.

Soğuk Çeşme'ye dalıyorum. "Şu evde acaba hangi film çekildi?" diye düşünürken, kendimi yıllar önce oynanan o filmin bir karakteri olarak buluyorum. Saatimin akrebi ve yelkovanı bilinmedik harflere bürünüyor. Onların yerine ben, berdevam zaman oluveriyorum.

Adımlarımı saymaya başlıyorum. Bir, iki, üç derken dördüncüsünde müphem duyguların içine dalıyorum. Ben içimdekileri sessiz sedasız bilirken, birden canavar kesiliyorlar. İştahlı ve fevkalade dişleri ile kemiriyorlar dünyadan yadigâr olan hatırlarımı. Sadece beynimi buruşturup, ezip geçen vukuatlar kalıyor geriye. Geceleri kafamı yastığa koyduğumda, ağzıma her lokma getirdiğimde taa iliklerime kadar vurup savuran mühim şeyler. Bir gün Mescid-i Aksa'nın mermi yiyen duvarı oluyorum, başka bir gün yerde unutulmuş, birazda çamura bulanmış gazetenin üçüncü sayfası oluyorum. Ezan okunur okunmaz caminin bir köşesine sinen, avucu daima açık, parmakları hep nasırlı olan Suriyeli hiç eksik olmuyor. Üstelik fazlaca dokunuyor, fazlaca sıkıyor damarlarımı. Onun avucuna atılan bozukluk benim cebime konuyormuşçasına seviniyorum. Mahfice sırtıyor kalbim.

İskeleden kalkan vapurun sesi kulaklarıma yapışıyor. Şiir yazdırıyor, hatta düşündürmüyor bile beni. Hoşuma gitmiyor, şu vapuru da tren istasyonuna hapsediyorum. En çirkef, en izbe yerine...

Ayaklarım, kulak asmıyor içimden geçenlere. Bu sefer yürümekten sınıra ulaşıyorum. Tel örgüler tüm dikenlerini parlatmış, gözleirim ile ayaklarım arasında mekik dokuyor. Zaten bir tek onlar fark

ediyor geldiğimi. Adamın biri kucakladığı bebeği çitlerin arasından öbür tarafa geçirmeye alışıyor. Karşı taraftaki küçüklerin gözleri umut dolu, bekliyorlar. Yalnız onlar gülüyor, sadece onlar hayal kuruyorlar. Biraz heyecan, biraz da merakla parmaklarını tel örgüler ile buluşturuyor ocuk. Akan kanı görene kadar babasına baksa da, acı feryatlar eksik olmuyor. Mihnet çığlıklar kendime getiriyor beni. Bir bardak su istiyorum, lakin Hz. Hacer'in bulduğundan, zenzemden... Tüm bunlar olurken, naif İstanbul yoluma su döküyor bulutların arasından.

Tel rgleri yıkiveriyorum. Kimi bohçasını. Kimi evladını alıyor kolunun altına. Ben, dualarımla ilerliyorum. İstanbul kadar vahim midir buralar bilemiyorum. Bizim sadece havada uçan ve masum insanların tepesinde dolaşan demir kuşumuz yok gibi geliyor. Sanırım birde her sabah öleceğini düşünen yavrularımız eksik. Bacasında çoğu kiremidi olmayan, gaz bombalarıyla tezyin edilmiş evleri saymaya kalkıyorum, rakamlar yetmiyor, düşman kesiliyorlar.

Ulaşmak istediğim yere varıyorum. Fakat bu sefer ayaklarım değil, cihat aşkı getiriyor beni buraya. Hardal tespihim seccademın üstüne düşüyor. Uzun bir besmele şaha kalkıyor. Tüm bunlar olurken, yaralı Mescid-i Aksa, selam veriyor Kudüs şehrinden.

Mr. Brown

Betül Özel

Bursa İpekçilik Anadolu İmam Hatip Lisesi

Selamun aleyküm ben Mr. Brown. Ne o? Bildiğiniz gibi İngilizce kitaplarının klasik gâvur Mr. Brown'ından farklı geldim galiba. Ha ha! Evet, ben Mr. Brown, aslen Türk olmakla birlikte yazıyorum. Esasen şimdiye kadar ülkemle tek alakam İngilizce kitaplarına diyaloglar yazıp göndermekti ama artık sıkıldım ve ülkeme geri döndüm. Artık kendime ve insanlara kendimi tanıtmaya karar verdim. “Kendine derken?” dediğinizi duyar gibiyim. İnanın, ben bile kendimi tanımıyorum, tek bildiğim yazmayı sevdiğim.

Zaten başıma ne geldiyse yazmaktan geldi. “Yazmak insana ne yapabilir ki?” mi dediniz? Yok, yok demeyin bunu. İzin verin açıklayayım; bazen o kadar kaptırıyorum ki kendimi, kendi yazdığım hikâyeler, romanlar sanki yaşamımdan gerçek kesitlermiş gibi geliyor. Hatta bununla kalmıyor ve inanır mısınız kendi yazdığım karakterlere âşık oluyorum, o öldüğünde ise gerçek bir âşığın sevdiğini kaybedişindeki günlerce süren derbederliğini çok rahat görebilirsiniz üzerimde. Şimdi de yenisi çıktı başıma. Âşık oldum. Hayır hayır yanlış anladınız. Bu defa gerçekten evlendim ben. Ama zaten yegâne aşkımlı biliyorsunuz senelerdir; Mrs. Brown elbette. Ah Mrs. Brown, beni bu kurmaca dünyanın kurmaca aşklarından kurtardığın için ne kadar minnettarım bilemezsin. Ama elbette karım eski aşklarımı bilmiyor. Nasıl derim ona “Hayatım hani ikinci kitabımda Marie vardı ya, ben ona deliler gibi tutulmuştum ve bu yüzden erkek başrol olan Alex'i öldürdüm” diye? Çılına döner ki, haklı da. Tıpkı benim onu

son kitabımdaki Martin'den deliler gibi kıskandığım gibi. Karım o karakteri o kadar beğeniyor ki -elbette benimki gibi âşık falan değil yalnızca en sevdiği karakter o- bazen Martin'i Türkiye'de annemin bana yaptığı gibi terlikle dövmek istiyorum. Mrs. Brown dediysem ecnebi sanmayın, o da Türk ve isminin aslı da Aslı. Ben Amerika'da yaşarken soyadımı Brown yapınca o da oldu mu size Aslı Brown?

Ülkeme döndüm demiştim. Birkaç sene oldu ve neden daha önce gelmemişim diye soruyorum kendime ve kızıyorum da. Nesi vardı sanki Amerika'nın krepinde mis gibi şipit varken? Çıldırılmış olmalıyım. Zaten burada ortam kurmakta da hiç zorlanmadım. Taşınmanın ilk günü "Gız duydun mu, Mistin Biran mı ne gelmiş üst kata. Allah bilir Türkçe de bilmez bu, şimdi alışveriş de yapamamıştır. Akşama dolma yapacaadım götürüverem adamcağıza..." seslerini duyuyordum apartman boşluğundan. Başta şaşırdım ve neden bana yemek getirmek istediklerini anlamadım. Onlara neydi ki herkes kendi başının çaresine bakabilirdi. Birkaç saat sonra kısa boylu, kilolu ve biraz bana, biraz da evime meraklı bakışlar atarak gülümseyen bir kadın geldi kapıma. Elindeki gül desenli porselen tabağın üzerinde üzeri peçeteyle örtülü, peçetenin üzerindeyse üzerinde ise bir kâğıtta İngilizce yazılar olan bir şey vardı ve bana uzattı. Yazı belli ki azıcık İngilizce bilen bir çocuğa yazdırılmıştı ve şöyleydi: "Merhaba nasılsınız? Mahallemize hoş geldiniz. İhtiyacınız olduğunda çekinmeden sorabilirsiniz. Patatesli börek yaptım umarım beğenirsiniz." Bense şaşkınlıkla kadının suratına bakıyordum. Kadın bana hala gülümsüyordu. "Merhaba" dedim Türkçe. Gözleri kocaman açılmıştı. Kadının o anki şaşırışını düşündükçe hala gülerim. "E sen Türkçe biliyomuşun ya Mistin Biran! Baştan desene o kadar yazı yazdırdım oğlana." Tabii o zamanlar Türkçem o kadar iyi değildi ama demek istediğini anlamıştım. "Yemek için teşekkür ederim." diyebildim ardından sadece.

İlk günden herkesin dikkatini çekmiştim. Amerika'da birçok toplumdan insanla beraber yaşadığımız için benden farklı birini görmek sıradan bir şeydi benim için. Buradaysa böyle olmadığını anlamıştım. Her ne kadar baştabana garip, meraklı, adeta uzaylı görmüşçesine bakışlar atsalar da onların yardımları ve sevecenlikleri olmasa, ülkeme alışmak çok zor olurdu. Bu arada Türkçe kitap yazmak istiyordum. Tabi önce bol bol okumam gerekiyordu. Aynı zamanda bol bol gözlem yapmam. Dışarı çıktım ve mahalleye göz atmaya başladım. Belki bir "amerikano" olmasa da insana samimi ve rehabet

veren çay kahve kokuları geliyordu burnuma. Bu yakınlarda bir kafe olmalıydı. Etrafıma bakındım ve tamamı orta yaş ve üzeri adamdan oluşan küçük bir mekân gördüm. Gerçekten neden bir sürü adamın burada toplandığını merak ettim ve tabelasında "Kardeşler Kahvehane" yazan bu değişik mekâna ilerledim. Herkese selam verdim ve ardından bana uzatılan "Mahalleye yeni bir yüz gelmiş herhalde. Hiç tekin durmuyor." "Ne ayaksın lan sen?" "Türkçe biliyor mudur acaba?" cümlelerinin saklandığı bakışlar eşliğinde boş bir masaya oturdum. İçerisini tasvir etmem gerekirse beş altı tane masada üçer dörderli oturan, gayet rahat ve bir o kadar da ciddiyetlerini koruyarak sigara ve çay kahve eşliğinde okey ya da tavla oynayan adamlarla dolu, dumandan oksijensiz kalmış basık bir ortamdı sadece. Yanıma Ronaldo Mahmut dedikleri, bir ayağı topal, elindeki çay tepsisinden anlaşılacağı üzere mekânın çaycısı olan kısa boylu, hafif göbekli ve bıyıklı bir adam geldi.

Bir adam geldi dediğime bakmayın siz. Onun benimle yapacağı konuşma için kulak kabartanları da sayarsak 15-20 tane de göbekli vardı. Bana "eee.. Selamun... Yok... Şey... Hello, Welcome" dedi gayet kasıla kasıla. Neden bu kadar havalara girdiğini mahallede hiçbir adamın bu iki kelimeyi bir araya getiremeyeceğini öğrendiğimde anlamıştım. "Hello" diyerek gülümsedim ben de ve ardından İngilizce menü olup olmadığını sordum. O sorudan sonra hem Ronaldo Mahmut'un günlük İngilizce kotasını doldurduğunu, hem de sanki anlıyormuş ama hangi cevabı vereceğini seçemiyormuş görüntüsü vermek için çabalara girdiğini gözlemlemek zor değildi. Neyse ki yardımına yine ben koştum. Baktım bu bir gurur meselesi, ona yalnızca "tea" diyerek adamların çaylarını işaret ettim. Ne demek istediğimi anladı ve kıpkırmızı, üzerinde henüz dumanları uçuşan, ince belli bardakta gayet karizmatik görünen Rize çayını -birkaç ay sonra aslında onların yalnızca kaçak çay olduğunu öğrenmiş ve hayatımın hayal kırıklığını yaşamış bulunmaktaydım - uzattı. İşte çaya müptela oluşumun günüydü bu. Ben hayatım boyunca hiçbir yerde böylesine sakinlik veren bir çay daha içmemiştim. Belki bunda normalde de çay içmeyişi etkili olabilir ancak Türkiye ruhaniyetini bozmaya gerek yok. Güzeldi sonuç olarak.

Adamın İngilizce konusunda hava atma çabalarının sona erdiği-ne karar verince iki de şeker istedim ve Türkçe bildiğimi gösterdim. Elbette herkes gibi bir yandan şaşırıyor bir yandan konuşma şekline gülüyorlardı. "Merak etmeyin çok kalmaz buralarda" dedi birisi.

“Diğer gâvuru ne çabuk unuttunuz?” diye devam etti. “Mrs. Smith’i mi diyorsun?” dedi biraz salak tipli 17-18 yaşındaki kalfa. Sebebinin bir tek benim bilmediğim, adeta cenaze evi kadar hassas ve hatıra dolu bir sessizlik kapladı her yeri. Kalfaya sessizce sordum “Mrs. Smith kim? Burada başka yabancı biri de mi var?” “Vardı... İki sene önce” diye cevap verdi diğerlerine duyurmadan. Neden kimsenin ondan bahsetmediğini sonraları öğrendim.

İki sene önce Mrs. Smith denen bir kadın gelmiş buraya. 30’lu yaşlarında, oldukça alımlı, zarif ve zengin bir bayanmış. İngilizce öğretmeniymiş kendisi ve topal Kahvehaneci Ronaldo Mahmut’a ne oluyorsa ondan sonra olmuş. Daha ilk günden mahallenin adamlarının ilgisini çeken bu bayan elbette Ronaldo Mahmut’un da gönlüne düşmüş. Mahmut Abi o zamanlar topal değilmiş ve şehirde hatırı sayılır bir futbolcuymuş. Gel gör ki Mrs. Smith kariyerinin en parlak dönemini adeta baltalamış. Kadın yabancı olduğu bu ülkede bir takım uyanıklar(!) tarafından kandırılmış ve çok büyük borca girmiş. Olayın detaylarını öğrenemedim ancak Ronaldo Mahmut bunu duyunca sevdiği kadını korumak adına tefecilerle kavga etmiş. Futboldan kazandığı tüm parası ve sağ bacağına saplanan kurşunla kurtulmuş. En azından sevdiğine bir şey olmamış. Mrs. Smith tarafından kabul görmeyi bekleyen bu adam, Mrs. Smith’in aslında bu tefecilerle ortak olduğunu anlayınca bir sene boyunca o olaydan hiç bahsetmemiş. Sonunda rahmetli babasından kalan kahvehaneyi işletmeye başlamış. O kadınınsa şu anda nerede, ne yaptığı bilinmiyormuş.

Her ne kadar bazıları “Ecnebi değil mi hepsinin kanı bozuk. Türk’müş falan anlamam ben güvenmem hiç birine” kafasında olsa da Türk’ler yine de çoğu kişiyi yargılamadan kabul etmeyi bilmiş bir toplum olarak gözüküyordu. Özellikle evim sıcacık komşu yemekleriyle doluyordu her gün. Etrafımızdaki insanlardan da sorumlu olduğumuzu ve kimi zaman komşunun külüne muhtaç olabildiğimizi ülkemde öğrendim ben. Başka da bir şeye gerek yoktu zaten.

Karım ilkokulda İngilizce öğretmeniydi ve evet, okullarında benim yazılarım okunuyordu. Öğrencileri ilk defa İngilizce soyadlı Türk gördüklerinden sürekli sorular soruyorlarmış. “Öğretmenim sizin soyadınız neden Bıravn? Siz Türk değil misiniz? Türkseniz nasıl oluyor böyle? Size Misis Bıravn mı diyorlar öğretmenim?” gibi olayı anlamlandırmaya çalıştıkları gibi artık derste ne zaman Mrs. Brown adı geçse kikirdiyorlarmış. Bir gün ben de eşimin okuluna gittim ve doğrusunu söylemek gerekirse çocuklar yetişkin mahalle

sakinlerine göre bakışlarını hiç gizlemeden incelediler beni. Hatta bazıları peşime takıldı. "Noluyor okulda sarı bir adam geziyor, hiç bizden birine benzemiyor" diye.

O kadar komiklerdi ki dayanamadım arkamı dönüp konuşmak istedim. Oldukları yerde kalakaldılar ve onlara İngilizce "Selam çocuklar! Nasılsınız?" dedikten sonra ilk kez gerçek manada İngilizce konuşma ortamında bulunduklarından tüm İngilizce gramer bilgilerini gözden geçirmek zorunda kalarak yine İngilizce "Merhaba. İyiyim. Teşekkür ederim. Adınız nedir?" dediler bana. Çok hoşuma gitmişti ve devam ettirmek istedim. Bu arada arkamdan eşimin çocuklara kopya verdiğini bilmiyordum tabi. "Ben Mr. Brown" diye cevap verdim. Bu defa Türkçe "Mr. Brown mı? O -o zaman sizin eşiniz olan Mrs. Brown..." diyerek önce bana sonra arkadaki eşime sonra tekrar bana bakmıştı bir tanesi ve kafasındaki tüm jetonların teker teker düşüşünü duyar gibiydim. Haha! Eşim arkadan "Evet Mr. Brown benim kocam ve kendisi sizin kitaplarınızı yazıyor aynı zamanda bir Türk. Yani çocuklar ona bu kadar yabancı bakmanıza gerek yok" diyerek yanıma geldi. "O zaman niye soyadınız İngilizce?" diye sordu başka bir tanesi. Bu arada herkes etrafımızda toplanıyordu tabi. Zaten Türklerdeki bu etrafta olan ve aslında kendileri olayın içinde olmamasına rağmen bu olayları büyük bir ilgiyle izleme huyu bana hep enteresan gelmiştir. İnşaat kepçesi, maç, kavga, turist gibi şeylere değişik bir ilgileri var. "Ben şimdiye kadar hep Amerika'da yaşadığım için bu soyadı kullandım ama artık burada kalacağıma göre belki de Türkçe isim ve soy isim almanın vakti gelmiştir" diye cevap verdim. Tombik ve al yanaklı bir tanesi atladı oradan "Bence adınız Hıdır olsun! En sadık dostum köpeğimin adı." Tüm çocuklar gülüşmeye başladı. Eşim öğrencisine "Sen benim kocama köpek mi demek istiyorsun şimdi? Çok ayıp" diyerek şakayla karışık çıkıştı. "Hayır hocam dediğim gibi ben köpeğimi çok seviyorum. Bu abiyi de çok sevdim de ondan dedim. Hem Hıdır tam bir Türk ismi" diye affettirmeye çalıştı kendini. Ben ismi çok sevmiştim ve "Tamamdır o zaman, bundan sonra bana Hıdır abi diyin bari" dedim ve hemen arkalarda kahverengi saçları örgülü bir kız "Hıdır abi kitap diyaloglarında arkadaşınız olan Martin de gerçek mi? O nerede?" diye sordu ve ben nasıl derdim ona "O benim uydurmam ve yazdığım romanda eşim onu beğendiği için Martin isminden soğudum, diyaloglarda kullanmaktan vazgeçtim" diye? Elbette demedim. "Martin şimdi Amerika'da. Biraz işi varmış kitaba katılamıyorum. Artık kitaplarda

Jack olacak” diye uydurdum.

Çocuklarla biraz daha takıldıktan sonra eşimle bahçede bir banka oturmaya gittik. O bana hala ülkemi anlatıyor ve ben Türklüğümün hakkını vermek için onu can kulağıyla dinliyordum. Ben o güzel günleri yaşamış, güzel insanlarla güzel memleketimde bu anıları yaşayabilmişsem hepsi Mrs. Brown, canım eşim Aslı sayesindeydi. İyi ki ülkesini bilen, seven biriyle evlenmiştim. Şimdi Amerika’da Türkleri “bıyık, kebab, atlet + kapri + uzun çorap”tan ibaret bilecektim. Ne kayıp. Biraz lafladıktan sonra konu benim işime geldi. Yalnızca ilköğretim yazıları yazmakla pek bir şey olmuyordu açıkçası. Bunun yanında İngilizceyi kullanmak amacıyla öğretmen olmak için nereye başvursam geri çevriliyordum. Her ne kadar insanlarla iyi iletişim kurabiliyor olsam da öğretmenlik çok ayrı bir olaydı. Romanlarda mükemmel öğretmenler oluşturmaya benzemiyordu. Martin ve Alex’e yaptıklarımın sonradan okurlarımın da romanlarımı eleştirmeye başlamıştı. Aslı her ne kadar baskı yapmak istemese bile artık bir iş bulmam gerektiği konusunda endişelerini dile getiriyordu bazen. Keşke romanları yazar gibi yaşayabilseydik. Belki başka bir paralel evrende milyoner olmuştum kim bilir?

Zamanla eşimin rahatına düşkünlüğü ona yetemememe sebep olmaya başlamıştı. Özellikle de çocuk istiyorsak. Komşular Aslı’ya benim işim hakkında sorular sordukça o da elle tutulur cevaplar veremediği için gittikçe beni sıkıştırmaya başlamıştı. Benim için gayet yeten gelirimiz ona batmaya başlamıştı. Bir yayıneviyle anlaşmış, İngilizce kitaplara Türkçe çeviriler yapmaya başlamıştım. İşimi seviyordum. Bedava her gün deneme olarak bastırılmış kitaplar alabiliyordum üstelik. Ne var ki işimle birlikte evdeki gerginlik artmıştı. Ne yapsam beğendiremez olmuştum, ancak onu hâlâ çok seviyordum. Onun da beni sevdiğini biliyordum. İstedığımız çocuğumuz hakkında endişelerinin olmasını anlayışla karşılıyordum elbette ancak son zamanlarda benden uzaklaşmaya başlamıştı. Onun gözünde sevgi belki hâlâ yerindeydi ama sağlamlığımı yitirmeye başlamıştım. Ve anladım ki bir Türk kadını için bu her şeydi.

Türkiye’de uzun yıllar geçirmiştim artık ve kendimi daha adapte olmuş hissediyordum. Mahallemi artık tanıyor ve yabancı olarak düşünülüyordum. Ne kadar çekişsek de tüm bunları Mrs. Brown’ıma borçluydum. Hıdır aşağı, Hıdır yukarıydım artık. Bir yandan artık ben de bir aile istiyordum. Kafamda binbir fikir vardı. Eşim hamileydi ve ben çocuğum için planlarımı yapmıştım, eşime sürpriz yaparak

hayatımın en içten romanını yazdım. Çocuğuma ve eşime adadığım bu romana her şeyimi vermiştim. Çok kısa bir zamanda 1. baskıyı bitirmiştim ve kazandığım parayı geleceğimize harcayacaktık. Bu hızla giderse zaten rekor satışım olacaktı. Bakarsın dönüm noktam olurdu bu kitap. Satışın hızla sürdüğü haberini alır almaz eşime söylemek için eve gidiyordum. Kitabı karnındaki bebeğimize okuyacaktım. Bu dünyanın insanı boğan gerçekliğini yansıtan televizyon seslerinden iyidir diye düşünmüştüm.

Yolda mahalledeki birkaç dükkâna kitaptan birer tane bırakıp eve geçecektim. Kahvehane çırağı durdurdu beni. "Abi bence eve girme ya" dedi. "Aslı'ya satışların haberini vermem lazım çok sevinecek" dediysem de çırakta bir şeyler vardı. "Bir sorun mu var, hayrola" dedim. "Hıdır abi, nasıl diyeceğimi bilmiyorum abi. Senin haberin var mı bilmiyorum ama bu gün, Aslı abla telefonda 'beni otogarda bekle hemen geliyorum, Hıdır gelmeden çıktım işte yetişiriz uçağa' diyerek biriyle konuşuyordu." dedi. Kafam allak bullak olmuştu. Neden apar topar evden gitsindi ki? Anlam verememiştim. Aslı'yı aradım, açtı. "Alo hayatım nasılsın?" dedim ilk. Sesim titriyordu ama onun benden daha endişeli olduğu belliydi. "Hıdır, özür dilerim. Ben yapamadım" dedi yalnızca.

Telefonu kapattı ve bir daha ne yaptıysam ulaşamadım. Her yeri aradım, denemediğim yöntem kalmadı ancak zengin bir adamla evlendiği ve yurt dışına gittikleri dışında hiç bir tanıdıktan bir şey öğrenememiştim. Bu sırada evet, hayatımın rekorunu kırmış, ülkemden onur verici ödüllere layık görülmüştüm.

Aslı giderken evdeki tüm parayı ve değerli eşyaları almıştı. Muhtemelen kendisinin daha çok çalıştığını ve hakkı olduğunu düşünüyordu. Benim tek düşündüğümse oydu. Ünlenmiş ve peşi sıra yazdığım kitaplardan kazandığım parayla kendi yayınevimi açmıştim. Belki bana kazık atmıştı ama ülkeme edebi bir şeyler katabilmiş ve katılabilmişsem emeği çoktu. Artık ona olan aşkı romanlarımda farklı isimlerde bayan karakterlerimle yaşamaya devam ediyordum. Her birine ondan bir parça veriyordum ve sonunda ise beni terk etmiyorlardı. Galiba bu mahallenin kaderinde vardı Ronaldo Mahmutluk. Mahallede bir laftır dolaşır oldu : "Türkün Türk'ten başka dostu olmaz dedik de, insanın kanında olmayınca aslının Aslı olduğunu unutup ellere Mrs. olmak da cazip gelebiliyor işte."

Tak Tak Tak (!)...

Sedanur Kulaç

Denizli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çok uzun zaman geçmişti. Neredeyse bu dili unutacağını fark etti. Oysa bu dili unutursa asla bir daha o zor kapıları açamayacağını, insanları anlayamayacağını biliyordu.

Yolda yürürken ayağı çamur birikintisinin içine girdi. Hayret ederek bu birikintiyi baktı. Az önce kirli ve pis olan su, şimdi olabildiğince berraktı.

Kılık kıyafetini düzeltti. Üzeri biraz tozlanmıştı yolcunun. Uzun bir yoldan geliyordu ve kıyafetleri yıpranmıştı. Belki yeni bir kıyafet almalıydı ama cebindekini almayı unutmamalıydı. Dalgın dalgın yürüyüşleri onu ıssız bir kente götürmüştü. Gerçi tüm yolculuğu boyunca ıssız şehirler ve kentler geçmişti. Bazı sesler geldi kulağına yolcunun. Biraz insan görmek ona huzur verecekti.

Önemli bir görevi yerine getiriyordu. Cebindekine dikkat etmeliydi. Fakat öğretmen öğrenci olmadan nasıl bir hiçse; cebindekini ileteceği kişi olmazsa cebindekinin de bir önemi yoktu.

İlerlerken bir kapıya denk geldi. Mekândan çok pis bir koku geliyordu. Burada her ne yapıyorlarsa çok kötü kokuyordu. Yine de tek umut buraydı. Buradan başlamayı uygun buldu yolcu. Kapının tokmağına elini attı. Üç defa çaldıktan sonra iki adım geriledi ve beklemeye başladı. Birçok kilit açma sesi duyuldu ve sonunda kapı birkaç dakika içinde gürültüyle açıldı. Misafirleri sevmediğini belli eden bir

soğuk ifadeyle karşıladı. Havaya bakılırsa tipi başlamak üzereydi. Bu kadar hızlı bir şekilde havanın değişken olması yolcunun direncini kırıyordu. Uzun bir bakışmanın ardından yolcu gülümsedi fakat yüzüne kapı şiddetle çarpıldı. Birkaç saniye ardından da tekrar açıldı. Bu sefer mekân sahibi de gülümsüyordu ama bu farklı bir gülümseyişti. Yolcu sezmişti bu duyguyu ama açılan kapıdan içeri yine de girdi.

Görevine sadık kalmalıydı. Koku giderek daha yoğun olurken ev sahibi önce bir hole daha sonra da bir odaya geçti ve masaya oturdu. Yanındaki sandalyeyi de çekerek oturmasını istedi yolcunun. Yolcu yuvarlak masanın etrafını dolanmayı tercih etti. Böylece oturan herkese en azından bir defa bakma şansı yakalamış oldu. Masanın etrafında yığılmış bir yığın toprak gördü. Toprak ıslaktı fakat başka hiçbir yer ıslak değildi. Işıklar vardı ama yakan yoktu. Loş bir ışığın altında otururken ev sahibi dediği adam ayağa kalktı ve bu yeni arkadaş, diyerek yolcuyla gösterdi. Yolcu hala neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kokuyu da henüz tam olarak alılabilmiş değildi. Kimse kendisini tanıtmamasını istemedi. O da tenezzül etmedi. Derken anlamadığı bir dilde sohbet baş aldı. Herkes gülüyor, kahkahalara boğuluyordu ve yolcuya da sinsice sırıtıyorlardı.

Yolcu bir şeyler sezmişti ama ihtimal vermedi. Dost gibi sırıtan bu masanın etrafına toplanan adamlar... A! Hayır. Bir kadın görür gibi oldu ama loş ışıktan da fazla göremediği için yine sessiz kaldı. Derken anlayacağı dilde bir oyun başladı. Herkes kendi kâğıtlarını açıyor, konuşuyor, olur da daha güçlü kartı olan varsa o kartını üstünü koyuyordu. Kartı koyan planlarını ve fikirlerini masaya anlatıyordu. Fikirler aynı olursa kimse kart açmıyor sonra kahkahalar atıyorlardı ve oyuna daha güçlü kartlarla devam ediyorlardı. Fakat tek bir sorun vardı yolcuya kart verilmemişti. Yolcu şaşkın şaşkın onlara bakınca içlerinden ufak tefekçe olan biri kartların dağıtıldığını herkesin kendi yanında getirdiklerini söyledi. Yolcu eğilip de masanın üzerine konan kâğıda baktığında irkildi. Bu ağır bir silahtı. Hafiften kâğıtları yayınca gördü ki bunların hepsi ya silah ya da hain planlardı. Sıra kendisine geldiğinde yolcu eli durdurdu, ceplerini karıştırmaya başladı. Belki de tam yeri diye düşündü. O ceplerinde bilgiyi ararken içeri birkaç kişi girdi. Bunlar masadakilere hizmet ediyorlardı. Yolcuya da servis yapıldı. Bardağındaki tat yolcuya çok tanıdık gelmişti. Issız kentlerden geriye bu ürünlerin reklamları kal-mıştı caddelerde, yol ortalarında.

Yanındakinin dürtmesiyle yolcu daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. Beyaz libasının ön gözüne baktı. Evet, buraya koymuştu. İkiye katlanmış kâğıdı açıp diğer kartların üzerine bıraktı. Herkes kâğıdı görünce kendi dilinde alay etmeye başladı. Derken masadaki kartlar erimeye başladı. Masadakileri bir telaş sardı. Kâğıdı almaya çalıştılar ama başaramadılar. Bir anda tüm silahları eriyip gitmişti. Bu dayanılmaz bir şeydi. Öfkeyle ev sahibi masayı devirdi. Şimdiki konuşmalar çok daha tedirgin ediciydi yolcu için. Konuşmasını yapmasına dahi izin vermeden yolcuya tüm silahlarını doğrulttular. Yolcu ağzını dahi açmadan girişti gözüne ilişen toprağa yığılıverdi. Şimdi anlıyordu toprağın neden ıslak olduğunu. Gözlerini yumarken yolcu eli toprağın altındaki başka bir ele değdi. Demek dostları da buraya gelmiş fakat ötesine gidememişti. Kendisinin son haberci olduğunu düşünerek üzüldü. Sanırım kutsal görev buraya kadardı.

Ana gürültüden hoşlanmamıştı. Kapıyı öfkeyle açtı. Masayı düzeltirken de sitem etti. Açık kapıdan bir çocuk daldı içeri. Yerde beyaz bir kâğıt gördü çocuk. Hayatı boyunca böyle bir rengi hiç görmediğini düşünerek kâğıdı aldı ve odasına doğru mutlulukla uçarcasına gitti. Onun varlığından kimse haberdar olmamıştı. Ana da az sonra kapıyı arkadan kapatıyordu.

Masanın ise keyfi yerine gelmişti. İçlerinden gözlüklü olan "top-rağımız bereketlendi." Diyerek keyiflendi. Kahkahaları arasından ev sahibi öfkeyle bağırdı. " kâğıt. Kâğıt yok, bulun o kâğıdı." "o kâğıt başkasının eline geçerse ne kadar tehlikeli olabilir." Masa bir anda telaşlandı. Herkes birbirine bakıyordu. Olabilir miydi? İçlerinden biri almış olabilir miydi?

İmkânsızdı. O zaman Ana almış olmalıydı. Ana'nın konuşmasına izin vermediler, onu da toprağa attılar.

Çocuk kâğıdı ücra bir köşede açtı. İçindekini okudu. Kelimeyi düşündükçe kâğıt ağırlaşıyordu. Kalktı, çantasını da alarak evi terk etti. Yolda yürürken düştü. Kâğıdı düşündükçe ağırlaşıyor ve taşınması güç bir hale geliyordu. O da son kuvvetle kalktı. Kâğıtta yazanı haykırırdı. Yüreği hafiflemişti. Bu ağırlık yüreğinde miydi? Üstelik ayağının altındaki solmuş çiçek de canlanmıştı. Hayret etti. Eve dönmekten vazgeçti. Issız, yıkık dökük virane kentlerin yoluna düştü. Şimdi kutsal görev ondaydı. Bu emanete sahip çıkmalıydı. Çünkü dünyanın uyanması için zehri yok edecek tek ilaç bu kâğıttaydı. Kâğıtta ise bozuk bir el yazısıyla "selam" yazıyordu: "Selamünaleyküm".

Umudun Kelebeği

Bengüsu Şeyma Özoğur

Sincan Anadolu İmam Hatip Lisesi

Penceresinin metal pervazının kenarına oturmuş, sessizce dışarıyı izliyordu ve daha da sessiz olmaya çalışıyordu, daha da...

Acaba yeterince sessiz olamıyor muydu? Nefesini tutsa belki biraz daha sessiz olabilirdi. Denedi ama bir şey değişmedi. Neden hiçbir ses duyamıyordu? Sağır olmuş olamazdı. Pervazın kenarına otururken cama çarpmış ve sesini duymuştu. Öyleyse niye hiç ses yoktu? Dışarıyı daha dikkatli izledi. Her zamanki gibi insanlar ve hayvanlar hala vardı. Peki, niye hiç sesleri çıkmıyordu? Niye, niye bu kadar sessizlerdi?

Pervazın kenarından inerek çıplak ayaklarını yere koydu. Hafif eskimiş metal üzerinde ilerlemeye başladı. Yer o kadar soğuktu ki yürümek istemedi fakat yapabileceği bir şey olmadan ilerledi. Elini odanın kapalı demir kapısına doğru uzattı ve yavaşça kapıyı açtı. Karşısında gene metal vardı. Metalden bir duvar. Sağa dönerek koridorun ucuna baktı. Duvarda bir saat vardı, sessizce işleyen. Bu sefer yere baktı. Çelik, ince bir hale getirilip yere halı olarak yerleştirilmişti. Bu zamana kadar bunlar dikkatini hiç çekmemişti. Acaba başka bir madde yok muydu metal ya da çelik yerine kullanılabilecek veya kahverengi ve gri yerine geçebilecek başka bir renk?

Soluna döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Duvardaki resimlere baktı. Kahverengi, gri bazen sarı ve siyah. Çizilen resimlerde başka hiçbir renk yoktu. Soğuk metal üzerindeki yürüyüşle-

rini hızlandırdı. Kısa kahverengi saçları o koşarken dağılıyordu. En sonunda bir balkona çıktı. Nefes nefese kalmış, tıkanmıştı. Neden koştuğunu anlamamıştı. Sadece korkmuştu, neyden korktuğunu bile bilmeden. Nefesi düzene girince doğruldu ve etrafına bakındı. Dışarıda birbirinden farklı onca şey vardı. Metalden yapılmış; Evler, yollar, ağaçlar...

Her yer, her şey metaldendi. Neden metaldendiler? Niçin hepsi bu kadar soğuk ve sessizdi?. Balkonun demirliğine bir kuş kondu. O, hiç ötmeyen kuşa baktığında onunda metalden olduğunu fark etti. Çarklarla ve tellerle çalışan küçük sahte bir kuştı. Telaşla insanlara baktı. Vücutlarının yarısı metalleşmişti. Ne zamandır böylelerdi acaba? Kendisinden başka hiç kimse fark etmemiş miydi? Gerçi, o nasıl fark etmişti? Ahh... Evet. Bir rüya görmüştü. Daha önce hiç görmediği yerler, hiç görmediği renkte gökyüzü ve bir yığın uğultu vardı rüyasında. O kadar çok ses duymuştu ki uyanınca hiçbirini duymaması onu şaşırtmış, korkutmuş ve de üzmüştü; ama daha önce hiç görmediği şeyleri nasıl rüyasında görmüştü? Bu imkânsızdı. Düşünceleri arasında eriyip kaybolurken aşağıda bir gürültü duydu. Bir çarpma sesi gibiydi. Metaller arası yankı yapmıştı. Aslında evet, bir de orası vardı. Her yer bu kadar metalken nasıl bu kadar sessiz olunabiliyordu? Balkondan bakmaya çalıştı fakat diğer balkonlar görüşünü engelliyordu. Bir anda balkondan çıkarak merdivenlere koşmaya ve üçer beşer inmeye başladı her birini. Dışarı çıktığında bir kişi dışında herkes her zamanki işini yapıyordu. O kişi ise yolun kenarında dümdüz yatıyordu. Merak ve telaş içinde yanına koştu ve çömeldi. Aslında ne yaptığını soracaktı fakat ağzından gri, parlak bir sıvının aktığını görünce irkildi ve geriledi. Cıva, adamın ağzından damla damla akıyordu. Ne olduğuna anlam veremedi fakat yardım etmek istiyordu. Etmeliydi... Her ne kadar nasıl yapacağını bilmeseyse de.

-Yardım...edin! diye aniden bağırırdı. Sesini ilk defa duymuş ve şaşırmıştı. Ayrıca 'yardım' ne demekti ki? Orada metalleşmiş vaziyette bulunan insanlar bir süre için başlarını çevirdi ve hepsi bir anda ritmik bir şekilde birkaç kez kakhaha attı. Ardından işlerine geri döndüler. Neye uğradığını şaşırarak, büyük bir dehşet ve korku içinde koşmaya, kaçmaya başladı. O kakhahalar bir insana ait değildi adeta. Boğuk, soğuk ve kuruydu. Oluşan o korkunç yankı aklından bir türlü çıkmıyordu. Nefes nefese kalıncaya kadar koştukten sonra sakinleşti ve durdu. Ne kadar koştuğunu bilmiyordu ama her yer neredeyse birbirinin aynısıydı. Bu yüzden ilerlediğinden emin olamıyordu.

Sessiz ve boş ara sokaklardan birine girdi ve duvarın kenarına çömelerek oturdu. Ne olmuştu onlara? Rüyasındakiler gerçekte var mıydı acaba? Ararsa bulabilir miydi yoksa hepsi sadece hayal miydi? Dizlerini kendisine doğru çekti ve başını da içine gömdü. Yanaklarından çenesine doğru kayan sıcak gözyaşları kıyafetine akıyordu. Hiç hissetmediği ve yaşamadığı şeyler tadıyordu. Kirpikleri ağırlaştı ve yüreğinde bir acı hissetti. Nefes alırken yüreğine batan bir çaresizliğin acısını...

Uzun bir süre orada sessizliğe ve karanlığa gömüldü. Akıtacak göz yaşları bittiğinde ufak bir umutla başını kaldırdı. O anda karşısında çok tuhaf bir şey gördü. Kanatları olan, metalden değil, küçük zarif bir şeydi. Büyülenerek orada kaldı. Üzerinde hiç görmediği renkler vardı, rüyasındaki renklere benzeyen. Tereddütle elini ona doğru uzatınca küçük canlı uçmaya başladı. O kadar güzel uçuyordu ki...

Kelimeler, o anki hisleri ve güzelliği anlatmaya yetersiz kalırdı. Onun peşinden gitmeye, takip etmeye başladı. Nereden gelmiş olabilirdi bu muazzam canlı? Yolda onu takip ederken bağıırıyordu;

-Ona bakın, ne kadar güzel!" ne kadar bağıırsa da çağırırsa da hiç kimse ona dönüp bakmadı. Kimse görmedi. Gerçi o bunları umursamıyordu. Büyülenip kendi içinde kaybolmuştu fakat heyecanını da paylaşmadan duramıyordu. Bir umut doğmuştu içine.

-Baksanıza, görmüyormuşsunuz? Çok güzel" peşinden saatlerce koştu. Saatlerce ama saatlerce... Hiç bıkmadı. Yoruluyordu ama her yorgunluğunda rüyasını düşünüyor ve hayalinin gerçekleşmesini umuyordu. Aynı metal binalar arasında durmadan saatlerce koştu. Artık ayakları morarmış, su toplamıştı. Hala koşmaya çalışıyordu ama vücudu el vermiyordu. Dizlerinin üzerine düştü. Rengârenk, özgürce uçan canlı devam ediyordu.

-Bekle! diye bağıırarak yalvardı fakat hala devam ediyordu.

-Ne olur bekle, bende geleyim gittiğin yere!" tüm gücüyle ayağa kalktı. Sersem bir şekilde adım attı ve tamamen yere yığıldı. Gözleri kararmaya başlamıştı. Bilincini yitiriyordu. Oysaki yitirmemek için çok savaşırmıştı. Küçük canlı biran gözünün önünde belirdi. Hiç görülmemiş desenli, rengârenk, kadifemsi kanatları vardı. Bilincini yitirmeden önce ona iyice bakmıştı.

-O kadar güzelsin ki... Gözleri, kirpikleriyle beraber yavaşça ka-

pandı.

Masmavi bir gökyüzü, saf beyaz bulutlar ve bulutların arasından dağa doğru düşen güneş ışığı... Yumuşak ve mis kokulu yeşil çimenler, üzerinde de rengârenk çiçekler...

Bin bir çeşit hayvanın sesi...

Gerçek mi bunlar? Bayıldığını hatırladı. Hayır, gene aynı rüya, gene aynı hayal...

Biranda önünden o küçük canlı geçti. Hayır, önceki rüyasında bu yoktu. Gene peşine düştü. Bir ormanın içine girdiler; önde kelebek arkada o. Birkaç saat sonra ormandan çıktılar. Binalar vardı, Bazıları taştan bazıları camdan. Bir sürü gürültü vardı bir sürü de insan ve hayvan. Rengârenk mutlu ve coşkulu bir ortamdı. Bunlar gerçek olamazdı. Rüyaydı. Bu kadar muhteşem ve güzel şeyler var mıydı gerçekten? Sıcacık güneş ve sıcakık kuş sesleri... Bir anda ayaklarına baktı. Ayaklarını bu manzaralar karşısında unutmuştu ve kendisini rüya olduğuna ikna ettiği için hiç hissetmemişti ama kanıyorlardı ve morluklar hala duruyordu. Acıyan ayaklarıyla kendisini hissedebildi.

-O zaman... Bunlar gerçek!

Mutluluktan dizlerinin üstüne düştü. Gözyaşlarına hâkim olamadı. Ağlamaya başladı. Deli divane gibi ağladı. Ardından o muazzam canlıya döndü. Kelebeğin ömrü bitmek üzereydi. Kanatlarının rengi hafifçe soldu. Bir şey olmasından korktuğu için elini sürmediği o canlıyı son kez eline aldı. Tahmin ettiği kadar yumuşaktı. Kelebek yavaşça kurumaya başladı ve parçalanmaya. O ise bir şey dışında hiçbir şey söyleyemiyordu;

-Teşekkür ederim" kelebek toza dönerek kayboldu. Toza döndüğünü görünce gözyaşları ikiye katlandı. Adeta bütün duyguları aynı anda hissetmeye başlamıştı. Hem mutluydu hem de üzgün.

Bazı kimseler başına toplanmış yardım etmeye çalışıyordu ama o kendine gelemiyordu. Sonunda aradığı mutluluğu keşfetmişti. Bu rengârenk, özgür, gürültülü ve neşeli ortama sonunda ulaşabilmişti fakat o küçük canlının yokluğu, içinde bir boşluk oluşturmuştu. Bir süre sonra sakinledi. Ardından başını kaldırdı. Karşısında telaş içinde yardım etmeye çalışan insanları gördü. Başta anlam veremedi ama bir süre sonra yüzünde sıcak hafif bir gülümseme belirdi.

Umut bir gelir, bir kaybolur ama asla terk etmez. Gözle görülme-yeni görür, elle tutulmayı tutar ve bazen imkânsızı mümkün kılar.

Kaleminden

Safiya İsrailov

Adapazarı Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Tam kırk bir sene, görüyorsunuz ya dostlarım, o şaşaalı hayatım, tanıdığım herkesle birlikte hatıralara gömüldü. Yalnızlık ve acı hükmediyor şimdi düşüncelerime. Bu beni nasıl üzüyor bir bilseniz!

Evet. Zamanında kendini bilmez bir adamdım, sürekli böbürleniyordum; nankör ve bencildim. Şöhretimle, paramla övünüyor, soyluluğumdan gelen müthiş bir güçle etrafımdaki herkesi aşağılamaktan da geri kalmıyordum. Hastalığım baş gösterdiğinden beri geçmişi ve bu hastalığın neden beni bulduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Saatlerce düşünüyorum. Ancak değişen bir şey olmuyor, sonunda her zaman kendimi haklı çıkartıyorum. Hayır! Yaptıklarım için cezalandırılıyor olamam. Bu sefil hastalığı hak etmiyorum ben. Kesinlikle hayır! Bencil diyorsunuz bana, biliyorum, ancak siz de şunu bilin; ben sadece yaşamın ve çevrem bana öğrettiği şekilde davranmaya çalışıyorum. Asla kötü biri değilim ben. İstedğim tek şey gönül rahatlığı ile kitabımı yazabilmektir. Nihayet geri kalan her şey bilinçdışı birer arzu sadece.

Doğrusu geçmişi hatırlamak istemiyorum. Hatırlayıp da ne yapacağım? Anılar acımı tazelemekten başka ne iş görüyor ki. Tıpkı hastalığım gibi onlar da yiyip bitiriyor kalan kısacık ömrümü. Umut etmiyorum bir gün iyileşeceğimi, bu yüzden ilaçları kullanmanın da doktora gitmenin de bir faydası yok. Ben kendimden, hayattan vazgeçsem de karım ve kızım benim için çabalamaktan bir türlü vaz-

geçmiyor. Oysa hastalık bedenimi terk ettiğinde ruhumu da geride bırakmayacak biliyorum. Görmüyorlar işte; anlamıyorlar da.

Ne yazarlığım, ne şöhretim ne de doktorum kurtarabilecek beni. Evet! Öleceğim. Nefeslerim sayılı biliyorum. Bu yüzden samimi gelmiyor endişeleriniz. Kimi kandırabileceğinizi sanıyorsunuz? Beni mi yoksa ölümü mü? Üstelik ne diye bu sefil hayatımı uzatmak istiyorsunuz ki! Acı çektiğimi bile bile neden beni zorluyorsunuz? Ne zaman bu kadar anlayışsız oldunuz? Yoksa ölümü kabullendiğim için mi bana karşı olan bu yersiz düşmanlığınız? Hastalığı bu kadar kolay kabullenişime kızılıyorsunuz. Ben kızmıyor muyum sanıyorsunuz? Doğrusu çok hem de pek çok, ama sadece kendime değil sizlere de kızıyorum. Benim için üzüldüğünüzü söylerken gözyaşı döküyorsunuz karşımda, sonra içeride çene çalarken kahkahalarınız geliyor kulağıma, beni alaya alıyorsunuz biliyorum... Benimle nasıl eğlendiğinizi görür gibi oluyorum.

Dost dediğim insanlara kızıyorum. Yazılarımı, sözlerimi, beni sürekli övdükleri zamanı anımsıyorum beni nasıl sevdiklerini... Ama anladım artık onlar beni değil şöhretimi seviyorlarmış. İçlerindeki kötülüğü görememişim. Kırk bir sene boyunca kendimi kandırışım. Bakınız kaç zaman oldu gelip giden yok ziyaretime. Mezarıma da gelmesinler istemiyorum artık o ikiyüzlülerin hayat kokan çiçeklerini. Huysuzluk diyorsunuz belki bu yaptığımı. Bırakın da huysuz olayım. Dökeyim tüm zehrimi bu satırlara. Öğrensinler gerçeklerin farkında olduğumu. Böylece bir nebze olsun rahatlasın içim.

...

Haftalar geçti. Yataktan kalkamaz oldum. Ellerim zor tutuyor, ağrılarım da dayanılmaz bir hal aldı. Nefes almak bile yıldııyor beni. İlgi duymuyorum; hiçbir şeye tutunamıyorum artık. Tat almayı bırakalı uzun zaman oldu hayattan. Güneş ışıklarına da perde çektim. İçeriye girmelerine izin vermiyorum. Odanın ortasındaki yatağa uzanmış güçlükle yazıyorum belki de son sözlerimi bu kâğıda. Biliyor musunuz? Kendimi kontrol edemez oldum; istemsizce acılar içinde inleyerek titiriyorum, içimden bir şeyler kopuyor ama engel olamıyorum. En zoru da gece çöken o huzursuzluk. Uyku girmiyor gözüme, yüreğim acıyla sızlarken hıçkırıklarımı tutamıyorum. Acımı gizlemek için değil bu sessiz ağlayışlarım. Bazen birileri duysun, benimle ilgilensin diye haykırarak ağladığım da oluyor. Ne var ki bana acıyan da yok ne istediğimi anlayan da. Zavallıların iyilikten anladığı

bir iğneden öteye geçemiyor ve sonrasında tatlı bir uyku."

...

"Aylardır dualar ediyorum huzura kavuşabilmek için. Bağışlanmak içindi tüm yalvarışlarım, yakarışlarım. Bir işaret bir cevap bekliyordum ve bugün mucizevi bir şekilde daha bir mutlu daha bir huzurlu hissediyorum. Sanırım beklediğim cevap buydu. Çok heyecanlıyım yazmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Hissediyorum! Sonsuz mutluluk yakın. Hem de çok yakın. Öyleyse eğer yazdıklarımın size ulaşmasıdır son dileğim. Artık bıraktım tüm kötülükleri; suçladığım da yok kimseyi. Aslında benim zorum kendimle. Ruhumun bağışlanması umuduyla ben de bağışladım herkesi. Biliyorum, anlıyorum artık tüm bu acıları mutluluğa ulaşmak için çektiğimi. Azıcık olsun korkmuyorum ölmekten. Sizler de meraklanmayınız, sakın ağlamayınız arkamdan. İçiniz rahat etsin, biliniz ki acılarım her şeyi temizledi. >>

Diyerek bitirdi kadın. Mezarın başında kocasından arda kalan son satırları okumuştı. Yüzü yoktu tek bir kelime daha söylemeye. Tıpkı orada ki herkes gibi o da gözyaşları içerisinde ayaklarının altında ki toprağa bakakalmıştı. Sessizlik hâkimiyetini sürdürürken toprağa akan gözyaşlarıydı adama son ulaşan.

Kızım, Evlâdım...

Dilmen Kınay

Fatih Cibali Anadolu İmam Hatip Lisesi

Doğduğu an, babasının, yerde başını iki elinin arasına koyduğunu görmüş, ne yapacağım ben bununla, dediğini duymuşsunuz. Siması kararmış, gözünün akı solmuştu. İki üç gün ortadan yok olmuştu da, nereye gittiğini bile bilmediydiniz. Sonra aniden çıkageldiydi. Beden aynı, ama yüz yabancı.

Oysa şimdi bakın, koskoca doktorlara, mühendislere yardımcı oluyormuş kızı. Görevliymiş. Babası şimdi görseydi de, gurur duyseydi keşke. Kızıma bakın, benim kızım o, deseydi. Göğsü kabarsaydı...

Doğarken hani şöyle, eli kolu, ağzı yüzü, eğri büğrü doğduysa da, aman evlerden ırak diye fısıldaşıydınız. Hatırlar mısınız, ilk gördüğünde babası, ömrünce bir daha bakmadığı kadar bakmıştı yüzüne. Gözleri kilit. Çokça bakarsa, çenesinden aşağı doğru gerilmiş yay gibi duran ağzı düzelir diye umduysa zağar. Belki de hiçbir şey düşünmeden, düşünmeden, düşünecek gücü kendisinde bulamadan bakmıştır, boş boş. Siz düşünmüş müydünüz? Sonra da, karısının, çocuğun anasının cenazesini bile ortada bırakıp, çekip gitmişti işte. Üç gün üç gece ortadan kaybolduysa da ne çok ayıplamıştınız.

Eve dönünce, selam sabah vermeden, vurmuş yatmış dediydiler. Sonra sonra, bahçede görür olmuştunuz da bahçenin otlarını yolma âdeti çıkardıydı adamcağız. Aman gelse de, bizim bahçeyi de temizlese, diye şakalaşıydınız. Ardından, çokça çağız, bir o kadar vah vah

deyip yüreğinizi serinletmişsiniz.

Yabani otlar da bitince ne yapacağını bilemediydi. Şaşkın ördek misali. Şaşkın dediğime bakmayın, nazarınızda onu da zora sokmak istemediğim için böyle söylüyorum. İşin aslı, o doktor senin, bu hastane benim diye dolaşırken, zıvanadan çıktıydı. Ocağımı kuruttu diye, geberse de kurtulsam, diye inletirdi ortalığı da kulağınızı tıkardınız. Birkaçınız, sus günahtır, Kadir gecesi doğdu, bereketlidir, diye yatıştırmaya çalıştığınız ama nafiye. Üstüne duyduğunuz küfür, yanınıza kar. Elinde avucunda da yoktu ki, ne yapsın. Atsa atılmaz, satsa satılmaz.

Mahalleye ilk taşındıkları vakti gözünüzün önüne getirin. O zamanlar, efendi bir adama benziyor demiştiniz. Tabii çocuk yok o zaman daha ortada, emmisinin kızı hanımı da sağ. Hanımlarınıza kötü gözle bakmazdı da işkillenmezsiniz. Beylerinizin falan hatırını sorardı da hoşunuza giderdi. Sakin, uysal bir adam. Hal böyleyken, sonradan bunca dellenmesine akıl sır erdiremediydiniz. Kızın evden kaçtığı o güne kadar, çocuğa hiç, nasılsın dememiş olmasını, kafalarınız almamıştı. Cevap veremez diye mi, sormazdı halini. Çocuğunuzun yüzünü okşayıp, bağrınıza basarken, nasılsın demeseydi de, şöyle yüzüne baksaydı bir, demiştiniz. İki göz evinin, el kadar bahçesinde sigarasını telleyip, dumanıyla tütmeğe yerine, o dumanın içinde eriyip yitmeğe yerine, gözünü gözüne değdirseydi. Çünkü gözlerini görebildiğini görebiliyordunuz. Ona baktığını biliyordu kızı. Gözleriyle de sormadı halini babası. Gözlerinizle de sormadınız.

Gözlerinin içine bakıyormuş doktor hanım şimdi. Üstü başı tertemiz. Bembeyaz. Bolca koku sürünmüş. Ne güzel. Gözünün içinde bir şey arıyor belli ki. Gülümsemeye çalışıyor, olmuyormuş. Hani size de gülerdi bazen. Doktor hanımın, aradığını bulabilmesini umuyorsunuz.

Adamcağız, sövmekten saymaktan yorulunca, bahçeye sinerdi hep. Hayal meyal gözünüzde canlanıyor. Yıkık duvarlarında, kanının izi. Ya göğsünü yumruklayacak, ya duvarı. Ya da gidip birisini vuracak. Aman bize bulaşmasın diye dua ederdiniz. Bulaşmazdı. O, elini kanatana kadar, duvarı yumruklardı.

Elini eline alsaydı, kanı kaynar mıydı? Başını sevseydi, yüreği karmarmaz mıydı? Bak, doktor hanım elini tutmuş da, nasıl hoşuna gidiyor. Sizin de hoşunuza gitmez mi sevmek. Nasıl da ürkek ve narin davranmış doktor hanım, sağ olsun. Doktor hanım kızımızla gurur

duydunuz.

En başında, babası yemek yediğinde yemek yerdi. Bayramlarda bir tas çorba gönderirdiniz. Ne kadar da iyi niyetliydiniz. Güldüğünde gülerdi. Sustuğunda susardı kızcağız. Sussun isterdiniz en çok. Sustuğunda, sorun yok derdiniz. Somurttuğunda somurtmaya çalışırdı. Babası, onun gibi olduğunu düşünsün diye. Sizin, onun gibi olduğunuzu düşünün diye. Beceremezdi galiba. Babası vurduğunda, vuramazdı çünkü. Altına kaçırdığında bağıırırdı da, o kız bağıramazdı.

Yaşıtı çocuklarınız, önlük kuşanıp, ilkokula başladığı gün çok ağlamıştı da, içinizden en iyiniz, saplı şeker almıştı. İlk kez. Sonra, içinizden bir başka iyi yürekli çıkmış, pirinç ayıklarken, dizinin dibine oturtmuştu. Hiç bitmeyecek gibi şekerini yalarken, sakat eliyle tutmasını becerebilirse, ayıklanmış taşları, tekrar pirincin içine atıyordu. Kızmadınız, üstelik salyasını sildiniz.

Oyun oynardı çocuklarınız. Şen kahkahalarla. Öyle ya çocuk dediğin oyun oynar, ip atlar, bebeklerinin saçını örer. Babası da oynamıştı kızıyla bir kez biliyor muydunuz? Nefes almaca oyunu. Yüzüne yastığı bastırırdı da, kurtulmuş, nefes almıştı derin derin. Oyunu kazandığında -yoksa sevin sin diye, babası bilerek mi kaybetmişti-gülmüştü. Babası ise yere kapaklanarak ağlamıştı. Kızı anlamamıştı neden ağladığını. Gözyaşı, oyunun bir parçasıydı herhalde. Anlamamıştınız, babasının gözlerinin, günlerce neden yere gömüldüğünü.

Bakin, doktorların en yaşlısı, ayağını gösteriyor. Genç olanlar, ayağına bakıyor dikkatle. Birinizin aklından, gıdıklamak geçiyor. Çok eğlençelisiniz. Evet, bu ayaklarla kaçmıştı evden. Görmüştünüz Kaçtığının da farkında değildi ya. Sizin ayaklarınız gibi taraklı mı ne ayakları. Yok canım, sizinkiler biraz daha ince ve narin.

Bir yaz günü, oyun oynamak için evden çıkmıştı. Saymasını bilenler, saklambaç oynar. O, saymasını bilmezdi ama saklambaç oynamaya heves etti, evden çıktığı o gün. O kızla yaşıtı, eli kolu tutan, sağ salim oğlunuzun dörde gitmesinden, dokuz, on yaşında olduğunu biliyordu. Ebe oldu, bir iki dedi içinden, dört dedi, dokuz dedi, on dedi, oğlunuz saklandı. Aradı, bulamadı. Aradı, bulamadı. Kuşlar geçiyordu göğünüzden. Kuşlara baktı. Neye bakıyor bu kız, diye merak ettiniz. Kuşlara baktınız. Kuşlar uçtu gitti, o gitti. Neye bakıyorsa zağar dediniz. Gece aradı, gündüz aradı, bulamadı.

Dışarıda üşüdü, uyudu, güldü, korktu. Annesini özledi. Aradı, bulamadı. Kendisi gibilerin peşine takıldı. Sizin gibilere el açtı. Babası gibi. Yüzüne baktığınızda, onunla ilgileniyorsunuz sandı. Sevindi. Sonra gözlerinizi kaçırdığınızda, havada kaldı bakışları. Gözlerinizi aradı, bulamadı.

Masanıza yaklaştı. Saçları keçe gibiydi, pisti. Biraz da kokuyordu. İğrendiniz. Sevgilinizi ve sevginizi korumaya alıp, garsona el ettiniz. El birliğiyle başınızdan def ettiniz. Tebrik ederim. İğrençtiniz.

Evdeyken, babası elini kaldırdığında, elini kaldıramazdı. Şimdi de öyle, görüyor musunuz? Elini, kolunu kaldırıp doktor hanıma yardımcı olmak istiyor. Zorluyor kendini ama beceremiyor. Siz de yardımcı olmak istiyorsunuz. Elini tuttuğunuzda mideniz kalkıyor. Kusuyorsunuz.

Uzadı, büyüdü. Yalnızdı. Hissetmediniz. Kimi zaman, babası gibi sövdü saydı. Ondan korkun diye. Kaçtı. Saklandı. Güldüğünüzde o da güldü. Çıplakken ağladı, utandı. Oysa şimdi, böyle çırlıçıplak ortada işte. Artık utanamıyor bile. Ya siz?

Doktor hanım, Kadiriye diyemiyor da kadavra, diyor. Olsun, bir şey diyor ya. Babası, onu da demezdi. Sadece birkaç kez, odanın kapısını aralayıp, gülmekle ağlamak arası bir yüzle, gizliden gizliye yanına gidip, ağzını aralamıştı. Hatırladınız mı o yüz ifadesini? Elini de uzatmış, sonra dokunamadan, bir söz diyemeden çekip gitmişti. Doktor hanım da dokunmakta tereddüt ediyor bazen.

Bedeni, doktor hanımın vücuduna değdirdiği bıçak kadar soğuk. Hayat gibi. Ama artık üşümüyor. Göğsünün altından ince bir çizik. Koyu kıvamlı kanı akıyor, doktorların beyaz önlüğüne bulaşıyor. İrkiliyorlar. Sonra doktor hanım, cesaretle, yeniden yaklaşıp kalbine ulaşıyor. Kız, yanağında doktorun nefesini hissediyor. Doktor hanım, kalbindeki kesiklerle karşılaştığında şaşırıyor. Yaşlı doktora seslenip, kalbi gösteriyor. Hep birlikte bakıyorsunuz. Dilik dilik. İlk kez kalbine bakıyor birileri. Kesiklerinizle, yara bere içinde.

Yaşlı Doktor, "Gencecikmiş. Kimlerin evladıydı acaba?" diyor. Bir-birinize bakıyorsunuz. Kimse cevabı bilmiyor. Sınıfta kaldınız.

21. Saniye

Gülnihal Kafadar

Çankaya Faik Güngör Anadolu İmam Hatip Lisesi

O sabah Nilüfer yatağından elleri titreyerek kalktı. Rüyasında en yakın arkadaşı Ümran'ın geçen yaz birlikte gittikleri Gümüşlük Sahili'nde dalgalarla girdiği savaşta mağlup olduğunu görmüştü. Neden kimsenin Ümran'ın yardımına gitmediğini düşündü. Titredi, kendisinin neden gitmediğini düşündü. Belki de o sırada sahilde bile değildi. Titreyen elleri, telefonuna uzandı. Rüyalardaki ölümün çoğu zaman iyi bir anlama geldiğini biliyordu. Ölen kişinin ömrünün uzaması gibi... Emin olmak istiyordu. Telefonu avucundan kayıp giderken, bu saçmalığa bir son vermesi gerektiğini hatırladı.

Rüyalar ona sadece gece sineması keyfini yaşatan soyutluklardı. Bir anlamı olup, olmamalarının bir anlamı yoktu. Annesi ona kötü bir rüya gördükten sonra sol omzunun hizasında üç kez tükürmesi gerektiğini öğretmişti. Tüküren insanlardan nefret ederdi, tükürmekten nefret ederdi. Bunu yapmak zorunda olduğu üç bininci gündü belki de.

Nilüfer, on sekiz yıllık hayatının kendisinin farkında olduğu kısmından itibaren gördüğü rüyalara tüm benliğiyle kendisini adanmıştı. Kötü bir anlamı olan rüya, küçük bir ayrıntıyla hayatının anlamı olabilir; ya da iyi bir anlamı olan da onu dibe batırabilirdi. Rüyalardan hiçbir anlam çıkaramadığı zamanlar da oluyordu. Annesinin bilinçaltı oyunları diye tabir ettiği türden rüyalar. Nilüfer için ne el çizgileri, ne yüz hatları rüyalar kadar değerli olabilmisti. Rüya gör-

dükçe, kendisini mutlu hisseder. Allah'ın onunla iletişim kurduğunu düşünürdü. Yatağının hemen yanında duvara asılı kedili takviminden, nisan üçü bulup, üstüne "Ümran'ın Ölümü" anlamına gelecek şekilde Ü.Ö. harflerini karaladı. Takvim yaprağını kaldırıp, geride bıraktığı mart ayına baktı. Neredeyse her gününü rüyalarla doldurmuştu. Sayıların üstünde bir sürü A görüyordu. Anlamsız rüyaları çoktu. Takvim yaprağını tekrardan indirip, Ü.Ö.'ye baktı. Ümran, hayatını resim çizmeye adanmıştı. Nilüfer, Ümran'ın çizdiklerinin hepsinin gördüğü rüyalardan kalma parçalar olduğunu düşünürdü.

Pazar günleri her zaman kasveti bol bir gün olmuştu Nilüfer için. Kartpostallarla dolu duvarlarını inceledi. Babasının yurt dışı gezilerinden getirdiği kartpostalları çoğu. Slav ülkelerinin bayraklarının asılı olduğu duvarın hemen altındaki kaloriferin üstünden Rüya Tabirleri kitabını aldı. "Hayır, bunu yapmamalıyım." diye düşündü. Hayatın kendisinin zaten bir rüya olduğunu ve her ayrıntıyı asla yakalayamayacağını biliyordu. Rüya tabirleri kitabını kapattı. Çıplak ayaklarıyla merdivenlerden yavaşça inerek mutfağa girdi.

"Mirëmëngjes (Arnavutça. Günaydın)." dedi annesine.

Annesi Leyla Hanım, kızının yüzündeki huzursuzluğu "Yine kötü bir rüya olmalı." diyerek yorumladı. Ne gördüğünü sormayacaktı, bu Nilüfer'i huzursuz etmekten başka bir şeye yaramazdı. Bir ay önce, kızının nefes nefese, rüyasında göz kamaştıracak kadar parlak olan siyah yılanların boynuna dolandığını, çatal dilleri boynuna değdikçe hafif bir kan sızıntısı belirdiğini anlattığını hatırladı. Hayatı yeterince zordu ve yeni bir darbenin gelmesine dayanamayacak kadar ruhu zayıflamıştı. Kızının rüyalara itibar etmemesini söyleyen oydu. "Neden insanlar tavsiye konusunda birincilikte yarışırken, uygulamaya geçmeleri istendiğinde kaçacak yer ararlar ki?" diye düşündü Leyla Hanım. Nilüfer, camın yansımasından annesinin yeşilbiberleri incecik incecik doğrayan ellerini izliyordu. Birazdan, pişmekte olan domates püresinin içine atılacaklardı. Ümran'ı aramak istiyordu. Ümran'ın boğulduğu sahneyi düşündü. Yüzü silikti fakat denizin bol köpüklü dalgalarının sesini duyuyordu. Direnemeyecekti. Odasına koşup, kar beyazı halısının üzerinde yatan telefonuna uzandı.

"Mirëmëngjes." diye fısıldadı Leyla Hanım, Karadeniz'in yeşili kondurulmuş gözlerinin içi gülerken.

Nilüfer, beyaz yorganını sımsıkı tutuyordu. Avuçları terliydi.

"Yine mi kötü rüya?" diye sordu Leyla Hanım.

“Ve Sen Kuş Olur Gidersin”

Fatma Yıldırım

Malatya Sadreddin Konevi Anadolu İmam Hatip Lisesi

Neydi bu kargaşa? Annemin gözleri ısıltılıken neden şimdi korku dolu bakıyordu? Peki ya babam, o nerede kalmıştı? Hâlbuki “Ona kadar say, geliyorum...” dememiş miydi?

Tak! Tak! Tak!

-Baba!..

Tokmak sesiyle koştum kapıya. Bir heyecanla sarıldım kapının kulpuna. Kapı gıcırtyla açılırken, Osman’ı buldu gözlerim. Düşen omuzlarıma iki damla gözyaşım eşlik etti.

-Osman, sen miydin?

-Ağlama Ali, Muzaffer Amca görürse çok kızar.

-Osman... Babamı götürdüler.

-Biliyorum Ali, biliyorum kardeşim. Ama sen yine de ağlama... Hem, Muzaffer Amca bırakmaz ki seni, bırakmaz ki Hacer Teyzeyi.

-Oğlum kapıda durmayın, üşüteceksiniz.

Annemin seslenişi üzerine Osman ile içeri geçtik.

...

Yine sokaktaydı üniformalılar. Bu sefer kimin babasındaydı sıra? İki üniformalıdan biriyle göz göze geldik.

-Çocuk!

Diye seslenmesi ile anneme haber vermek için bahçeye koştum. Annem bir şeyler gömüyordu toprağa. Geçen gün Hatice Teyzenin de yaptığı gibi. Ali! Dedi.

-Koş, içeriden babanın Kur'an'ını getir.

Hemen koştum. Gözlerim Kur'an'ı aradı. Babamın bıraktığı yer-deydi. Hemen aldım. Bir hızla anneme götürdüm. Annem onu da bir kaç kere öpüp, diğerlerinin yanına ilıstirdi. Ve aceleyle toprak attı üzerlerine. Bahçe kapısının yumruklanmasıyla annemin eteğini çekıstirdim.

-Anne! Anne! Geldiler.

Annem:

-Korkma oğlum! Tut şimdi elimi. Hadi kapıyı açalım.

Dedi. Ve o saklamaya çalışsa da, gördüğüm gözyaşlarını eliyle sil-di. Yavaşça araladı kapıyı. Hoyratça kapıyı itti asker.

-Erkeğin yok mu evde?

Diye sesini yükseltti anneme. Annemin bakışları yeri buldu. Öne atıldım hemen.

-Ben varım. Babamı götürdünüz ama ben buradayım!

-Çekil önümüzden küçük!

Diye devam ettirdi aynı üniformalı.

-Neden!

Diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Kim kaldı ki götürecekt!" Daha çok sitem edecektim yaptıklarına ama annem beni çekıstire-rek susturdu. Ve askerler eve girdiler. Biz annemle birbirimize so-kulmuş; onların evimizi, odamızı, annemin çeyiz sandığını dağıtma-larını, etrafa saçmalarını izliyorduk.

Neydi bu öfke? Onları bu denli kızdıracak ne yapmıştık ki biz? Annemin, Hatice Teyze'nin kitaplarımızı, Kur'anlarımızı toprağa gömmelerinin sebebi neydi? Kur'an'ı okumamız, evimizde kitapla-ra yer vermemiz onlara ne gibi bir zarar verebilirdi ki? Kafam allak bullaktı. Askerlerin anneme, başörtüsüne böyle tiksinen bakışlarını görmek beni çileden çıkarıyordu. Ama yalnızca yumruklarımı sıkı-

yordum. Çünkü biliyordum ki annemin gözyaşlarını akıtan, babamın bileklerine taktıkları kelepçe ile onun kollarını morartan insanlardan hesap soracaktım, soracaktık. Babalarının aslanları, yiğitleri, gözü yaşlı ama dik duruşlu analar hep bunun için bekliyordu. Onlar güçlülerdi, sabırlılardı. Hesap gününü bekliyorlardı. Zalimin zulmü varsa, mazlumun Allah'ı vardı. Evimi, mahremimizi dağıtan bu insanlar bilmiyordu ama biz çok güçlüydük.

...

Çok olmuştu. Babamın sırtına binip atçılık oynamayalı, güreşmeyeli, babamı miskette yenmeyeli çok olmuştu. Ama babamdan ne diri ne de ölü olarak bir haber vardı. Annem çok bekledi. Ben çok bekledim. Hala bekliyorduk.

-Yazıyor, yazıyor! Cezaevi mahkûmlarının meydanda idam edileceği yazıyor! Yazıyor, yazıyor! Mahkemenin idamlarına karar verdiği mahkûmların isimleri yazıyor!

Dışarıdan gelen çocuğun sesi ile durgunluğumdan sıyrılıp koşum pencere kenarına. Yanlış duymamıştım. Aşağıdaki çocuğun etrafına toplanmıştı herkes. Hemen indim aşağı. Hasan Amca elindeki gazete ile bana bakıyordu. Kaçırdı gözlerini benden. O an bana tekrar bakmasını, bir cevap vermesini o kadar çok istedim ki. İlerledim yanına, geçtim karşısına. Tekrar baktı bana. Elindeki gazeteye kayd gözü. Aldım hemen elinden. Gözlerim listeyi buldu. Bakmak istememiştım. Görmek, istememiştım. Ama listedeki adı gördüm. Bakışlarımı buğulayan yaşlardan birini bıraktım, tuttuğum nefesle beraber. Hasan Amca eliyle omzumu tuttu. Ve duymak istemediğim iki kelimeyi söyledi:

-Güçlü ol!

Nasıl olabilirdim ki? Babam olmazsa nasıl...

Eve döndüm. Dağılmış bir vaziyette, hıçkırarak ağlayan anneme baktım. Bir hıçkırık dökülecekti ağzımdan ama tuttum. Anneme sıkı sıkı sarıldım. Gözyaşlarım onun omzunu ıslatıyordu. "Tamam.." dedim titreyen sesimle. Ben babamın oğluydum, güçlü olmak zorundaydım.

...

Meydan hınca hınç insanlarla doluydu. Gözü yaşlı anaların ağıt sesleri yükseliyordu. Annemin titreyen elini sıkıca tutuyordum. Sa-

bır göstergesiydi bu yaptığı. Dikti duruşu. Ve hala direniyordu bakışları. Mahkûmlar meydanda yerlerini alırken, gözlerim babamı arıyordu. Gülümseyen yüzü göründü karşıdan. İyice dikleşti omuzları. Gözlerinin içi parlıyordu. Ve ben babamı ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Her mahkûm bir idam sehпасına doğru ilerliyordu. Sıra babama gelmişti işte. İdam sehпасına attı adımını. Asker, babamın boynuna geçirdiği urganla boğazıma bir düğüm attı sanki. Annemden gelen hıçkırık sesi ile daha sıkı kavradım elini. Ve... Asker ayağını kaldırarak sert bir tekme savurdu sehpaye. Hızla çektim elimi annemin elinden. Kaldırdım şehadet parmağımı semaya.

Ağzımdan çıkan “Allahü Ekber!” nidası doldurdu kulakları. Askerin seslenişine aldırmadım. Başka bir askerden gelen sert darbeyle yere savruldu. Ve yemin ettim:

“Allah şahidim olsun ki dilimizden duayı, gönlümüzden İslam’ı söküp alamayacaklar. İzin vermeyeceğiz...”

“Masum Değiliz Hiç Birimiz”

Rabia Türkmen

Oruç Reis Anadolu İmam Hatip Lisesi

Soğuk, rüzgârlı bir gece... Büyük bir sessizlik kaplamıştı her yeri. Herkes kendince güvenle uyuyabilecekleri bir yer bulmuştu. Ben de buldum annem ve babamla. Büyük bir yıkıntı parçasının altında kalan küçük bölmede annemin kolları üstünde yatıyordum. Babam ise bizim hemen sağ tarafımızda idi. Onlar uyumuşlardı. Bense bir türlü uyuyamıyordum.

Her günkü gibi korku dolu, hızla çarpan kalbime söz geçiremiyor ve anneme sarılıyordum. Bir anda bir bomba sesi ile ayaklandı herkes. Çığlıklar karıştı rüzgârın sesine. Herkes panik içinde sağa sola koşuşturuyordu. Atılan bombanın etkisiyle tek tük kalan binalar yıkılıyor ve parçaları bir yağmur misali etrafa savruluyordu.

Duman gökyüzünü kaplamıştı yine. Göz gözü zor görüyordu. Ben o anın şaşkınlığıyla ayağa kalkıp bir korkuyla etraftaki insanların koşuşturmalarını izlerken üzerime bir cam parçasının düşmesiyle irkildim ve hemen yere oturup en köşeye geçtim. Neyse ki cam parçaları yalnızca kolumu yaralamıştı. Düştüğü ilk an acısını hiç hissetmemiştim. Ama şimdi öle hissettiriyordu ki... sağ kolum çok kanıyordu. Öyle ki kandan kolum görünmüyordu artık.

Annem ve babam, korku ve endişe dolu gözyaşlarıyla yanıma geldiler. Babam bir hızla gömleğinden yırttığı parçayı koluma sardı. Hissettiğim acı, yerini tekrar korku, panik ve endişeye bırakmıştı. Annem gözyaşlarıyla bana sarılıyor, babam ise etraftaki insanlara

bir nebze olsun yardım etmeye çalışıyordu. Ardından bir bomba daha... Bu kez bomba Samar amcamı yaralamıştı. Sağ bacağının yarısı yoktu artık. Amcam yerde titreyen vücuduyla kafasını bir güçle kaldırıp bacağına bakıyor ve feryatlarla bağıyordu. Bu dehşet görüntü karşısında ne yapacağını bilemiyor, sadece korkuyordum. Annem ve babam amcamı kollarından tutup kaldığımız o çöküntünün en köşesine çekiyorlardı. Bense diğer köşesine geçiyorum. Ama gözlerim hayla amcamdaydı. Çok kan kaybediyordu.

Sonunda gözlerimi amcamdan çevirdim ve ayağa kalkıp etrafa bakınıyordum. Ardı arkası kesilmeyen bombalarda kiminin evladı can verdi, kiminin annesi, kiminin babası ve daha nice. Artık rüzgâr sesi hiç duyulmuyordu. Yerini bomba seslerine, çığlıklara ve ağlamalara bırakmıştı. Kendimi toparlamaya çalıştım. Amcamın yanına gittim ve elinden tuttum. O can çekişi gözümün önünden hiç gitmiyor. Gözlerimden akan yaş, yanaklarımdan hızlıca kayıyor; engel olamıyordum. Aslında korkunun, üzüntünün, acının somut haliydi bu akan yaş selleri.

Samar amcamın ağzından kan gelmeye başladı ve hiç çırpınamıyordu da. Anlamıştık bu sessiz oluşunun sebebini. Gözlerimizden akan yaş artık daha hızlıydı.

Gözlerimi yine etrafa çevirdim. Her yer kırmızıya bürünmüştü. Bir baba ölen çocuğunun başında dizlerini döverek ağlıyor. Sonra ona sarılıyordu. Onun hemen soluna ise henüz dört yaşlarındaki bir çocuk, ne olduğunu farkına varamamış, sağa sola koşup anne ve babasını arıyordu. Halbuki görmüyordu ki bomba yüzünden sağa sola savrulmuş babasını, görmüyordu bombanın ateşiyle yüzü yanıp tanınmaz hale gelen annesini göremezdi de zaten.

Babamın yanıma gelmesiyle gözlerimi babama çevirdim. Bulduğumuz yere oturduk. Hep merak ettiğim bir şey vardı. Babama bunu soracaktım artık:

- Baba!

- Efendim kızım?

- Neden bunca yaşanıyor. İnsanlar neden acımasızca katlediliyor? Bunun bir sebebi olmalı...

Babam bu soruyu sormama şaşırmıştı biraz:

- Ah kızım, sen daha sekiz yaşındasın. Bunları ne zamandan beri

düşünür oldun?

- Büyüyorum baba. Yavaş yavaş her şeyin farkına varıyorum. Babam, düşünceli gözlerle baktıktan sonra cevap verdi:

- İnsan dünya üzerinde yaşadığı her gününde bir savaş yaşamakta kızım. Küçükten büyüye "ben"lik kavgası çeşit çeşit savaşla iç içe yaşamamıza neden oluyor. Gerçek kavgayı meydana getiren "Ben" kavramıdır. Bütün savaşlarda 'ben'lik duygusundan çıkar. Ayrımcılık, kendini veya toplumunu diğerlerinden üstün görme, sahip olduğu meziyetleri bir bir sıralarken bunların Allah'tan geldiğini unutma yine "ben" kavramından ileri gelir. Yani kızım, aslında bunca katliama tek sebep "Ben"lik duygusudur.

- Ama bizim hiçbir suçumuz yok. Buradaki insanlar bunu hak etmedi.

- Belki de bizi yanlış tanıyorlardır ne dersin? Bizim kötü insanlar olduğumuzu düşünüyorlardır.

Sustum. Kafam çok karışmıştı.

Annem yerde uzanıyordu. Ben de yanına gittim. Uzandım. Uzakta bomba sesleri geliyordu. Neyse ki artık alışmıştım annemin ninni sesi yerine bomba sesleri uyumaya. Babamla konuştuklarımızı düşünüyor ve buna bir çözüm arıyordum. Aslında aklıma bir şeyler geliyordu. Bunu yapanlarla konuşmamız lazımdı. Evet. Yoksa bizim suçsuz olduğumuzu ve bunca katliamı durdurmaları gerektiğini nasıl söyleyecektik. Ama nasıl bulacaktık ki onları.

Bunları düşünürken uyuya kalmışım. Gece yarısı birden gözlerimi açtım. Kendimi annemin kollarında buldum. Annem ve babam uyuyordu. Sessizce ayağa kalktım ve etrafa bakındım. Burnuma çok ağır duman kokusu geliyordu. Yerde yatan cansız bedenlerin üzerinden de dumanlar yükseliyordu. Dumanlardan ne ay görünüyordu gökyüzünde ne yıldız. Her yer çok karanlık ve sessizdi. Dikkatli gözlerle etrafıma bakınarak yürümeye başladım, Çok da acıkmıştım yere oturdum ve yerdeki otları yemeğe başladım. Birden aklıma annemin ve babamın bombaların hedefi olabileceği aklıma geldi. Tıpkı başka çocukların anneleri ve babaları gibi... Düşüncesi bile çok korkunçtu. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı istemsizce. Hızla ayağa kalktım ve annemin babamın yanına koştum. Hemen annemin yanına yatıp sarıldım. O da bana sarıldı. Uykum yoktu. Düşünüyordum. Bu bombaları bize atanları bulmalıydım. Ama nasıl? Ah bir görsem

onları. Bir daha bomba atmamaları için yalvaracaktım. Kararlıydım. Ne olursa olsun onları bulacak ve suçsuz olduğumuzu, masum olduğumuzu söyleyecektim. Böyle düşünürken sanki onların kabul edeceği hissiyatı oluşuyordu kalbimde. Tebessümle uyuyakalmışım yine. Gün aydınlandı. Gözlerime vuran güneş ışınları uyandırdı bugün beni. Sağıma soluma baktım. Ne annemi görüyordum yanımda ne babamı. Korktum. Gözlerim doldu hemen. Ayağa kalktım ve tam koşacakken arkamdan annemin seslenişini duydum. O kadar korkmuştum ki. Koşarak yanlarına gittim ve sarıldım. Annem ve babam yıkıntıların arasından kullanabilecek şeyleri almışlar, birazda yiyecek ne buldularsa getirmişlerdi. Sarıldım öptüm. Annemin ve babamın elindekileri aldım, onlardan önce koşarak kaldığımız yere gidiyordum.

Bir bomba sesi... Ardından sessizlik... Sonra çığlıklar... Arkamdan patlayan bu bombanın düştüğü yere bakmak istemiyordum. Korku dolu gözlerle ağlıyordum. Gözlerimi kapadım. Elimdekileri attım. Cesaret edemedim bir süre arkama dönmeye. Korkuyordum çünkü. Sonunda büyük bir korkuyla döndüm arkama. Bir çığlık attım. Ne annem bıraktığım yerdeydi ne de babam. Feryatlarla koşarak gittim yanlarına. Babam bombanın etkisiyle sağ tarafa savrulmuştu. Ortalık gene kan revan içindeydi. Annemin yanına oturdum. Sarıldım ona, ağladım. Ayağa kalktım elim yüzüm kan olmuştu. Bir hızla babamın yanına koştum. Oturdum yanına, öptüm doyasıya. Kimse susturamazdı bugün beni. Zaten kimsemde yok artık. Yalnızdım. Babamın yanından uzun süre kalkmadım sonra yine annemin yanına gittim. Atılan bombaların ardı arkası yoktu. Ama umurumda değildi. Çünkü endişelenecek hiçbir şeyim yoktu. Evet, bombanın hedefi olmamıştım ama yine de canım çok acıyordu. Akşam olmuştu. Ben hayla annemin yanında hıçkırıklarla ağlıyor ve sarılıyordum. Kimse de yoktu artık yanımda. Bunu defalarca kendime söylüyordum.

Sonunda ayağa kalktım ve kendime gelmeye çalıştım uzun süre ayakta durdum. Etrafa baktım. O kadar sinirliyim ve öfke doluydum ki... Derin derin nefes alıp veriyordum. Bir hızla koşmaya başladım. Bombanın atıldığı yöne koşuyordum. Artık onları bulup söylemeliydim. Göstermeliyim bu vahşeti.

Durmadan koşuyordum ama görünürde hiçbir şey yoktu. Çok yorulmuştum. Oturdum ağlayarak. Her yer o kadar karanlıktı ki etrafımı zor görüyordum. Bu yüzden yarın devam etmeye karar verdim.

Yine bir yıkıntının altına girip uzandım. Bu küçük vücudum o kadar yorulmuştu ki. Yüz üstü yattım ve ağlamaya devam ettim. Daha dün gece annemin kollarında uyumuştum. Bugün ise... Ertesi gün onları, o bomba atanları bulacağımdan o kadar emindim ki.

Uyuyamıyordum bir türlü. Sanki her an annem ve babam yanıma geleceklermiş gibi hissediyordum. Ama gelmeyeceklerdi. Ağlarken uyuyakaldım.

Gün doğumunda uyandım. Yaşlı gözlerimi sildim. Yola devam edecektim. Etrafta kalan tek tük insanlar bana şaşkın gözlerle bakıyorlardı. O kadar hızlı koşuyordum ki, ilerledikçe etrafımdaki insanlar geride kalıyor ve gittikçe insanlar azalıyordu. Belki de bu yaklaştığının bir işareti idi. Artık kimse yoktu etrafta. Koşmaya devam ettim. İlerledikçe büyük bir kulübe ve arabalar belirdi. Ardından asker kıyafetli insanlar gördüm. Onları bulmuştum. O kadar sevinmişim ki. Birazdan yanlarına gidip suçsuz olduğumuzu söyleyeceğim ve bu vahşet artık bitecekti. Büyük bir sevinçle koşarak onlara sesleniyordum.

Bir kurşun atıldı. Aniden durdum. İlk başta anlamadım ne olduğunu. Biraz zaman geçince ikinci kurşunun atılmasıyla bir acı hissetmeye başladım. Yere düştüm. Vücudumu kontrol edemiyordum. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Çok acı çekiyordum. Nefes almam gittikçe güçleşiyordu. Hareket edemiyor, konuşacak ve bağırarak takatim kalmamıştı. Bu küçük bedenim böylesi büyük bir açığa daha fazla dayanamıyordu. Öleceğimi anlamıştım. Çünkü ölümün soğukluğunu hissediyordum vücudumda. Nefes alamıyor ve çırpınıyordum. Büyük bir zorlukla şunları söyledim ve kendimi ölümün soğuk kucağına teslim ettim.

26 (Yirmi Altı)

Fatmanur Banu Hayır

Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

Eğer açlıktan ölmüyorsanız, bir mülteci veya bir savaş alanında değilseniz, ülkenin dört bir yanında su kuyusu açılın diye beklemiyorsanız, kısacası hayat için savaşıma gereği duymayanların bulunduğu nankör yolun kavşağındaysanız, filozofluk boş zamanlarınızın vazgeçilmez bir parçası olur. Hayatın anlamını arar, hayata sorular sorarsınız. Müzik, resim, edebiyat. Sığabileceğiniz bir menzil için yola çıkarsınız. Tek büyük endişeniz yolunuzun nereye düşeceğini bilmemenizdir. Derler ki eğer şanslıysanız, bir ara Paris'e uğrarsınız. Ama bu gece öyle değil. Hayır.

Bu geceden sonra... Hiçbir gece değil.

"Şu iki fotoğrafa bak Antoine. Ne görüyorsun?"

Bıkılmış nefesi kumral buklelerini yukarı kaldırırken, gözlerini kısarak bilgisayar ekranındaki fotoğraflara yaklaştı. Üç katlı apartmanların karşısına yemyeşil ağaçları alarak sade bir alay oluşturduğu cadde, bir anda grinin istilacı ruhuna yakalanıyor, gökyüzündeki bulutlar sis halinde dört bir yana dağılmış apartman kalıntılarının ve adeta yolunmuş ağaçların üzerine çöküyordu.

Işıkla parlayan açık renkli kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

"Moloz?"

Tavana bakarak iç geçirdim. Kelimelerimi beynine sokmak istencesine konuşmaya başladım.

“Burası Aleppo Antoiné. Ruhu emilmiş, üzerine hırs boşalmış bir şehir. Bir de buna bak”

Kaportası, şiddetin yorgunluğuyla eş zamanlı olarak aşınmış bir araba fotoğrafını büyüttüm.

“Damas’ta, çocuk parkından biraz ötede arabanın içinde bomba patlatmışlar. Cecile içinde çocukların da olduğunu söylüyor. 26 Suriyeli sivil ölmüş.”

Üzüntü yüzünü teğet geçerken omuzları iki yana düştü.

“Ah... Fazla değilmiş”

Sandalyemi 180 derece ona döndürdüm. Gözlerim, sakın tavriyla güne merhaba diyen gökyüzüne dikildi. Pencere görüntüyü 6 parsele bölmüştü. Keyifli bir cuma sabahında fotoğraf kareleri ne benim ne Antoine’nin kalbine ne de odaya sığdı; duygusal ağırlığı fazla, sözlerimle beraber pencereden çıktı gitti.

“Evet... Evet sadece 26.”

Sanırım Stalin 1 milyon kişinin ölümüne istatistik derken acımasız bir demeçle dünyayı sallamak değil, bağlamsal düzeyde psikolojik bir gözlem bildirmek istemişti. Sokak lambaları ıslak kaldırımları ışıldattığı, içini sokakla buluşturmuş kafelerde oturan insanların kahkahalarına, yol kenarında caz müziğiyle eylem yapan bir grup gencin eşlik ettiği, pastane vitrinlerinin malzemesi kakao ve frambuaz olan sarı tonlarında eşsiz tablolarla süslendiği, asil ve olgun mimarili apartmanların biraz üzerindeki açık lacivert gökyüzünün bu büyüye alkış tuttuğu akşamüstlerine sahip bu şehir, bu fotoğraflardaki gibi kararmış, içinden hayat kaçmış iletileri alabilmemiz için gerçekten de başarısız bir bağlandı.

Aylar önce 3 milyona yakın insanı devlet liderleriyle beraber Place de la Republic’e akın ettirecek Ocak haftası gelene kadar, Cecile’nin çektiği bu savaş fotoğrafları masaüstümde hayatımın ilginç ancak fazla dikkat çekememiş parçası olarak kalmaya devam edecekti.

Paris’e düşen gölgeye öfkeli insanlar, en son Paris Nazi Almanyası’ndan kurtulduğunda, zaferlerini sergilemek için böyle sokaklara dökülmüştü. O hafta; sanki kapıyı tıklatıp elindeki dergilerin kafasını kapıya vura vura 11 ay sonra içeri gireceğini haber veren bir Ocak haftasıydı da, dünyanın Brüksel’de kağıttan fener-

ler, Trafalgar'da kalemler, fırçalar ve mumlar, Barselona'da yumruk içindeki kalem çiziminin yanında "Nous sommes Charlie" yazılı pankartlarla birlikte bütünleşmiş kalbinin atışları, kapının sesini bastırıyordu.

Sert ve güçlü bir Fransız hükümeti tepkisine, olumlu bir sürü askeri ve siyasi istatistiğe, Paris'i kucaklayan bir dünyaya ve bastırılan kapı tıkırtılarına rağmen hepimiz o haftayı mağrur bir şekilde akıllarımızın bir köşesine yerleştirerek yaşamaya başlamıştık. İlk birkaç haftaki akşamüstü yürüyüşlerimizde, mücadele ettiğimiz rüzgar dokunuşları ortaya çıkmıştı. Dokunurken korku ve geri çekilmişlik fısıldıyorlardı. Gökyüzünü izlemeye fırsat vermeyecek, yıldızların tadını çıkaramayacak ölçüde kısa ve acele yürüyüşleri, koşarak yaşayacağımız bir hayatı alternatif olarak sunuyordu.

11 Eylül'den beri insanların korkularından beslenip kalplerinde ve akıllarında, en derin yerlere saklanarak gizliden gizliye işini gören öfke sisi, hızlı bir şekilde tekrardan ülkenin birçok yerine yayılmıştı. İnsanlar birbirine daha çok sarılıyor, daha yakın yürüyordu, daha fazla insan ellerini birbirine kenetliyordu ve içlerindeki bu kaybetme korkusu yılların sisi ile beraber spazm halinde bir grup Müslüman Fransıza karşı hücumla geçiyor, araya bana göre fazla gereksiz puslu bir ayrılık bırakıyordu. Kenar mahallelerdeki "Musulman" yazılarının üzerindeki çarpının üzerinden birkaç defa daha geçilmiş, sokak duvarlarındaki "Je suis Charlie" afişlerinin önünden geçen hicablı Fransızlar, ironi dolu bakışlar tarafından huysuz bir Paris sürgününe gönderilmek üzereydi. Halima okyanusu kopyalamış gözlerini devirip, saldırıya uğrayan başka bir camii haberi izlerken "İşte yeniden başlıyoruz." diyerek televizyonun karşısındaki koltuğa yığılmıştı. Sonra kanalı ifade özgürlüğüyle ilgili son zamanlarda izlediğim milyoncu tartışma programına çevirtti.

On ay içinde Charlie Hebdo yaklaşık kırk sayı daha çıkarmış, metrolarda valizli insanların yanı sıra yeniden dolmaya başlamış, Paris eteklerini toplayıp antik piyanosunun başına geçerek kaldığı yerden devam etmişti çaldığı parçaya. Eski haline dönmeyen tek şey Madam Cottillard'ın soğukkanlılığıydı. Biz milletçe bunu bir boyun eğme olarak görsek de annem Antoine'nin gece kuşu olmasını yasaklamış, saat sekizden sonra dışarıda kalması durumunda alacağı cezalara dair bir notu evdeki buzdolabına yapıştırmıştı. Sonuç; biraz da olsa özgürlüğü tattığı evimden çıkmayan 16 yaşında bir erkek kardeş ve akşam onu götürmek zorunda kaldığım, caddenin köşesinde naçiza-

ne fikrime göre müziği bir çeşit savaş tekniğine çevirmeyi tarz edinmiş Eagles of Death Metal konseriydi.

Güneş yavaş yavaş gökyüzünden uzaklaşırken içeri girmek için sırada bekleyen hayranlar hayatlarının en güzel gecelerinden birini geçireceklerine dair Twitter bildirimleri yapıyor, kimileri grup üyelerini yakalayıp fotoğraf çektiriyor, Bataclan Tiyatrosu'nun farklı bir atmosfer yaratan Çin mimarisi dışında kaldırımın kenarındaki sarı yapraklar dahil her şey Paris'te sıradan bir çılgın cuma akşamının gelişini bekliyordu. Kapıdaki görevli bizi içeri almadan önce etrafa baktım. Her şey yerli yerindeydi.

Yüzüne amaçsız olduğunu düşündüğüm bembeyaz sakal takmış, 1.70 boylarındaki sarışın solist duayla ilgili şarkısının yumuşak yankılarını kesmiş, adeta dövülen davullarla beraber şeytana dair bir sürü şey barındıran bir metal parçası tüm konser salonunda yankılanıyordu. Balkondaki insanların vücutları sağa sola sallanıyor, üzerimize düşecekler diye endişe duymama sebep oluyordu. Önümdeki metal fanları elektroninin varlığından şüphe duyduğum cazibesine kapılmış olmalı ki bazen sahneyi görüş alanımdan çıkarana dek zıplayıp dans ediyorlardı. Mozart'ın veya Bach'ın son hızda koşu bandında koşuyormuş gibi hissettiren metal müziğe dair yorumunu çok merak ediyordum. Kafamı arkamdaki direğe yaslayıp gözlerimi kapattım. Antoine bu hareketime hem grup hem de kendi adına fazla alınmış olacak ki kafamı parmaklarının ucuyla sola ittirip, içecek getirmek için sağ taraftaki bara ilerledi.

Tanrı şahidim şu tuhaf adam artık sesini kessin istemiştım. Çok istemiştım. Hani bazen çok istediğiniz bir şey gerçekleşince elinizdeki her şey dağılıverir de istediğinize pişman olursunuz ya. Sanki birileri size kızmıştır o kadar ısrar ettiğiniz için. Öyle hissetmişim galiba. Sol omzumda başta birinin döktüğü içecekten kaynaklandığını düşündüğüm bir sıcaklık hissettim. Tam o sırada takma sakallı bay ve arkadaşları gerçekten de seslerini kesti. Gözlerimi alan flaşla beraber patlayan bir ses yığınının ardından bas gitar bir kez tıngırdadı ve müzik patırtıların eşliğinde acının en klasik parçasını çalmaya başladı. Çılgılık.

Tunus'ta Arap baharını yaşamış Halima bu ses kümelerinin ne olduğunu hemen anlayabilse de biz Parisliler için büyük ihtimalle havai fişek sesidir. Salondaki herkes birkaç dakika boyunca bu ses kümelerine dair algısal değişime adapte olmaya çalıştı. Sıklaşıp yük-

seldikçe silah sesi olduğunu anlayan insanları vuran korku fırtınası, kalplerinden bir parça koparıp çılgılık olarak bedenlerini terk ediyordu sanki. Omzuma dokundum. Parmaklarımda gördüğüm kızıl boyayla beraber göğsüme doğru acı bir ürperti yayıldı. "Move! Move!" diyerek sahneyi terk eden solistin ardından sahnenin üzerinden arka çıkışa geçmeye çalışırken sahneye yığılan ve ahşap zemini balkon katındaki kırmızı-pembe arası koltukların rengine boyayan, tek çareyi birbirleri üzerine eğilmekte bulan insanlar, Fransız olmadığına emin olduğum bir aksanla "Oscar" diye bağırarak adam ve üzerime yığılan 3 ağır vücutla beraber, "Allahu akbar" nidalarıyla gözlerimin önünde kanla boyanmış bu resim kristal netliği kazandı.

Ocak haftası kapıyı kırıp içeri girmişti.

Üzerimdeki hareketsiz iki kişiye rağmen sesimin duyulacağını umarak "Antoine" diye bağırdım. Göğsümdeki acı tüm vücudumu kapladı, yutkunurken boğazıma dolmaya başladı. Sersemleticiydi. Bir kez daha Antoine derken canım öylesine yandı ki, uzun süre omzumdaki sıcaklığın kendi kanım olduğunu düşündüm. Başınızı döndürecek bir acı ancak fiziksel olur diye düşünmüştüm. Sesler deniz dalgası gibi alçalarak kesildi. Göğsümden fırlamak üzere olan kalbimin aksine, sakın ritimdeki bot sesleri ve aksansız bir Fransızcayla söylenen, içlerindeki insanlık öldürülmüş, şiddetle dizilmiş cümleler kulaklarımı doldurmaya başladı.

"Gözleri kapanan arkadaşlarınıza, dünyayı terkeden ruhlara iyi bakın. Bunların hepsi Holland'ın suçu." Görüş alanım alnımın altındaki elim ve kayın rengi zeminle sınırlı olduğundan olan biteni kulaklarımla algılamaya çalışıyordum. Botların sahibi çok da uzakta olmadığını düşündüğüm kesik nefeslerine korkusunu doldurmuş bir kıza yaklaştı ve sanki iyi bir şov çıkarmak ister gibi cevabını bildiği bir soru sordu.

"Niye ağlıyorsun?"

"Çünkü korkuyorum."

"Korkma, çünkü birkaç dakikaya hepiniz öleceksiniz."

Salon tekrardan soğukkanlı, istikrarlı ve acımasız silah sesleriyle gümbürdemeye başladı. Aylar önceki kapı mermilerle delik deşik oluyordu. Dakikalar içinde defalarca 9 Ocak gününü yaşıyorduk. Çok yakınımızda ve peşpeşe. Kulaklarım duymasın diye dua etmeye başladım.

Yıllar önce yaz geleneği haline getirdiğimiz tatillerde Cannes plajını gören o otellerin balkonundan dışarı bakarken, gökyüzünün parlak ve heyecanlı mavisini neşeyle kumsala taşıyan dalgalar kıyıya her vurduğunda denizin ömrünün biraz daha azaldığını düşündüm. Sonra biraz daha geriye bakar ve arkada hala bir sürü dalga olduğunu görür, rahatlardım. Daha dünyada ne işim olduğunu, vurmam gereken kıyıyı çözememiştim. Sorbonne'nin önünde Halima ile "L'islamophobie: Le silence tue" pankartlarıyla yürüdüğümüz bir gün vardı. Sonra Cecile'nin yolladığı fotoğraflara bakarken ulaşabileceğimi ve dokunabileceğimi düşündüğüm kalpler vardı. Xavier'in yazdığı eski mektuplar vardı. Yılbaşında, gökyüzünün biraz altı ağaçlardan sarkan milyonlarca ışıkla kaplanmışken, Pont des Arts'ta yürürken, Eiffel Kulesi'nin altındaki çimenlere uzanıp seyrek yıldızları izlerken, gelecekteki hayatımı düşündüğüm, rüzgarın içime umut üflediği geceler vardı. Tüm bu anlarda arkadaki dalgaları görür gibi olmuş ve o dalgaları kendi denizime yakıştırmıştım. Galiba dalgalarım bitmek üzereydi ve arkada hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerimin önüne Antoine'nin Cannes plajından her dönüşünde kıpkırmızı olan, çilli suratı geldi. O saniyelerde salonun kim bilir hangi köşesinde, kırmızının ona güneşten başka bir şey yüzünden uğrayacağı ihtimali alamadığım nefesle irileşen gözlerimi ve kulaklarımı yaktı.

Sanırım ölüm çemberinin yarıçapı sizi de içine alacak kadar büyüdüğünde böyle oluyordunuz. Gökyüzünün siyah perdeleri kapanmış; sokak lambaları ve trafik ışıkları, yeryüzüne inmiş beklenmedik sahneyi aydınlatıyordu. Bırakmaktan korkarcasına birbirine kenetlenmiş onlarca insan; dekoru bariyerler, kalabalık bir polis timi ve arka arkaya bir sürü ambulans olan bu sahneden bir an önce inmek için etrafa saçılıyordu. Sağ omzundan karnına doğru kırmızı bir şerit geçen adamın üzerindeki beyaz hırka sendelemelerine sebep olan zaman parçasına dair dedikoduları yayarken, içerideki kan gölünün haberini yapan, bilek kısmına kadar kırmızı olmuş bej rengi çizimlerim attığım her adımda kostümü beklediği gibi çıkmamış bir tiyatrocü gibi saçma bir ihanet duygusuna kaptırıyordu beni. Biz bu sahnenin oyuncusu değildik. Bu çok.. Beklenmedik bir oyundu. Beklenmedik bir gece.

Müziğin sesi yaklaşık iki saat önce olabilecek silah sesleriyle istemediği bir düet yapmış, ambulansların inleyen sirenlerinin imdadına yetiştigi, Ocak haftasının bile karartmadığı cuma gecesinin üze-

rine, kan dökülmüştü. Yapraklar parçalanmış, camlar kırılmış, etraf korku ve acıyla ıslanıyordu. Ben.. Ben Paris'i hiç öyle görmemiştim.

Saat 1'e geliyordu. Rüzgar saçlarımın arasına girip, enseme ve omuzlarımı süpürürken beni güvende hissettirecek tek şey sırtıma verdikleri lame rengi battaniye, yürümemi sağlayacak motivasyon ise dakikalar boyunca içecek dolabının içine gizlenmeyi başarmış, koluna yapıştığım 1.80 boylarında oğlan çocuğuydu. Yanaklarındaki çiller gözlerindeki gerginliğin ağırlığıyla tüm sevimliliklerini kaybetmişlerdi. Ambulansın içinden ellerini platin sarısı saçlarına geçirmiş bir kadın haykırış dolu bir çığlık attı. Antoine adımlarını sıklaştırdı. Eve dönmek için polisi güç bela ikna etmiştik.

Karşıya geçmeden önce arkaya dönüp bir kez daha Bataclan'a baktım. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Boş masalar ve boş sandalyeler... Voltaire Bulvarı panik rüzgârına ve onun acı fısıltısına rağmen edebi çağrışımlar yapmaktan geri durmuyordu.

Eğer Anne Frank günlük yerine blok yazsaydı ve bu internet erişimi yakalanma ihtimallerini arttıracak bir nitelikte olmasaydı ilk hafta yazdıklarını okuyan insanlar, ikinci hafta duygusal yüklerini The Voice izlerken, günlük dizileri takip ederken boşaltmayı tercih edeceklerinden afallamış bir şekilde şu an elimdeki haki renkli deftere döndüğüm gibi, günlüğüne geri dönerdi herhalde.

Acıyı duymak, görmek ve okumak, acıyı anlamaktan çok daha farklıdır. Kıvranan insanlar görebilir, çığlıklar duyabilir, 2 km öte-
nizdeki dergi ofisinde yaşananlardan korkabilirsiniz. Suriye'deki savaş fotoğraflarını inceleyebilir, Şam'ın, Aleppo'nun ne hale geldiğini; Sorbonne'da kendini kültürel antropolojiye adanmış bendeniz Marion gibi bilimsel yaklaşımlarla düşünebilir, kültürel yıkıma dair birkaç şey söyleyebilirsiniz. Sonra ergen kardeşinize onları gösterip, başarısız bir duygudaşlık ortamı yaratmaya da çalışabilirsiniz ve aklınızda bu duygudaşlık çabanızın gerekliliğine dair bir soru uyanır. Acıyla özdeşleşmiş bir tiyatro salonuna yakın yaşamadıkça Suriye'de her sabah savaşa uyanmayı, daha çeyrek asır yaşamamış kardeşinizin gittiği düşüncesiyle kıvranmadıkça, adını çığlık atmadıkça Srebrenice'de babalarından, kardeşlerinden koparılan kadınları, giydiğiniz beyaz hırka kana bulanmadıkça ölümün kokusunu anlayamazsınız. 13 Kasım'daki daha resmiyet kazanmamış Paris Acı Devrimi yaşanmadıkça, mantıksal çerçeveler ahlaki birkaç soru ile sizi duyarsızlığınızdan sıyrırır, fotoğraflardaki hayatın çalındığı çarşı-

lara, yumruklarında sıkışmış umut olan çocuklara, kederle yıkanmış yanaklara bakıp yaptığınız şeyin gerekliliğini düşündüğünüz sabahlarda acı pencereden çıkıp gider.

Acı ve gereklilik asla aynı cümlede olamaz. Gereklilik düşünsel yollarla vazgeçebilir bir özelliktir. Acı düşünmenize fırsat vermeden sizi boğar. Eğer düşünüyorsanız, acıyı anlamıyorsunuzdur ve büyük ihtimalle biraz sonra niye anlamanız gerektiğini sorgulayacaksınız.

Elinde bu geceki kıyafetleriyle kapının kenarında beliren Antoine, masanın altındaki çöp kutusuna yöneldi. Bir hafta öncesine kadar yalnızca hamburger ısıırken gözünün önünden geçip giden bir haberden öteye gitmeyen bu geceyi yok etmek istercesine elindeki kötü ve siyah kazağı çöpe attı. Ela gözlerinin etrafında bugüne dek ne yaparsan yap engelleyeceği kırmızı halkalar oluşmuştu. Oturduğum siyah deri koltuğa yanaştı. Yanıma kıvrılıp başını kucağıma bıraktı. Kiremit rengi eteğim gözlerinden düşen acıyla ıslanıyordu. Nefes alıyordu. Nefes alıyordum. 13 Kasım çoktan bitmiş, 14 Kasım asla dünü örtüp saklayamayacak olsa da gelmişti ve peşinden 15 Kasım gelecekti. Sonra aylar gelecekti. Bataclan tekrar açılacak, şu saçma grup yeniden sahne alacak, Le Carillon, Le Petit Cambodge, Cafe Bonne Bierre; hepsi yeniden insanla dolacak, tatlıları, peynirleri için birkaç yıla kalmadan bu lanet günü unutan binlerce turist tekrardan Paris'e gelecekti. Ve herkes yağmurla yıkanmış kaldırımlar yine sokak lambalarıyla ışıldadığında, pastanelerde aynı tablolar sergilendiğinde, aynı caz müziği ve aynı kahkahalara eşlik ettiğinde aynı Paris diye düşünecek. Bu sessiz ve habersiz gerçekleşmiş Paris devrimi Suriye'de hiç gelmeyen 14 Kasımları Paris'in her köşesine kazımışken, onlar hiçbir şey olmamış gibi peynir yiyecek.

Antoine birden doğruldu. Elleriyle gözlerini sildi. Suratıma baktı.

"Marion.."

"Efendim?"

"26 çok fazla..."

Vâveylâ

Senanur Bektaş

Uluslararası Pendik Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hep böyledir buralar, hep تنها... Herkes köprübaşlarında, cadde kaldırımlarında dilenirken ben hep burada olurdum. Bu sokağın ruhu vardı çünkü. Diğerleri bu düşüncemi ahmakça bulsa da bu sokağa gelince bir şeyler hissediyordum. Maksadım dilenmek değil, o sokağı yaşamaktı gün boyunca. Her saat başı kimin geçeceğini ezberlemiş kadar iyi tanıyordum, insanlardan daha kolaydı çünkü mekânları tanımak. Daha anlaşılırdı sokaklar, belki de ondan. Yine bir sabah oradaydım. Mahallelinin tedirgin bakışları üzerimdeydi her gün olduğu gibi. Artık tanımışlardı beni ama onlarla konuşmadığımdan meczup sanıyorlardı belki. Sokağıma gelmiş olmanın mutluluğuyla yerimi aldım. Eski köstekli saatime baktım 7.35, Ümit apartmanı yedi numara Şevket bey geç kaldı. Uzaklardan bir kundura tıkırtısı ve sürgü sesi. Şevket bey çıktı, emekliliğe iki senesi kalmıştı. Geçim sıkıntısıyla koşuyordu garibim yetişmek için. Bide bizimki var, bizimki dediğim de kedi, Deniz. Sokağımızın medarı iftihar. Melahat abla o sokakta yaşadıkça sırtı yere gelmez, ömrü boyunca krallar gibi yaşar. Neredeyse benim tatmadığım yemekler yiyor hayvan! Ama dikkatimi çeken başka bir şey vardı sokağımda, sokağım demişken tapulu değil ya benimki de densizlik. Durgundu bugün sokağım, fırtına öncesi sessizlik derler ya, onu andırıyordu. Her gün sokağın altını üstüne getiren haşere tayfası bile ortalıkta görünmüyordu. Bu durumun daha da ciddileştiği manasına geliyordu. Aslında bugün mahalle pazarı vardı, hani şu kadınların ucuz bir şeyi

almak için üçüncü dünya savaşını çıkardığı cinsten. Hep merak etmişimdir, küçükken anneme hamallık maksadıyla gitmişliğim olmuş, sonrasında çevresine yaklaşmamıştım bile. Yalnızlığımla kavrulmak varken, insan içinde olmak hep huzursuzluk alametiydi benim için.

Öğle ezanı okunmuş, güneş tepeye çıkmıştı. Pazar arabalarının tekerlek sesleri yankılanıyordu Ada Sokak'ta. Sokağın çaresiz sükunluğunu bozan Melahat ablanın feryat sesleriydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Her gün mahalleye neşe saçan bu kadın, istediği şey alınmamış bebek gibi bağırıyordu etrafta.

Etrafında iki komşusu onu sakinleştirmeye çalışıyordu çaresiz. Üç, dört dakika geçmeden toplandı mahallenin kadınları. O gün anlamıştım bir kadın eğer susturulamayacak kadar ağlayıp, bağırıyorsa ya ömrünün yarısını ya da ciğerinin parçasını kaybetmiştir. Melahat ablanın evladı olmamıştı. O yüzden evlat hasretini sokağın kedileriyle gideriyordu. O zaman kaybettiği ömrünün yarısı, hayat yoldaşydı. Ömer amca. Kim bilir ne acıları, ne hüznüleri, ne yaşamışlıkları vardı beraber. Kime anlatsa, ne kadar bağırsa geçmeyecekti içindeki bu acı. Çünkü sevdiğinin ölmesi anlatılmayan acılar sınıfındaydı. Yanındaki senin acını anlamıyordu yüzle çarpısa da, binle çarpısa da eşitlenmiyordu acılar. Ölümün matematiği yoktu çünkü. Ateş düştüğü değil, kıvılcımın başladığı yeri yakardı. Zaman ilerlemiyordu sanki o an, kahveden geldiği belli olan on, on beş ahbabı gelmişti Ömer amcanın. Hepsi üzüntüsünü yaşının arkasına saklamıştı. Adımları geri gitmek ister gibiydi ama olmuyordu. Bir babayığidin o cenazeyi alması gerekiyordu. Sokağı ambulans sesleri doldurmaya başladı o anda.

Kimse kimin, ne zaman çağırdığını bilmiyordu, o durumda çok da önemli değildi. Melahat teyze sakinleşmeye başlıyordu ki o sırada sedyeyle cesedi çıkardıklarını gördü ve yığıldı komşularının kollarına. Peki, ben ne mi yapıyordum bu sırada? Olanları otuz-kırk metreden izliyordum, duruyordum yerimde, dileniyordum dışarıdakilere göre. Oysa benimde hayatta bazen içimden haykırmak gelmişti, şimdi olduğu gibi. Ömer amca benim neyimdi ki?

Feryat etmek bana mı düşmüştü? Bu sokak bir vücuttu, bir bütündü bana göre. Bir yanına zarar gelse diğerleri kan ağlardı. İstemeden de olsa ben de parçası olmuştum bu sokağın ya da isteyerekli bilinmez. Ambulans hareket etti yavaştan, Melahat abla binmek istemedi ya da bindirmedi görevliler. Sesler tam gelmediğinden buraya

olanları görselden okuyor gibiydim. Ambulansa Ömer amcanın en yakını başka deyişle ömürlük dostu bindi. Sirenleri çalmadan, sessizlik içinde yetmiş beş yılı içinde taşıyordu. Köşeyi dönerken, Melahat abla yıkıldı dizlerinin üstüne. Gözyaşları bitmiş, göz pınarları kurumuştur adeta. Gözlerindeki yıllanmış sevgisi, elli senede artık tek olduklarının kanıtıydı. Biri Hakk'a yürüdüğünde diğerinin tek düşündüğü bir an önce kavuşmaktı sevgilisine. Son kez ileriye bakan Melahat abla yaşının getirdiği ağırlık ardından gelen acıyla yıkılıp kalmıştı, eminim son duyduğu şey de kendi haykırışlarıydı.

Gözlerde yaş bu sefer kaldırımları değil toprağı ıslatıyordu. İnsanın bir yarısı topraktayken nefes alması mümkün müydü? Değil sanıyordum ben de bu zamana kadar, cahillik etmişim, affedin. İşte gözümün önündeydi manzara biyolojik olarak imkânsız olan bu hadise, gözlerimin önünde cereyan ediyordu. Keşke buna da cevap verseydi İsviçreli bilim adamları. Ben de oradaydım. Cenazede. İnsanın diğer yarısının ellerinden nasıl kayıp gittiğine şahit olmak istedim. Belki acımasızlık diyeceksiniz. Tecrübe etmek istiyorum sadece, ya da karşılaştırmak kendimle. Gerçi ölümden bahsediyorsak, dışa vurulan içeridekinin ne kadar söndürülmüş hali, düşünülmesi gerek. En çok da sessizse zordu. Melahat abla da sessizdi. İçindeki fırtınalar ne yer bırakmıştı ne gök. İşte biz buna Sükûtun Çığlıkları diyoruz. Ünlü bir düşünür demiş, benimle hiçbir alakası yok yani. "Bir insan en çok kimin yanında susuyorsa, aslında en çok onunla konuşmak istiyordur." Onlar da yıllarca en çok birbirlerine sustular, çünkü sevgileri sözlere sığacak kadar sığ değildi. Melahat abla metanetini koruyordu güya. Konuşsa isyan kokan kelimeler söyleyecek diye ödü kopuyor, her seferinde sessizlikte karar kılıyordu. Toprak zeminde sessizliği bozmuş tek kişi imam efendi idi, o da konuşamazdı ya Allah'ın kelamı yoksa kul kelâmı edecek zaman değildi. Sure-i Yasin i bitirmiş son ayetin anlamıyla dolmuştu mezarlık.

"O halde her şeyin mülkü ve tasarrufu (hükümranlığı) elinde bulunan Allah'ın şanı ne yücedir. Siz de yalnız O'na döndürüleceksiniz."

Cenazeleri bu yüzden sevdim hep, insanlar bir sürede olsa olmadığı biri gibi davranıp ölümü hatırlardı.

Cenazeden dönerken herkesin yüzü önünde, evine gidene kadar ölümün etkisi altındaydı. Birkaç gün sonra unutulacaktı belki ölüm, bir dahaki cenazeye kadar alınmayacaktı ağızlara. Belki kırkında mevlit olursa onda da ölünün iyilikleri konuşulurdu. Kimse bir gün

kendi öleceği gerçeğini diline getirmek istemezdi. Diline getirmek-ten korkması ölümü geciktirecek miydi? Asla. O zaman boşunaydı bunca çaba.

Ben bu sokağa ruhu var diye gelmiştim. Oysa ruh sokağın bütünündeymiş, ne demek istedim şöyle anlatayım. Bir kaldırım bile eksik olsa artık sokağım diyemezdim buraya. Ki bu sefer eksik olan insandı. Artık sokak Melahat ablanın kahkahalarıyla dolmayacaktı, sevdiği ölünce insan hayatının geri kalanında gülemezdi. Gülse de bir ihtimal buruk gülerdi. Kalbindeki hüznle gülerdi. Hiçbir gülüşünde samimi olamayacaktı, hiçbir yemeğinden eski tadı alamayacaktı. Ben bu sokağı böyle sevmedim sayın kedi. Sende mutsuzsun biliyorum, hayvanların ruhu da anlıyormuş böyle şeyleri gazete kupüründe görmüştüm yoksa ne işim olur okumayla yazmayla bilirsin.

Ben bu sokağı böyle sevmedim. Annelerinden ekmek arası isteyen çocuklarla sevdim. Her gün bağırarak top oynayan çocukların birinin hastası olduğunda sessizce oynamalarındaki incelikleriyle sevdim. Şimdi bu güzelim sokağım Melahat ablanın eski tahta valizinin tıkırtılarıyla yankılanıyordu.

Ve ben.

Sanki saatler öncesinde içinde yüzlerce çocuğun neşe saçtığı bir çocuk parkıydım ben.

Ansızın bir yağmur bastırdı, sonra o neşeli çocuklar hızlıca terk etti beni.

Ansızın sessizleşti ortalık kimsecikler kalmadı dışarda.

Gözümden dökülen yaşları kimse görmüyordu. Haklıydılar aslında gökyüzü ağlarken benim gözümden süzülüp yağmur suyuna karışan acılarımı nasıl fark ederdi insanlar.

Ve ben.

Bu hayatta kimsenin duymak istemediği telefon kapanırken çıkan “dıt...dıt” sesi gibiyim ya da bembeyaz bir çarşıdaki siyah nokta gibi.

Yer bulamamıştım kendime bu sokakta, belki de hayatta.

İşte gidiyorum.

Arkama bakmadan değil bilhassa bakarak.

Arkama bakmazsam önümü göremeyeceğimi biliyorum çünkü.

Yanımda ağırlıklar var yıllarca biriktirdiğim, bir ton hüznün, onun kadar ayrılık, bir miktar da umut.

En ağırı da umut biliyor musun? Yükte hafif pahada ağır. Bırakmam gerekiyor birini, düşünmeden atıyorum, umut.

Elveda umut.

Uç Uç “Uğur” Böceğim...

Muhammet Fatih Akgül

Fatih Cibali Anadolu İmam Hatip Lisesi

İsmim Uğur... Tam 7 yaşımıdayım yani aslında birkaç ay önce 7 yaşına girdim. Yarın okula başlayacağım ve o yüzden bu gece benim için çok önemli. Annem de öyle düşünüyor olmalı ki, hayatımda ilk defa bana bir çift siyah ayakkabı aldı. Onları yastığımın kenarına koydum. Bugün ev bile çok sıcak. Annem ne kadar odun bulduysa yakmış. Hepsi yarın okula başlıyorum diye. Biliyorum annem de çok heyecanlı ama benim kadar asla olamaz. Kendimi Heidi gibi hissediyorum sanki dağlara koşuyorum, içim kıpır kıpır. Ya da kendimi Heidi'den çok Clara'ya benzetsem daha doğru olur. Onun da içi kıpır kıpır oluyordu Heidi'yi görünce. Benim öyle bir arkadaşım yok ama yeni ayakkabılarım var, yani tek ayakkabım. Onlar benim arkadaşım olabilir artık. Ne kadar da güzel bakıyorlar bana.

Annem bu ayakkabılar için kaç kıyafet dikti acaba. Çok olmalı. Büyüyüm ben de ona yardım edeceğim. Birlikte daha kolay dikiş yapabiliriz, hayatım boyunca hep ona yardım edeceğim. Anneme böyle söyledimde sen okul okuyup daha iyi yaşayacaksın, diyor. Ama biliyorum okula çok para gerekiyormuş. Hem kaç yaşına kadar beni sırtında taşıyabilir ki? Tekerlekli bir sandalyem olsa her yere gidebilirdim aslında. Geceleri hep bunun hayalini kuruyorum. Ne kadar özgür hissediyorum kendimi tekerlekli sandalye üstünde görünce. Bazen koşup koşup bir köşeye oturup dinlenen çocukları görüyorum annem beni parka taşıdığında. Ben olsam öyle koşabilsem hiç yorulmazdım ki... Ama Allah bazılarını koşabilir yaratmış bazılarını

uçabilir hatta bazılarını yüzebilir yaratmış, bizim deredeki balıkları mesela. Onlar da çok hızlı yüzüyorlar hem de hiç dinlenmiyorlar.

Ben koşabilsem ben de hiç dinlenmezdim. Ben koşamıyorum, yüzemiyorum da ama biliyorum bir gün uçabileceğim. Kanatlarım sonradan çıkacak, hissediyorum, sırtımın iki yanından bembeyaz kocaman kanatlar çıkacak. Bir keresinde bir serçe bulmuştum bir yuvanın içinde, çatıdan parka düşmüştü yuva, hani şu çok rüzgâr estiği zamanlar. Orda görmüştüm bir yavru serçeyi daha yeni doğmuş demişti annem. “Bak kanatları yok daha hiç tüyü de yok. Biraz büyüsün uçabilmesi için kanatları çıkacak.” “Peki şimdi nasıl uçacak anne?” “Şimdi ihtiyacı yok ki annesi kanatları çıkana kadar ona bakacak, daha sonra o da kanatlanıp uçacak.” Tam böyle söylemişti annem.

Benim de kanatlarımın çıkacağını işte o zaman anladım. Ama ben kanatlarım çıkınca annemi bırakmayacağım. Onun yanında kalacağım, ben de onu sırtımda taşıyacağım. Annem bana çaktırmadan kanatların çıkana kadar sana ben bakacağım dedi, onu nasıl bırakabilirim ki. Hem kanatlarım çıkınca parktaki tüm çocuklardan daha hızlı olacağım üstelik hiç yorulmayacağım, o zaman tüm çocuklar çok şaşırarak çünkü uçabilen çocuklar serçeler gibi annelerini bırakıp gidiyorlar, uçanların yanına; ama ben gitmeyeceğim. Yarın okulum başlıyor erkenden ve ben hala uyuyamadım. Okulum, benim okulum, okula uçarak gitsem, acaba uçabilen çocuklar nasıl okullara gidiyorlar, herhalde onların okulu gökyüzündedir. Allah’ım ne olur kanatlarım çıksın yarın sabah...

İşte güneş doğmuş bile kuşlar sanki bugün daha çok cıvıldıyorlar. Annem uyanana kadar tuvalete gidemeyeceğim ama onu da uyardırmak istemiyorum daha saat erken olmalı. Heyecandan doğru dürüst uyuyamadım, annem nasıl uyuyabiliyor böyle. Babam gittiğinden beri hep erkenden kalkar çok geç yatardı, neden benim en önemli günümde böyle uyuyor ki? Diğer çocuklar önlüklerini giymişlerdir bile belki de. Ben de ayakkabılarımı giyeyim bari annem uyanana kadar. Ayakkabılarım hiç eskimeyeceği için çok şanslıyım. Arkadaşlarımın hep kirlenecek ve eskiyecekler ama benimkiler hiç eskimeyecek. Hem benim kanatlarım da olacak! Bu sabah da çıkmamışlar ama bir gün çıkacaklar, biliyorum. Biraz daha uyumaya çalışsam mı acaba? Ama ayakkabılarım ne kadar güzel durdular ayağımda sanki benim ayağım için özel yapılmışlar gibi. Onları iz-

leyerek uyuyabilirim belki biraz, rüyamda koşsam anneme doğru, ayakkabılarım eskimeden, sonra okula gitsek el ele... "Oğlum, kalk hadi çay kaynadı, bir şeyler ye de öğretmeninin sorduğu soruların hepsini bil." Annemin bu gülüşünü çok seviyorum. Evdeki bu kokuyu da öyle. Sabah kokusu diyorum ben buna. Sobanın içinde yanan odunların çıtırdamaları, içten içten yanırları. Taze pişmiş ekmeğin ve yumurtanın kokusu. Annemin kokusu. Sabah erken saatleri çok seviyorum ama annemin yorganımı açmasını hiç istemiyorum. Soba daha odayı ısıtmamış oluyor ve o hafif serinlik beni üsütüyor. Bir de sabahların vazgeçilmezi tuvaletim var tabi. Annem de direkt tuvalete götürüyor beni kucakladığı gibi.

"Haydi, kahvaltını yap da götüreyim seni sınıfına" diyor annem, ben ekmeğe doğru uzanırken. Bir an önce bitireyim de dinsin şu heyecan artık. Annemin diktiği çantam, bakkal amcanın hediye ettiği kalemim, silgim ve defterim, işte her şey tamam annemin sırtında gittiğim en heyecanlı yolculuk başlıyor. Hemencecik okulu bitirip çalışıp kendime bir tekerlekli sandalye almalıyım. Acaba kaç gün sürecektir okul. Hemen işe başlamama izin verirler mi ki? Ben konuşurum öğretmenle hem bana yardım eder.

İşte benim okulum geldik bile. Annemin beni sınıfta bırakıp çıkmasıyla kendimi o kadar yalnız hissettim ki. Annemin işi çıkıp gittiği zamanlar beni evde tek başıma bıraktığında bile bu kadar yalnız hissetmemiştim. Aslında burada bir sürü kişi var ama en yalnız olan benim sanki ya da tek yalnız olan. Annem ilerde bir kadınla konuşuyor kadın çok güzel giyinmiş acaba öğretmen o mu? Şimdi de beni gösteriyor annem el sallıyorum bende. Eğer beni yalnız bıraktığı için üzüldüğümü görürse o daha çok üzülür çünkü. İşte öğretmen bana doğru geliyor annemse son bir kez bana el sallayıp gitti bile.

"Merhaba Uğurcuğum... İsmim Selin, öğretmeniniz benim. Rahat mısın burada?" "Evet öğretmenim. Sizinle bir şey konuşmak istiyordum ben de." "Söyle canım." "Ben okulu hemencecik bitirip çalışmak istiyorum bana yardım eder misiniz?" "Ben zaten bunun için buradayım canım." Öğretmenimin gülümsemesi de güzelmış ama annemle yarışamaz çünkü annem bu süslü kıyafetleri olmadığı halde güzel gülüyor. "Peki neden hemen çalışmak istiyorsun bakalım?" "Kendime tekerlekli sandalye almak için, annem beni taşıırken çok yoruluyor artık."

Nedense öğretmenimin gözleri doldu bir anda. Kime tekerlekli

sandalye almak istediğimi söylesem böyle oluyor. Parktaki teyzeye söylediğimde o da böyle bakmıştı bana. Anlamıyorum insanlar neden üzülüyorlar. Kanatlarım çıkana kadar bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım var bunu neden anlamıyorlar ki. Sanırım bu gizli bir sır, bende kimseye bir daha bundan bahsetmeyeceğim. “Bunu senin için halledeceğim canım. Ne kadar zamandır annen taşıyor seni?” “Hep o taşıdı.” Annemin de hocayla konuşurken yüzü tam böyleydi işte. Üzüntülü. “Tamam canım. Yarın geldiğinde sana bir sürprizim olacak şimdi ilk dersimizi yapalım tamam mı?”

Zorlayarak gülümsedi öğretmenim. Akşam olduğunda okuldan yine annem almaya geldi önce öğretmenimle konuştu ve gülerek yanıma geldi. Annemi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Öğretmenim de arkasından seslendi... Annem bana doğru gülerek yürürken. “Sürpriz unutmayın” dedi o da gülerek. Acaba yarın kanatlarım çıkacak da benim mi haberim yok. “Ne oluyor anne?” “Öğretmenin sana sürprizinden bahsediyorduk da Uğurum benim.” Ve annemin kocaman öpücükleri geldi peşinden. Kesin kanatlarla ilgili bu. Bilmiyormuş gibi yapayım.

Okulda ikinci günüm ve öğretmenimle annem bana bir sürpriz hazırlıyorlar sanırım her öğrenciye böyle bir şey yapmıyorlardı. Belki benim gökyüzünde okumam gerektiğini fark etmişlerdir. Annem bugün beni okula çok zor taşıdı okula vardığımızda da beni bırakıp hemencecik döndü. Ben hediye alana kadar bekler diye tahmin etmişim ama çok yoruldu sanırım ya da bir işi vardır belki de. İkinci dersin sonunda öğretmenim beni öğretmenler odasına getirtti bir erkek öğretmen beni kucağında taşıdı oraya kadar. Öğretmenler odasının önünden geçerken herkes çok sessiz ve yavaş yürüyor sanırım bu oda da korkulacak bir şeyler var. Benim içeri girdiğimi gördüklerinde büyük sınıflar hep şaşkın gözlerle bakıyorlardı bana. Ama içeri girdiğimde ben hiç korkulacak bir şey görmedim, hatta hayatım da hiç o kadar mutlu olmamıştım.

Sürpriz kanatlarla ilgili değilmiş meğer. Sürpriz bir tekerlekli sandalyeymiş. Öğretmenlerden biri benim için araştırmış ve bir yakınından getirmiş bunu. O çocuğun artık ihtiyacı yokmuş... Sanırım onun kanatları çıktı bile. Ben hiç benim gibi çocuk görmedim bizim köyde de bu ilçede de. Ama onun sandalyesini kullanacağım artık. Annem görünce çok sevinecek buna. Artık beni taşımak zorunda değil ‘sadece hafifçe itmek yeterli bu sandalyeyi’ diye söylüyor öğretmenlerim. Hatta ben kendim bile itebiliyorum biraz. Sınıfta herkes

sıraya girdi sandalyemi itmek için. Tüm çocuklar hayran kaldılar. Eminim onlarda isteyecekler öğretmenimizden ama bu bana özel. Bugün dersimin bitmesini çok istiyorum. Annem bir an önce gelsin de görsün sandalyemi. Onun dün de haberi vardır ama şimdi görünce de çok mutlu olacak eminim. Hem o da buradaki çocuklar kadar sevecektir beni iteklemeyi. Okula başladığım günden daha heyecanlıyım anneme bu sandalyeyi göstermek için. İşte zil çalıyor. Annem gelmiştir bile. Öğretmen çıkar çıkmaz içeri girip beni sandalyemde görecek. Kapı açıldı işte. Şimdi başkalarının anneleri var ama benim annem de girer birazdan. Herkesin annesi geldi ama benim annem hala yok. Hademe amca beni eve götürebileceğini söyledi. Annemin çok önemli bir işi olmalı yoksa beni hayatta unutmazdı. Acaba o Alamanlı amcalar mı geldi anneme bir şeyler diktirmeye. Eğer onlar geldiyse kalkmak bilmemişlerdir annem de bir şey diyememiştir. Hademe amca evimizin kapısına kadar getirdi beni, daha eve yaklaşır yaklaşmaz bağırmaya başladım: "Anne, neredesin?" diye ama hiç ses gelmedi. Annemin ayakkabıları da kapının önünde. Uyuya mı kaldı yoksa.

"Bugün beni taşıırken çok yorulmuştu uyumuştur herhalde. Ama artık taşımaya gerek kalmadı." diyip gülümsedim hademe amcaya. Ayaklarımı bu sandalyenin iki kenarına koyuyorum özel yeri var bunun için. Çok güzel duruyorlar. Anneme bunu da göstereceğim. Evde de sandalyem de oturmama izin verir inşallah. Hademe amca kapıyı çalmaya başladı şimdi ama annemden hala ses yok. Nasıl uyuyorsa, çok kızacağım ona, bir uyansın da. Yan taraftan Ayşe teyze eğildi biz kapıyı çalarken: "Te sabah girdi o daha da hiç çıkmadı evden, başına bir hal gelmesin?" "Zorlayayım mı kapıyı?" "Bende bir anahtar olacak bekle bakalım." Ben sadece izledim onlar konuşurken, sonra Ayşe teyze geldi, gene kırmızılı şalvarını giymişti, annemin diktiği ve benim rengini çok sevdiğim. Sonra Ayşe teyze kapıyı açtı beni içeri soktular. Annem yatağında yatıyordu. Ben sadece izliyordum. Hademe amca da benim tam arkamda duruyordu. Ayşe teyze gitti yanına annemin "Uyan" diyebildi sesi gittikçe kısılarak. "Anne uyan, bak aldım hediyemi, tekerlekli sandalye getirmiş Hakan öğretmen bana." Hademe amca beni annemin yanına sürdü. Annemi dürtmeye başladım Ayşe teyze sessizce köşede ağlamaya başladı. "Anne kalk bak artık taşımaya gerek yok beni." "Evveldendir hastaydı annesi, dayanamadı demek." "Şimdi kalkar annem, sandalyem var evet beni taşımaya ihtiyacım yok ama ona daha çok ihtiyacım var ki benim.

Babam gibi gidemez daha.” Kanatlarım çıkmadı bile daha anne. İstemiyorum bu sandalyeyi de beni sırtında taşı, sana ihtiyacım var daha. Hem bu sandalye senin gibi kokar mı hiç? Hani kanatları çıkınca ihtiyacı kalmazdı serçelerin annelerine? Benim kanatlarım çıkmadı ki daha? “Anne bana yalan mı söyledin?” Gözyaşlarımdan artık göremiyordum annemi, her şey bulanıklaştı. Daha kanatlarım bile çıkmadı annem beni bırakıp gitti. Sandalyemi göremedi. Başım dönüyor anne kalk bir şey yap. Hademe amca beni annemden uzaklaştırma. Ayşe teyzem beni yatırmaya çalışırken gözlerim kararıyor. “Bayılıyor” diyor Ayşe teyzem. Gene kırmızılı şalvarını giymişti, annemin diktiği ve benim rengini çok sevdiğim. Annem dikmişti. Sandalyem gelmiş, annem gitmişti...

Kayıp Pvell

Tuba Durgun

Kartal Mehmet Akif Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yarasaların uzun uzun uyuduğu bir mevsimdi. Gökte sadece bir bulut vardı o da darmadağın olmuştu; kaşığımı yaladığımda kalan o silik dondurma lekesi gibi. Sırtımı büyükçe bir kayaya yaslayıp yaraların sabahladığı mağaranın önünde onu beklemeye başlamıştım. Her zamanki gibi geç kalmıştı! Çimlere oturup tepenin dönemecinden onun görünmesini bekledim. O kadar çok bekledim ki gözlerimi kapattığımda bile tepeyi görebiliyordum artık.

İlk önce minik bir topun dönemeçten yuvarlandığını düşünerek güldüm. Lori yaklaştıkça onun elleri ve ayakları olan bir top olduğunu daha iyi anlıyordum. Saati olmayan, vakitsiz bir top! Çizgili tişörtü ve beyaz kaprisiyle gerçekten hiç maceracıya benzemiyordu ama yine de bozuntuya vermedim. Yüzümdeki gülümsemeyi gördükçe o da gülümsüyor, yavaş yavaş koşuyor ama nefesi kesildiği için tekrar yürümeye başlıyordu ve bunu anlayışla karşılamam için sürekli sırtarak kafasını sallıyordu. Ben de elimi kaldırıp ona acele etmemesini işaret ettim. Bu kadar bekledikten sonra birkaç dakikanın aramızda lafı olmazdı. Bu günü mahvetmeyecektim. Sonunda yanımdaydı. Çürük bir diş gibi paramparça olan bu dağ bizi içeri çağırıyordu. İçimi geniş bir heyecan kaplamıştı. Mağaranın ağzı nine-min bodrum kattaki odası gibi kokuyordu. Lori tedirgindi. Omzuna vurup gülümsedim.

“Korkmasana! Neden korkuyorsun?”

Dışarıya bakıp “Hem bak hala güneş var” dedim. Konuşmadı. Yalnızca uzattığım kolumu tuttu ve yürümeye devam etti. Lori çok olgun bir kızdı. Benim kadar olmasa da... Beraber çok eğlenirdik. Bugün de farklı bir şey denemeye karar vermiştik. Lori’yle tek yaşama amacımız buydu. Çünkü yaşlandığımızda torunlarımıza anlatabileceğimiz hikâyelerimizin olmasını istiyorduk.

Ona bu mağaranın önceleri bir devin yemeği olduğunu söylemiştim. Dev koca kaşğını iştahla daldırılmış ancak buranın tadından hiç hoşlanmamıştı. Sodu’nun anlattığına göre; dev, bu dağdan yedikten sonra o kadar kötü hastalanmış ki bir daha kimse onunla arkadaşlık etmek istememiş. Kısaca bu mağara lanetliydi, zamanla taşlardan yayılan ince bir tad tüm vücudunuza yapışıp sizi sıkıcı bir insana çevirirdi. Sıkıcı insanlar... Her şeyi bildiklerini sanırlar. Bu yüzden hiç soru sormazlar. Ama Lori öyle değildir. Bir şeyleri bilse bile sormaktan keyif alır. Bunu bazen ben de yaparım ama bazen, fazla değil. Kimsenin beni aptal sanmasını istemem. İşte Lori’nin böyle bir derdi yoktur. Neyse, mağaranın kokuşmuş duvarlarına değmemeye çalışarak biraz daha ilerledik. Az öteden su sesleri geliyordu. Lori birden beni durdurdu ve ‘Bu ses de ne?’ dedi.

“Hava çok sıcak Lori, biliyorsun. Yarasalarda senin gibi terliyor olmalı.”

“Çok komiksin, Seşat.”

Korkuyordu ama yine de durmadı. Çünkü o da benim gibi hissediyor olmalıydı; hikaye tam da burada başlıyordu.

Bazı küçük ayrıntıları, atlayarak size orada, o mağaranın dar duvarlarından sonra çıktığım geniş galeride ne gördüğümü anlatacağım. Bu arada belirtmeliyim ki, genişliğe çıkan geçit o kadar dardı ki Lori o tombul gövdesini geçiremedi ve diğer tarafta beni beklemek zorunda kaldı.

Galerinin tavanı oldukça yüksekti. Sanırım annemin eve almak istediği pahalı avize ancak buraya sığardı. Tavanın küçük çatlağından sızan ışık orada öylece oturan adamın sırtına vuruyordu. Saçları dalgalı ve sarıydı. Normalde böyle bir şeyle karşılaşsam oracıkta çığlığı basardım ama bu adamın oturuşunda bana huzur veren bir dinginlik vardı. Solunda boş bir kase duruyordu. Sarkaçlardan damlayan su kasenin içinde birikiyordu.

Biraz yaklaşp etrafında dolanmaya başladım. Burnu epey iriydi.

Çirkin bir adamdı ama korkunç sayılmazdı. İçim rahatladı. Mesafemi koruyarak bir taşın üstüne oturdum. Çirkin insanların bazıları gerçekten güzel sohbet ederdi. Her sohbetin ardından karşımdaki çirkin adamların ne kadar güzelleştiğini bilseniz, şaşırırdınız. Ayaklarımı sallıyor, derin derin iç çekiyor, bir ona bir onun baktığı düz duvara bakıyordum. Adamın umrunda değildim. Kâsenin yarısı dolana kadar duvara bakmaya devam etti. Ayaklarımı bir anda birbirine vurdum.

"Eee, dedim, sen burada mı yaşıyorsun?"

Adam kafasını bile çevirmeden, "sen de burada yaşamıyor musun?" Diye sordu.

"Ben burada yaşamıyorum, benim evim ilerdeki kasabada. Her yaz ananemlere gelirim."

Kafasını çevirip yüzüme baktı. Gözleri masmaviydi. Onu daha önce tanıdığımı yemin edebilirdim. Sanki çok önceden bir yerlerde bana yine böyle bakmıştı ve ben tekrar onu görebilmek için buraya gelmiştim. Eliyle yere birkaç kere vurdu ve kafasını salladı. Yanına oturdum. Ellerini kucağında birleştirmiş bana bakıyordu. Başka zaman olsa çok utanır bu kadar uzun süre kimseye bakamazdım ama gözlerimi ondan alamıyordum. Sanki bunu yapmaya devam edersem az önceki soruya verdiğim cevap bile yalan olacaktı.

-Senin ismin in n ne?

Sesim yankılanıyordu.

-Mağara ra r adamı mı ı, seninki?

-Yarasa...asa...sa...sa..

-Güzel isim m.

Sesimi biraz alçaltmıştım, bu sayede yankı olmuyordu, ayrıca Lori'nin bizi dinlemesini istemiyordum.

-Senin ailen filan yok mu yani?

-Hayır, aslına bakarsan senin de ailen yok.

-Saçmalama...ma...ma...ma... benim ailem var. İstersen sana onların ismini sayabilirim.

-Gerek yok. Bu bir şey kanıtlasaydı birkaç ay sonra tavanda birkaç çatlak daha oluşur, o zaman ben de sana duvardaki gölgelerimi

teker teker sayardım.

-Ailen gölgeler mi diyorsun şimdi de, hani ailen yoktu?

-Benim hiçbir şeyim yok. Bu gördüğün vücut sadece bir engelden ibaret.

Anlamadığım ama bildiğim şeylerden bahsediyordu. Yani nasıl söylemeli, sanki bana ateşi anlatıyordu ve ben şu an, burada bir ateş görmediğim halde sıcaklığından haberdardım. Adam bana, uzun uzun bir şeyler anlattı. Hepsini hatırlamıyorum ama sürekli birilerinin onu üzdüğünden, dışarıdaki insanların onu anlamadığından filan söz etti. Bir zamanlar o da bayağı eğlenceliymiş. Çok güzel bir evi varmış, ayrıca çok sevdiği arkadaşları filan... Ama işte bir gün o konuşmaya başlayınca, fikirlerini hiç sevmemişler. Öyle diyordu kendisi, kaçmış buraya. Kendi sesinin yankısı ona daha iyi geliyor-muş. Bu arada Lori'nin sesini duydum.

"Ben gidiyorum. Çok sıkıldım!"

Aldırış etmedim. Umrumda değildi. Ben onun yerinde olsam asla gitmez o koca gövdeyi zorla da olsa yarıktan geçirir içeri gelirdim. Lori belki de gösterdiği kadar aptaldır. Bilmiyorum. mağara adamının bahsettikleri gittikçe ilgimi çekmeye başlıyordu.

-Yani, dedi sakallarını çekiştirirken, burası artık benim hayret ettiğim yer değil yarasam.

-İstersen bize gelebilirsin. Annemle babam seni sevmezler ama olsun. Beni üzmeyi göze alamazlar. Olmadı ağlarım sabaha kadar ama seni eve alırım. Beraber yaşarız, sana salyangozların tuzda nasıl eridiklerini gösteririm. Evet, gerçekten de! Bunu denemediğine eminim.

-Sanırım ben de eriyorum Yarasa.

-Nasıl yani?

-Benim de üzerimde yavaş yavaş dağılan bir tuz var.

-Böyle konuşma.

Onu kimin böyle üzdüğünü bilmiyorum. Duygularının olmadığı, hiçbir şey hissetmediğini söylüyordu ama gözleri yağmurda sırlıklam olan bir köpeğin gözleri gibi ıslaktı. O konuşuyordu, kafasını sallıyor, sakallarını çekiştiriyor, ellerini oynatıyordu ama gözleri hep bir bakışta sabit kalmıştı. Bebeklerimle uzun zaman oynamadığım-

da onlarda bana böyle bakardı. Sanki içinde, gözlerinin arkasında, sadece gözlerinden bakabilen bir başkası vardı. Kâse birkaç kere dolup taşı. Bir ara fırsatını bulup parmağımı suya soktum. Tadı şekerliydi.

Onu dinlerken sıkıldığımı itiraf etmeliyim çünkü tam olarak ne dediğini anlamıyordum.

-Tam tersi, diyordu, tam tersi. Güneşin iyiliği beni buraya itti. Zincirlerim yoktu benim! Zincirlerim hiç olmadı! Buraya sığındım.

Ne bu mağaraya ne de dışarıdaki güneşe inanıyorum küçük yarasam! Ben sadece, sadece yarasaların körlüğüne inanmak istiyorum. Yalnızca, yalnızca yarasaların körlüğüne!

Evet, evet, evet! Ben yarasaların yolu bulabileceğine inanmak istiyorum. Ve körlüğün apaçık, saf görüşüne!

Çatlaktan sızan ışık etrafımda ağır ağır dönmüş ve kaybolmuştu. İkimiz de hiçbir şeyi görmüyorduk. Artık bir şey görmek istemediğimi de biliyordum. Devin kaşığı bana da değmişti. Kasenin olduğu yere başımı koydum. Kaseyi fırlattım. Ağzımı açtım. Ve uzandım. Fırlattığım kase dönüyordu. Tıpkı bizim döndüğümüz gibi...

Lrrrrn, lrrrrnn, lrrrrnnnn, lrrrnkkk...

Tap!

Hala tepeyi görebiliyorum.

İki Kelime

Elif Tok

Şanlıurfa Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Tak, tak, tak... Bir marangozun tahta parçasından çıkarttığı iniltili ses... Her darbeye biraz daha haykırır, yürek burkan hatıraların kendisine yüklenmesiyle biraz daha acısını söyler bağıra çağıra. Her bir vurduğunda çıkan seslerin melodisinde, gözlerinin önünde sergilenen hayatının bir film şeridi gibi kayıp gitmesini önleyemezdi. Bu filmin başlangıcı her ne kadar soru işaretleriyle dolu olsa da o her zaman yaptığı gibi hayatının film şeridini doğumunun insanları huzura kavuşturduğu sahneyle başlatırdı. Anne ve babasının onu ellerine aldığı andaki haz... Kendisiyle gurur duyardı bu sahnede. Bundan sonraki sahneler, hayatın böyle küçük sevinçlerin ardına saklanmış olan koca bir üzüntü olduğunu anlatırdı ona. Hem de yatarak...

Kendisini 3-4 yaşlarında, elma yanaklı, kömür saçlı ve bıcır bıcır konuşmasıyla seyrettiği sahnede, o an onun elindeki çiçeklerle kelebekleri kovaladığını görmezden gelen ablası, kardeşine ciddi bir şeyler fısıldayacağını ya da bu fısıltıların en güçlü haykırışlar olacağını söylemek üzere çağırdı kardeşini yanına. Ablası çok duygusaldı. Ne zaman hüzünlü olsa saçlarını tek omzundan sarkıtır uzun uzun tarardı o narin ince elleriyle. Şimdi de öyle yapıyordu. Bir tutam saç, ağır bir yük gibi indi omuzlarından. Ardından nasıl giriş yapacağını bilmeksizin başladı söze. Annem ve babam deyince sesinin titremesini ağız dışı edememişti. Yapamayacağını anlaması uzun sürmedi. Daha çok küçük olan kardeşi için böyle acılar haddinden fazla bü-

yüktü. Olanları masal gibi anlatmayı düşündü. Belki kardeşi ilerde bu yüzden masallardan nefret edecekti ama şu anda yapabileceği tek şey buydu. Düşünüyordu da şu ana kadar hiçbir masalın böyle zor anlatılacağını tahmin bile edemezdi. Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki kardeşinin sıkıldığını belli eden homurtularını dahi duymuyordu. Derken kardeşinin onu dürtmesiyle aniden “Melek” deyiverdi. Ağzından çıkan kelimeye kendisi de şaşırmişti ama böyle başladiysa böyle de devam ettirmeli diye düşündü ve kaldığı yerden devam etti. “Melekler anne ve babamızı çok sevmişler onun için onları yanlarına alıp gitmişler. Şu an yukarıdan bize gülümsüyorlar.” dedikten sonra kardeşine sımsıkı sarıldı ve hızlı ve sık adımlarla koşarcasına uzaklaştı. Anlaşılan kardeşinin -Enes’in- tepkisini görmekten korkuyordu. Oysa Enes şu an mutluydu. Evet, ben mutluydum. Ta ki tüm hücrelerimin anne ve babama bağlılığını fark edene kadar. Ben anne ve babamı istiyordum. İstiyordum ve yapabileceğimin en iyisini yapıyordum yani bekliyordum. Bekledim, bekledim, bekledim. Meğer beklemek bitip tükenmek bilmeyen çaresizlikmiş ve ben bu çaresizliğin esiri olmuştum.

Yağmurlu bir geceydi. Rüzgarın hafif mırıltısıyla ağaçlar dans ediyordu. Bense bu ihtişamlı manzarayı seyrediyordum. Ablam da yanıma oturarak bana katıldı. Halinden bir şey söylemek istediği çok belliydi. Önce kötü bir şey olmuş olabileceğinden korktum ama daha sonra gözlerindeki o parıltıların iyiliğin habercisi olduğunu anladım. Meğerse ablam evlenecekmiş. Bunu bana anlatırken o kadar heyecanlıydı ki mutluluğu her kelimesine yansiyordu. Onu çok iyi anlıyordum. Haliyle yalnızlıktan kurtulduğu için mutluydu ve tabi ben de...

Günler öyle ya da böyle geçiyordu. Ben giderek enişteme ve ablama yük olduğumu düşünüyordum. Küçükken maddi sıkıntılardan dolayı ablam beni okula gönderememişti. O yüzden şu anda bir mesleğim yoktu. Ben de çözümü iş aramakta buldum. Aradım, aradım, aradım; ama nafiye. Hiçbir iş bulamadım. Tam umudumu kaybetmiş bir şekilde sokakta yürüyorken işinin ehli bir marangozun çırak aradığını duydum. Bunun benim için kaçınılmaz bir fırsat olduğunu düşündüm. İş aramaktan şişen ayaklarım sonunda dermanını bulmuştu. Çünkü babamdan bana yadigâr kalan tek şeyi, tahta atımı çalıştırmak için bir fırsat doğmuştu. Bu at konuşan bir attı ama babam yapımını tamamlayamadan yanımdan ayrıldığı için at konuşmuyordu. Hayattaki tek gayem bu atı konuşturmaktı. Hem baba mesleği

hem de bu atı konuşturmak istediğim için girdim bu işe. Ustamın adı Halil'di. Halil Usta... İyi biriydi. Çocukları severdi ve beni de çok seviyordu. İşleri çok kolay öğreniyordum. Arada sırada zorlandığım şeyler olsa bile Halil Usta bunu hep hoşgörüyü karşılıyor, beni asla zorlamıyordu. Sert ve güçlü bir yüzün, kömür gibi kapkara saçların altına gizlenen hakiki bir güzelliği vardı. Bütün işleri birlikte hallediyorduk. Bana sık sık kendi ustasından bahsediyor ve hep onun gibi olmak istediğini dile getirmeden edemiyordu. Bir gün ona benim şu konuşan atımdan bahsettim. Bana büyük bir zevkle yardım edeceğini söyledi. O gün benim en mutlu günüm olmuştu. Bu mutluluk ruhumun en gizli köşelerine kadar inmişti. Eve nasıl gideceğimi bilmiyordum. Kanım çekiliyordu sanki. Bir ürperti kaplamıştı bedenimi. Acaba babam bu tahta atın ne söylemesini istemişti?

Gece hiç geçmek bilmiyordu. Adeta soğuk bir duş almış gibi buz kesilmiştim. Acaba yıllardır aklımı kurcalayan sorulara cevap bulabilecek miydim? İşte tüm gece aklımı kurcalayan bu olmuştu. Günün ilk ışıklarıyla açtım gözümü. Nihayet sabah olmuştu. Atımı almamla dükkâna gitmem bir olmuştu. Her zaman olduğundan daha erken vardım dükkâna. Dükkânı açtıktan sonra yapmam gereken işleri heyecandan unutuvermişim sanki. Ne yapacağımı bilemeden dolaşmıyordum ki gözüme tokmağım ilişti ve tokmağımı elime alıp make-timi yapmaya başladım. Tokmağımı vurduğumda çıkan her tak sesi sanki bana çok şey anlatıyordu. Başıyla sonunda üç nokta olması bu hayatı benim için gizemli kılıyordu. Şaşırmıştım birden. Ağlıyor muydu tokmağım... Bilmem ki... Kafayı sıyırdım galiba. Gözlerimin önünden akıp giden hayat hikâyeme ağlama fonu yakışmasına rağmen hoşlanmamıştım. Tokmağımı bıraktım. Ağlama sesi devam ediyordu. Kim bu diye etrafa bakınırken, gözüme elinde eski bir bebek olan küçük bir kız ilişti. O masum bakan gözlerinden akan gözyaşları yardım çığlıkları gibiydi. Hemen koşup yanına gittim. Gözyaşlarını bir çırpıda silip bana tatlı tatlı gülümsedi. Ona adını sordum. Masu-maneyi bir tavırla:

-Elif, dedi. Halil usta dükkâna gelinceye kadar Elif'le konuşmaya karar verdim. Bu bana da iyi gelecekti. Konuşmaya başladık. Bana ailesini hiç tanımadığımı, kendisi doğduktan sonra bir kaza geçirdiklerini ve kendisinin de kaza anında kaybolduğunu anlattı. Meğer o kaybolduktan sonra onu başkaları bulmuş. Elindeki bebeği de onu bulanlar etrafa bakındıklarında bulmuşlar. Elif'i bulanlar daha yeni evlilermiş. Ayrıca pek bir bilgileri olmadığından onu yetkililere gö-

türmeyi akıl edememişler. Yara bere içinde kalan küçük Elif'e ta ki kendi çocukları olana dek sahip çıkmışlar. Kendi çocukları olunca da Elif'e karşı olan tüm ilgileri bir anda yok oluvermiş. Onu başka birine vermişler. Şimdiye kadar ise onun bunun yanında, sığıntı olarak yaşamış. Küçük kızın bana anlatmak istediği daha çok şey vardı ama ben karşıdan gelen Halil Usta'yı görünce onunla vedalaşıp ne zaman isterse tekrar gelebileceğini söyleyerek dükkâna fırladım.

Halil Usta dükkâna girdi. Ben de inanılmaz bir heyecanla ona atımı gösterdim. Atımı gördüğü an birden bire yalpalayarak "Olamaz" dedi. Çok şaşırmıştım. Halil Usta acaba neden böyle bir şey yapmıştı? Yavaş yavaş kendine geliyordu. İlk sözü babamın ne iş yaptığı sorusuydu. Benim babam marangozdu. Bu cevap onu daha da heyecanlandırmış ve kendinden emin bir hale getirmişti. Meğer sık sık bana bahsettiği ustası benim babammış. Halil Usta kendinden küçük olmasına rağmen babama hala saygı duyuyor ondan "Ustam" diyerek bahsediyordu. Fakat babamın yanında çalışan bir başka eleman, babamın ondan daha başarılı olmasını kabullenemiyormuş. Bu sebeple babamı, tahta atımı yaparken gizlice izliyormuş.

Bir defasında atın yapımının tamamlandığını zannedip atı çalmaya yeltenmiş. Bunu gören babam, adamı işten kovmaya gönlü el vermeyince tedbiri elden bırakmamak için atın parçalarını gizli bir yerde saklamaya başlamış. Atın her parçasını bir gün takıyormuş. Çünkü atın tamamlandığı günle çocuğunun doğacağı günü denk getirmek istiyormuş. Son parçasını takacağı gün annem doğum yapmış ve doğumdan dönerken talihsiz bir kaza geçirmişler. Babam bu atı vermek istediği minik oğluna ve doğan çocuğuna verememiş. Bunu duyduğum an içimi koca bir hüznün kaplamıştı. Ağlayamıyordum ama içim sıırıslıklamdı. Çünkü kaybolan kardeşim aklıma gelmişti. Onun kayboluşu birdenbire gözlerimin önüne sergilenivermişti. Aslında ben onun nasıl kaybolduğunu bilmiyordum ama kafamda kurguladığım sahnelerden olmasını istediğime inanıyordum. Bir kaza oluyordu ve o kazada anne ve babamı kaybetsem de kardeşime bir şey olmuyordu.

Sadece kayboluyordu. Biliyorum, o iyiydi, iyi olmalıydı... Artık başka ihtimalleri düşünmüyordum. Çünkü en iyi ihtimal bile kalbimi böylesine acıtırken başka ihtimalleri düşünmek saçmalık olurdu. Artık benim inandığım bir şey vardı; kardeşim yaşıyordu ve ben onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım, yapıyordum da. Hatta eniştemle beraber onun kaybolduğu yeri bulmuştuk ve

oraya taşınmıştık. Taşındığımız mahallenin sokaklarında gezerken kardeşimin daha önceden burada olmuş olması veya şimdi burada olabileceği ihtimali bile beni mutlu ediyordu. Her bir sokakta onun için farklı anılar hayal etmiştim. Bir sokakta arkadaşlarıyla beraber oyun oynuyordu, bir sokakta bisiklet sürüyordu, bir sokakta evlerin zillerini çalıp kaçarak yaramazlık yapıyordu ve bir sokakta öylece bir merdivende oturmuş, benim de içimde hissettiğim o tarifi imkânsız boşluğu düşünüyordu. Bu konulara nerden geldiğimi bilmiyordum. Hemen bu düşünceleri bir kenara itip tekrar Halil Usta'ya dönmüş-tüm ve atımı konuşturabilecek mi diye sormuştum. O da: "Üzgünüm evlat. Babanın bu atın parçalarını nerede sakladığını bilmiyorum." demişti. İşte o an içimdeki boşlukta kaybolmak ve ümitlerimi yitirmek üzereydim. Halil Usta'dan izin alıp dışarıya çıkmıştım.

Ayaklarım beni yine her zaman geldiğim sokağa getirmişti. Bu sokağı ayrı bir seviyordum. Çünkü hayalimde kardeşim burada, tam karşımdaki merdivende, oturmuş içindeki boşluğu düşünüyordu. Bu da demek oluyor ki kısmen bizi düşünüyordu ve bu, sönmüş ümi-dimi aydınlatmaya yetiyordu. Kardeşimi bulacağıma dair inancım öyle bir alevlenmişti ki kendimi boş sokakta delicesine bağırırken bulmuştum: "Seni bulacağım kardeşim!"

Günler aynı monotonlukla geçiyordu. Hayatımızdaki tek farklılık ablamın gittikçe mutsuzlaşan yüzüydü. Çocuğunun olmuyor olma-sı onu hayli üzüyordu. Eniştem de bunun farkındaydı ve ablamın üzüntüsünün evlatlık bir çocuk alarak geçeceğini düşünüyordu. Bu nedenle çocuk arayışına girmişti. Bunu duyduğumda aklıma hemen Elif gelmişti. Zaten onun sürekli farklı birilerinin yanında sığıntı gibi kalmasına içim el vermiyordu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden onu ablamla tanıştırmıştım. Ablamla Elif hemen kaynaşmışlardı. Geriye kalan tek şey Elif'i şu anda yanında yaşadığı aileden almaktı. İşte bu o kadar da kolay olmamıştı; çünkü onlar çok garip davranı-yorlardı. Elif'i bize vermek konusunda tedirgin gibiydiler. Bu biraz aklıma kurcalamıştı ama eniştem Elif'in bizde kalması için onları ikna ettikten sonra onu nüfusuna alınca bunları düşünmemeye ka-rar vermiştim. Elif'le kardeşimi bulmak için taşındığımız mahallede olmak hem onun ortama uyum sağlamasını hem de bizim onu ya-nımıza almamızı kolaylaştırmıştı. Elif'in bizim yanımızda kalacağını duyan ablam sevinçten ne yapacağını bilememişti. Gözlerinde yıllar-dır görmediğim ışıltıyı işte tam da o sıra görmüştüm. Çünkü artık o da anne olmuştu.

Hepimiz Elif'e çok alışmıştık. Sanki evimize bir güneş doğmuştu. Ben dahil herkesin donuk olan suratı artık çok neşeliydi. Ablam her zaman onunla alışverişe gidiyor ve birlikte çok güzel vakit geçiriyordu. Eniştem her akşam onunla yeni yeni oyunlar oynuyor, sanki yıllardır içinde biriktirdiği sevgiyi ona veriyordu. Ben ise işten eve dönmeyi dört gözle bekliyor ve eve varır varmaz oynanan oyunlara katılıyordum. Sanki ailecek yeniden doğmuştuk.

Yine bir gün Elif'le oynarken elindeki bebeğin kolu kapıya takıldı ve bebeğin kolu koptu. Elif çok üzgündü, ağlıyordu. Haklıydı. Yıllardır gözü gibi baktığı bebeğinin kolu kopmuştu. Ama benim dikkatimi başka bir şey çekmişti. Bebeğin içinden küçük bir şey düşmüştü. Daha ne olduğunu anlayamadan ablam bebeğin içinden çıkanları tekrar içine dürtüp bebeği onarmıştı. Elif'in yüzü tekrar gülmeye başlamıştı. Çünkü bebeği eskisinden daha güzel olmuştu. Ben ise bebeğin içindeki şeyi çok merak ediyordum. O şey bebeğin içine nasıl girmişti acaba. Bu merakımı Elif'e de anlattım. Beni kırmadı ve birlikte bebeğin kolundan o parçayı çıkardık. Tahta bir şeydi. Daha dikkatli bakınca bir at nalına benzediğini fark ettim. Bu nal bana çok şey çağrıştırmıştı. Var gücümle odama koştum. Tabi Elif de arkamdan. Atımı elime aldığım gibi ters çevirdim. Bu da ne? Atın diğer nalları var ama bir tanesi yok. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim. Daha fazla beklemeden nalı atımın ayağına taktım. İnanamıyordum. Atım konuşuyordu ve yıllardır hayallerimi süsleyen o an gelmişti. Hayat hikayemin başındaki o üç nokta bir anda silinivermişti. Canım babam, küçükük bir mekanizmaya yüreği gibi koskocaman bir anlam yüklemişti. Kafamdaki ardı ardına soru işaretlerini bir güneş gibi aydınlatan iki kelimeydi:

-Siz kardeşsiniz...

Çivi

Fatıma Zehra Söğüt

Malatya Avni Kışlı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hayatı bulup ona ölüm gelinceye kadar tutunmak gerçek bir sorun olsa da, bunu başarmanın kolaylıkları zaman tüketiyordu. Bunları düşünürken alnından damlayan ter elindeki çivinin üzerine düşerek ışık çaktı söndü. Paslı ve kirli elleriyle alnındaki teri, mavisi grileşmiş gömleğin koluyla sildi. Elindeki çiviye tahtaya tutarak sert bir vuruşla oraya tutturdu. Muzaffer Hoca'nın ilk darbede tahtaya gömdüğü çivi; üç darbede kalasın derinliklerine gömüldü. Daha derinlere gömülmek için tahtanın yüzeyiyle aynı hizaya gelmiş başında bir kıvılcım çaktı bu sefer. Muzaffer Hoca anladı anlayacağını. İki sert darbe daha. Takk! Takk!

İşçiler paydos etmiş, yemeğe oturmuşlardı. Söğüdün gölgesine, sofraya bezi niyetine serilmiş gazete sayfalarının üzerine. Öğle yemeği ortadan ikiye ayrılmış iştah kabartan bir karpuz; insana sıkıp suyunu içme hevesi veren sulu sulu kırmızı domatesler; çiçekleri üzerinde olan taze salatalıklar; serçe parmağı kadar ama değdiği yeri kavuran acı biber turşusu; biraz peynir ve zeytinin kara buruş buruşu.

“Muzaffer Hoca!”

Elekten yeni elenmiş, üstü sıcacık, içi nemli kumun üstünden atladı. Ayak bileklerine kadar gömüldü kuma. Sıcak, nemli kum ayaklarını gıdıkladı. Paçasının içine dolan kumları boşalttı. Çimento, kireç torbalarının; kereste, demir yığınlarının yanında kimi paslı, ezik; kiminde de yeni içi su dolu variller vardı. Varillerin birinden

bir maşrapa su aldı, ellerini sabunla yıkayıp, birkaç kez salladı.

Açılan yere bağdaş kurarak oturdu ve iştahla yiyeceklere bir göz gezdirdi. Besmele çekti. Sıcacık, mis kokulu, yumuşacık ekmekten bir parça kopardı. Çakısını çıkarıp domateslere uzandı. Olanda oldu işte. Alnı kırıştı, midesi bulanıyormuş gibi suratı karardı.

“Ni lan bu Veysi! Hı?..”

Veysi de diğerleri gibi yemeyip yutuyordu. Muzaffer hoca, ha-ram-helal bilmez bu günahkârlara tiksinererek baktı.

“Lan olum Veysi?...”

Veysi, ağzı dolu şaşkın başını salladı.

Muzaffer Hoca, çakının ucuyla gazetede resmi gösterdi. Sigara paketi büyüklüğündeki çerçevede bikinili sarışın bir kız vardı.

“Ekmek yiyoruz burada!..”

“Yapma gözünü sevem hocam yav!” dedi Veysi. Eliyle kafasındaki mendili yana savurarak.

“Yapması ne kardeşim! Helalinden bir parça ekmek yemek yok mu?”

“Lo çalmadığ, kurban olam! Para verdik! Para para!”

“Ha bu üzerinde ekmek koyduğun resim? Hı?..”

“Hele şuraya!.. Bak bak! Napayım, kadına don mu geçireyim?”

Hocalığı imamlığı yoktu aslında. Hatta gençliğinde baya adı sağda solda anılan biriydi Muzaffer Hoca. Mezranın birinde Ramazan ayı boyunca köylüye Teravih namazı kıldırıldığı için ‘hoca’ olmuştu. Hocalık yakışıyor muydu? Kalıp yerinde, bıyık, sakal e biraz okumuşluğu var birazda dinlemişliği.

Yemek esnasında tek ayağının üstünde oturduğu için tam kalkarken ayağının uyuştuğunu hissetti. Bedenin yükünü öbür bacağına yükledi de biraz rahatladı. Sekizlik çivileri çaktığı yere doğru yavaş yavaş ilerledi. Yürürken ciğerlerini havayla dolup boşalttıkça içinde korkunç bir güç doğuyordu.

O an etrafına baktı. Ağaçlar binaları çevrelemişti. Tarlalar, orman ve güneş, dinlenme isteğini getirdi ve muhtemelen dua etmeyi de..

“Oğlum Ahmoood! Muzaffer Hocaya söylede bizim yömyeleri ha-

tırlatsın!" diye bağırdı Veysi.

İnşaatın her yerinde "Takk! Takk!" sesleri arasında Veysi'nin bağırtısı duyuldu o sıra. Cıbil Ahmet, Muzaffer Hoca'nın olduğu kısma geçti. Muzaffer Hoca, kalasa sarılmış, yana kayan çiviye sökmeye çalışıyor, hırıldıyarak soluyordu. Ter içindeydi. Cıbil Ahmet söze başlamadan Muzaffer Hoca:

"Tamam Ahmod! Bugün yine hatırlatırım!"

"Yav hocam, paramızı geciktirmeye geciktiriyorlar bari şu iskeletin desteklerini tamamlasınlar!"

Muzaffer Hoca iskeleye doğru adım atarak ellerini paslı demirde gezdirdi:

"Yıllarımız bunların üstünde geçti Cıbil! Bunlar bizi kolay kolay bırakmaz!" diyerek düz bir yolda ilerler gibi üst katlara doğru iskelette ilerledi.

"Hocam malzeme çantan kaldı! Dur getireyim!"

"Aha geldim geldim dur sen!"

Muzaffer Hoca bir hışımla aşağıya inerek yere dökülüp kireç sularının içerisinde güneşi yansıtan çivileri tek tek topladı.

Keserin sapını on dörtlü gibi kemerine geçirip, iskeleye tırmandı. Çivi kutusundan bir onluk aldı. Köşelere fazladan birkaç onluk çakmalıydı ki iskele sallanmasın. Maazallah dengeyi yitirip düşmek vardı işin ucunda. Zaten iskele emanet durur gibi gıcırdayıyordu. Çaktı onluğu. Ama olmadı. Onluk kalası delip yandan çıktı. Gıcırdayarak söküldü çivi. Düzeltti. Deliğin bir parmak yanına çaktı bu sefer. Yine olmadı. Yine yana kaydı çivi. Bir 'Suphanallah' çekti. Çivinin başına öyle sert vurdu ki ilk vuruşta yarısı gömüldü.

"Heh şöyle yola gel!" diyerek söylendi.

Bir üst kata yönelmek için eğildi ve malzemeleri toplamaya başladı. Ayağa kalktığı esnada az önce söktüğü çivi ayağının boşluğundan eğrildi ve Muzaffer Hoca'nın topuğuna doğru saplandı. Ayağa kalkmaya çalışırken dengesi kayboldu, son bir hışımla iskeleye sarılmaya çalıştı ama iskelet eksik parçalardan oluştuğu için olması gereken destek parçası orda yoktu...

Diyar-ı Âmâ

Rabia Vural

Nurettin Canikli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ne kadar da güzeldi bu gece gökyüzü. Sanki gecenin o kötümser düşleri inmemiş daha yere. Sanki bu gece yıldızlar güneşin yerini almış, pırıl pırıl yapıyor yeryüzünü. O kadar güzel parıldıyorlar ki sanki elimi uzatsam varacağım yanlarına. Uzatsam ellerimi yanlarında göz kırpardık dans eden bir yıldızda ben olacağım.

Gerçekte nasıldır hiç görmedim yeryüzünü. O yüzden bilmem. Ama benim gökyüzümü sorarsanız adlarını bile bilmediğim binlerce renk vardır. Onları anlatmak için belkide nasıl göründüklerini bilmek gerekir önce. Ben onları hiç dünya gözüyle göremedim. Onlara dokundum, kokladım,tattım. Size göre çileğin rengi vardır ve o tadı onunla özdeşleştirirsiniz. Elmayı,armudu,üzümü... Bana onların rengini sorsanız hep 'Siyah' derdim. Tatlarını, kokularını adımdan iyi bilirim de renkler... Evet dudaktan çıkışı sadece dört harf. Ama onlar dünya demek. Suyun veya toprağın renginin olmaması yokluğu gibi,ölüm gibi.

Doğduğum ilk gün farkedilmiş kör olduğum. Bakışlarım bomboşmuş. Annem ve babam doktor doktor gezdirmişler beni. Ellerinde avuçlarında neleri varsa feda etmişler. Bir evimiz varmış, o zamanlar iyisinden bir arabamız varmış. Hepsi satılmış. Kiraya taşınmışız. Daha ucuz araba alınmış. Bunlar sadece maddi yaptıklarıymış. Geceleri uyumamışlar çoğu zaman. Hastanelerde sabahlamışlar. Tüm bu fedakârlıklarına rağmen bana gülen sesleri çınlar kulaklarımda. Ne isyan, ne karamsarlık hatırlamam. Annem yolda izde sürünür-

ken, kanser iyice yayılmış vücuduna. Babam benimle ilgilenmekten anneme hiç vakit ayıramamış. Bana tün bunları anlatan komşumuz Zuhal Teyze'nin dediğine göre annem, ölümlerinden önce neredeyse parmak kadarlık kalmış. Diyorum ya çocuk hafızam diye, işte bunları da hatırlamaz. Tek hatırladığım yine bir hastane yolunda onları kaybedişimdir. Ömrümün içinde geçtiği ama rengini, şeklini bile bilmediğim arabamızda, cam kırıklarına siper olmak için bana sımsıkı sarılan annem ve ölürken dudaklarında son kez adımları sayıklayan babam...

O gün bizi annemin tedavi gördüğü hastaneye getirmişler. Annem ve babamın benim yüzümden yorulmuş kalpleri daha fazla dayanamayıp yolda duruvermiş zaten. Ben küçük yaralarla kurtulmuşum. Küçükte olsam onların öldüğünü hissetmişim herhalde. Anne, baba diyerek sesimle yıkılmışım hastaneyi. 'Şu çocuğun ailesine söyleyin: Şunu sustursunlar.' demiş doktorlar ama benim tek ailem o gün ölen annem ve babamdı. Hiç kimsemin olmadığını görünce annemin doktoru Salih Amca sahip çıkmış bana. O büyüttüm, eğitim vermiş. O çok dindar biridir bilir misiniz? Bana hep Allah'ı anlatırdı. Onun sayesinde bulmuştum Rabbimi ve şükür ederek yaşamaya başlamıştım.

Onun eşi Nevruz Teyzem olmasa belki bu kadar ilgilenemezdi Salih Amcam benimle. Sonuçta o bir doktordur ve çoğunlukla hastanedeydi ama Nevruz Teyzem beni hiç yalnız bırakmadı. Kendi evlatlarına yaptığının fazlasını yaptı hep bana. Hatta bir gün parka gitmek için üzerimi giydirdirken gitmek istememiştim. Nedenini soruncaysa ağlamıştım. Çünkü eğer gidersem çocuklar bana geleceklerdi. Asla onlar gibi koşamayacak, alay konusu olacaktım. Biliyordum, Çünkü daha önce çok yaşamıştım. Bana sımsıkı sarılıp odama bırakmıştı beni. Sonra ağlayan evlatlarına ise bağırıp gitmeyeceğimizi söylemiştim. O benim hatırladığım tertemiz yürekli meleğimdi. Annemdi. Ve liseye başladığım yıl o da yorgun yürekli annemin yanına gidivermişti. Onu da görmemişim ama bana sarılışındaki o hissi bir daha hissedemeyecek olmak, onu bir daha göremeyecek olmak canımı öyle bir yakmıştı ki belki de ilk kez o zaman tek isteğim görmek yerine onun geri dönmesi olmuştu.

Salih Amcam ve Nevruz Teyzemin Yusuf ve Hilal adında iki evlatları var. Onlar ikizler ve benimle yaşıtlar. Onlarla beraber büyüdüm. Hilal bana göz oldu daima. Gördüğü her şeyi anlatmaya çalıştı. Mesela şu anda baktığım gökyüzündeki renklere bile el atmaya çalıştı.

'Pembe şeker gibi bir renktir. Böyle bakınca ağzına çilek tadı gelir.' derdi. Ancak bu renkler bana ne kadarda yabancı. Ne yapsın bilmiyor ki benim diyarımda çileğin rengi bile siyah. Başımı hep o örter. Elbiselerimi o seçer. Utanmasa yemeğimi bile yedirmek ister.

Yusuf... O farklıydı hep. Önceleri hiç istemez, hep bağırırdı bana. Sonra okuldaki çocuklar da alay etmeye başlamışlardı benimle. Hatta bi tanesi beni itip ellerimi kanatmıştı. Kanın kokusunu aldığımda öyle bir acı kaplamıştı ki tüm bedenimi belki de en çok o zaman istemiştım görmeyi. Yusuf daha 14 yaşındaydı ama Hilal'in anlattığına göre çocuğu öyle bir vurmuştu ki duvara, çocuğun kemiklerinden neredeyse kırılma sesi gelmiş. Sesi öyle öfkeliydi ki bir daha kimse bana dokunmaya cesaret edememişti. O benim yürüyemediğimde bacaklarım oldu. Salih Amcam çok yaşlıdır taşıyamaz beni. Yataklara düşünce annem gibi, beni hastanelere hep o götürürverdi. Ve, ve bazı geceler herkes uyuyunca , ağrılardan uyuyamadığımı bilmeden gelip üzerimi örterdi. Saçlarını yüzümde hissedene kadar yaklaşıp ve kulağıma "Sen inanmasan da görenler görmeyenlere, duyanlar duymayanlara, sevenler sevmeyenlere aşık olurlar." derdi.

Bilir misiniz insanın kendini merak etmesi ne kadar acı şeydir? Hilal'le Yusuf'a kalsa dünyada benden güzeli yok. Zuhal Teyze'nin dediğine göreyse kapkara saçlarım varmış. Boş bakan kara gözlerim varmış. Hastalıktan olsa parmak kadar çıkmış bedenim ve ona göre pek çirkinmişim. Der ki "Annenin yeşil gözlerinin güzelliği de, babanın yüzünün güzelliği de geçmemiş sana. Onlar kadar güzel değilsin." Merakımı gidermek için bir keresinde Yusuf'la Hilal'i sormuştum ona. Hilal çok güzelmiş, yüzünde melek misali masummuş. Onu gören âşık olmuyorsa sırf imanından ötürüymüş. Yusuf... Onu sorunca başka şeyler imâ etti önce. Sonra dedi ki: "Allah onu özene bezene yaratmış. Hiçbir eksiği yok. Karakaşlı, güzel yüzlü maşallah. Sen onu sevsen de o seni sevmez. Yalandan ümitlenmeyesin. Hem çirkin kara kuru bir şeysin, hem de..." O söylemese de devamı ma-lumdu.

Acaba şu gökteki yıldızlardan hangisi mavi? Acaba okyanusa benzeyenler hangileri? Peki, bu farklı şekilleri olan şeyler bulut mu? Oturduğum bank hangi renk? Sorular çoğaldıysa ayrılık vakti geldi demektir Diyar-ı Âmâ'dan. Benim için en büyük acıdır bu. Burası benimdir ve giderken hep kaybeder gibi hissederim. Hep düşünürüm acaba yarın uykum yine beni buraya getirecek mi? Sonra kendimi teselli ederim. Bir gün, ölünce hiç ayrılmamak üzere geleceğim bu-

raya. Zamanını bilmem. Belki de vakit bu gündür. Bugün belki de sana tamamen geleceğim. O zaman belki seni şimdikinden daha çok severim. Bilirim belki şu anlamsız renkleri. Bende pembeyi görünce çileğin tadını hissederim belki. Şimdilik Eyvallah. Biliyorsun gidilecek bir yol var ve yolcu yolunda gerek.

Ne güzel okuyor sabah ezanını müezzîn. Sesi neredeyse Kâbe imamı gibi. Her sabah olduğu gibi ezan bitince sesimle ben uyandırıyorum Hilal'i. O da koşup Yusuf' u uyandırıyor. Önce bana abdest aldırıyorlar. Gözlerim gibi takatsiz kalan bacaklarım yüzünden oturarak kılıyorum namazımı. Ve ellerim huzurunda huzur olan Rabbe kalkıyor yine. 'Allah'ım, isyanım yok hiç sana. Verdiğin her nimet için şükürler olsun. Sen harama bulaştırmamak için kuluna görmeyi nasip etmedin. Annesinin ne çektiğini öğrensin diye onun son günlerinde yaşadığı hastalığı, bu kuluna da verdin. Sen her şeye hakkıyla hükmedensin. Ve şimdi de Salih Amca, Hilal ve Yusuf ile kokusunu almak istediği Kabe'ye yolluyorsun. Rabbim senden orayı görmeyi istemiyorum. Biliyorum ki benim gözlerimin mührü dünya hayatım boyunca açılmayacak. Ben kaderime razıyım. Sadece yalvarırım son anım orada olsun. Kokusunu duyduğum son şey efendimin yaşadığı mübarek topraklar olsun. Salih Amcam'ın bana satın aldığı mezarın toprağına gömsünler. Belki Muhammed Mustafa'nın ayakları değmiştir o toprağı. Ne olur Allah'ım Diyar-ı Âmâ'ma da kabeye getir. Gözlerimi oraya açayım. Bir yerde duymuştum: Nerede ölürsen kıyamet günü orada uyanırmışsın. Allah'ım yalvarırım bu kulun ilk açtığında gözlerini Kâbe'nin kokusu dolsun burnuna. Belki o zaman görmeye başlar gözlerim. İlk gördüğüm şey Mescid-i Haram olsun. Allah'ım yalvarırım kulun ruhunu Azrail'e kutsal topraklarda teslim etsin. Ne olur Ya Rabbim yardım et bana. Ve sabır ver ardımda kalanlara. Sen sonsuz kerem sahibisin. Duamı kabul eyle. Amin."

Duam bitince yanıma Hilal geldi. Sarıldı önce sıkıca. Sonra üzerimi giydirmeye başladı. Umre'ye gideceğimizi ilk öğrendiğim zaman Hilal'e yalvarmış ve kabul ettirmiştım. Bugün bana kefenimi giydirecek ve öyle varacaktım Mescid-i Haram'a. "Canım benim, her şey hazır. Niye istedin bu kefeni bilmiyorum. Tuhaf tuhaf icatlar çıkar-tırsın yine başıma. Neyse inşallah bugün varınız mübarek topraklara. Bir aydır uğraşıyoruz. Sonunda geldi vuslat vakti. Merak etme ben hep yanında olacağım. Sana her şeyi anlatacağım. Sakın merak etme. Bende çok mutluyum biliyor musun? Hep beraber Kabe'yi görüp evimize geleceğiz." Daha fazla dayanamadı ve hıçkırmamak için

uğraştığı sesiyle sarılıverdi bana aynı Nevruz Teyzem gibi. Eşarbımı da bağlayıp Yusuf'u çağırdı. O tatlı sesiyle her zamanki gibi "Hazır mısınız kızlar? Bugün senin günün Esved Bülbülü, bak sonunda gidiyoruz. Bir şey istiyor musun giderken? Yanımıza bir şey alalım mı?" Bana hep "Esved Bülbülü" derdi. Hem dışım karaydı, hem içim. Bir de Kâbe'ye olan hasretim vardı. İşte bundan hep Esved Bülbülü diye seslenirdi.

Sadece başımı hayır anlamında salladım ve Yusuf'un kucığında arabaya oradan da uçağa bindirildim. İki yanıma Hilal'le Yusuf, hemen ileriye de Salih Amcam oturdu. Elimi tutup beni sakinleştirmeye çalıştı Hilal. Biliyor musunuz ilk kez bu kadar gülüyordum ben. İçimde bir his vardı: Sanki bugün duam kabul olacaktı. Benim yüzümdeki gülüş solmazken ara ara hıçkırık sesi duyuyordum. Ama duymamış gibi yapmak ilk kez benim işime yarardı.

Bitmek bilmeyen yolun sonunda, uçaktan Yusuf'un kucığında iniverdim. Allah'ım burası dünya üzerinde bulunamayacak kadar mükemmel kokuyor. Diyar-ı Âmâ bile bu kadar güzel kokmazdı oysa. Nasıl da güzel bu sesler. Etraftaki insanların sesi nasıl da mahçup. Senin huzuruna en yakın yerdeyim, hep istediğim yerde... Üzerime ağırlık basmıyor sanki tüm ağırlıklar yok oluyor. Bedenimde takat yokken ben ilk kez bu kadar hafifim. Kolum yanıma düşerken, son kez şehadet getiriyorum. Ve Yusuf'un yüzüme damlayan gözyaşıyla fısıldadı kulağıma. "Seni Allah için çok sevdim. Bilmesen de, ölene kadar tek seni sevecek kalbim. Ne olur bekle beni, çünkü ben hep seni bekleyeceğim." Biterken nefesim sadece "Bekleyeceğim." diye fısıldadım. Çünkü Yusuf bilmese de görmeyenler görenleri, duymayanlar duyanları, sevmiyor sanılanlar sevenleri, çirkinler güzelleri çok seviyor. Yogun kalbiyle, Hiç görmeden seven bu kız hiç beklemez mi?

Meğer hep eksikmiş Diyar-ı Âmâ. Hep eksikmiş renkler, kokular, yıldızlar... İlk kez böyle güzel görünüyor. İlk kez bu kadar benim. İlk kez böyle huzur dolu. İlk kez bu kadar tanıdık her yer. Şimdi görme vakti. Bedenimin üzerine toprak atacaklarken inadına yaşama vakti. Şimdi kıyamete kadar burada olma, sonrada uyanınca ilk Kâbe'yi görmenin hayaliyle yaşama vakti. Şimdi Yusuf'u bekleme vakti. Şimdi hiç korkmadan, en uzun gezileri Diyar-ı Âmâ da yapma vakti. Etrafta deli gibi koşturup mutlu olma vakti. Şimdi vakit, Diyar-ı Âmâ'mda huzur içinde yaşama vakti...

Parya

Emine Yaman

Maltepe Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ben Rohingya ya da Burmalı değilim. Üzerimize batan güneşe savaş açan bermudanın tam ortasındayım. Birkaç dolar karşılığı gökyüzünü satın almaya geldim. Bir siluet gibi tene yapışmayan derileriyle, fiyakalı kol düğmelerini ve Siyonist el sıkışmaları... Sapan kullanmayı da bilmem taş atmayı da. Rengim, ırkım, dilim ya da dinim hiç vahşet nedeni olmadı. Uygur dünyanın geri kalanına dikiş atmaya geldim.

Küçük yaşta geçirdiğim sıtma hastalığı, diyebilirim ki yaşamın sınırlardan önce geldiğini görebilmemi sağladı. Bu sayede Sınır Tanımayan Doktorlar (Medecins Sans Frontieres) daki serüvenim başlamış oldu. Şimdi Rakhine eyaletinde sıradan bir güne uzanıyorum:

Kahverengi parmakların tuttuğu eller, kaygılarını artırıyordu. On üçüncü günün sabahı orta yaşlı bir kurmayın gelişi, yukarı kattaki siyah entarili adamın üç gün odasından çıkmamasına gerekçeydi. Burada can damarlarına neşter atacak ellerimle, işte o gün. On dördüncü gün...

Tenhalıkta Yosif'i gördüğüm o ilk an, nefes nefese kalışı, bağrına bastığı yatısı ilaçları... Onu daha fazla merakta koymayarak "Evet dedim, Benim."

"Sana anlattığım masalları yaşamaya mı geldin?" diye sordu bana. Ona masalların yalnızca mutlu sonları olabileceğini söyledim. Oysa

burada sonlar, şarapnel parçalarıyla yazılıyordu. Bir gün bir hastane koridoru, tıpkı on üçüncü gün olduğu gibi bir Rakhin Budist'in gelişiyle perspektiflere sığmayacak, korkularını esiri yapacaktı.

Yavaş adımlarla ilerlemeye başlamıştık. Üzerinde sayısız kurşun deliği olan, kenarları kertilmiş her kapıdan içeri girdiğimizde, beni darmadağın eden bir başka şeyle karşılaşıyordum. Akşam olmak üzereydi. Yukarı kattaki adam, siyah entarili adam, zaman odasında birkaç adım attığında şimşekler çakan adam, egzotik olmadığını haykırıyordu.

Kadrajıma yansıyan her kareyi ince ince seyrettim. Sonra Yosif'i... Onu hiç bir kılıfa koymadan, ne acının, ne de bir başka şeyin. Bu insanlar dev miydi?*

Ertesi gün Arakan'ın bir takım sağcı harekâtları kurşunlarla bastırılan bir politika izlemiş olacak ki, epey yaralı alımı yapıldı. Yosif'in abisi Muhammad da getirilenler arasındaydı. İlk kez zamana hükmetmek istedim, onarmak istedim, çocuk gülsün ve Myanmar ıslışın istedim.

Muhammad'ın durumu kötüleşiyordu, sindi kaldı Yosif. Onu eski ecnebi filmlerinde rahatlıkla bulabilirsiniz. Gözlerindeki korkuyu, kaygıyı mesela, gelgitlerle örselediği kaygılarını, kahverengi parmaklarıyla...

Saat on ikiyi geçiyordu, bir şey oldu, bir ses belki. Dördüncü katın koridorundan geliyordu. Koştum baktım. On üçüncü günün sabahı, gelişi yukarı kattaki siyah entarili adamı günlerce odasından çıkarmayan kurmay, dehşet verici çılgınlarla can vermişti.

Kapı aralandı, siyah entarili adam havaya yöneltti bakışlarını. O an unuttum Hipokrat yeminimi... Ne varsa... Kurallara dair... Koştum, bunun cezası her neyse çekmeye hazırdım. Ona, Muhammad'a koştum. Bana eğer bundan birkaç saat önce ne yapmak istediğimi sor-salardı, Onun, Rakhin Budist terörünün kalbini sökmek istediğimi söyledim. Şimdi kalbini Muhammad'a cerrahi müdahalelerle takıyoruz.

Gece yarısı bir kara deliği olmalıydı bu yerin. Sıcak bir sıvının damarlarında dolaştığını hissettiğim an, akrep yelkovanın dikta rejimine son vermeliydi.

*Cahit Zarıfoğlu, Yedi Güzel Adam şiirinden.

Bir Damla Okyanus

Müberra Nur Kul

Ali Rıza Özderici Anadolu İmam Hatip Lisesi

126, 127, 128.

128 adım. Kütüphaneden karakola gitmek tam 128 adım sürüyor. Rutinim haline gelen bu mesafe, üzerinde bulunan binalar, ağaçlar hatta yaya geçidinin üzerinde bulunan beyaz çizgilerin sayısı da dahil olmak üzere her şeyiyle ezberimde. 128 adım atıyor ve beyaz binanın merdivenlerine ulaşıyorum.

Bugün her zamankinin aksine haber almak değil, sabahın erken saatlerinde çalan telefonum sebep oluyor atığım 128 adıma. Bir ömür beklediğim haber beyaza bürünmüş kışa gözlerimi açmamı sağlıyor ve sonunda beklediğim cümle doluyor kulaklarıma. Birbirine girmiş onlarca duygu ve 128 adım, 7 basamağın ardından açtığım geniş cam kapı.

Sıska, uzun boylu bir polis memuru sorgu odasına kadar eşlik ediyor. Sorgu odasının, camın diğer tarında olan kapıyı açıyor ve içeri girmemi bekliyor. Nikbinliğime ulaşmaya çalışarak eşikten geçip, odaya giriyorum.

Düşlediğimin tersine beyaz boyalı, aydınlık bir oda burası. Rutubet kokusunu alamıyorum ya da toz genzimi yakmıyor. Odanın içinde iki üniformalı memur var. Kısaca bir şeyler söyledikten sonra dikkatle izledikleri yönü işaret ediyorlar, büyük cam bir pencere ve onun arkasındakileri.

Suçuna bürünmüş silüet cam bölmenin ardından görünebilir olduğu ilk anda kabuk bağlayan geçmişim soyulup anılardaki kanı zihnime akıtırken, zaman kıvam kazanıyor.

Odanın içine yayılan kan kokusu duvarlarda bıraktığı izlerle zihnime süzülüyor. Metalimsi bir tat yükseliyor genzime, altına saklandığım masadan, masa örtüsünün açıkta bıraktığı aralıktan görebildiğim kadarı bile kanımı dondurmaya yetiyor. Sesler kesileli uzun bir zaman olduğunu fark ediyorum. Ne tiz çığlıklar var, ne de duvardan duvara çarpılan bedenleri sesi. Sessizlik ölüm gibi, sessizlik ölümün habercisi. Kapının çarpılma sesini anımsıyorum ama büzüldüğüm yerden hareket etmeye cesaretim yok, kesik soluklarım bile korkunun esaretinde.

Sürünerek kendimi çıkarmam asırlar sürmüş gibi. Gözlerim yere, yerdeki kana kilitli. Kan birikintisi bir bedende son buluyor, boylu boyunca uzanmış bir adam. Biraz daha ilerisinde kanla kirlenmiş olmasına rağmen kendini belli eden altın sarısı saçlarıyla, cılız bir kadın yatıyor. Gerçek olamayacak kadar hareketsizler. Oyunlarına eşlik ediyor ve süzülen kan ayaklarıma değene dek kıpırdamıyorum.

Çorabımı kaplayan kırmızılık üzerime tonlarca ağırlık yüklüyor ve bedenimi taşıyamayarak çöküyorum. Ağlamaya başlıyorum. Hıçkırarak, feryat figan, ağlıyorum, ağlıyorum... gürültüleri duyan birkaç insan kontrol etmek için gelene kadar sessizlikle savaşıyor, canlı bedenler etrafta dolaşıp görevi üzerlerine alıncaya kadar bilincimi kaybetmiyorum.

İki uzun, tahta kutu. Üzerlerine Albayrak sarılı. İkisinin de önünde birer çerçeve, içlerinde annem ve babamın gülen sureti. Çok fazla insan var, üniformalılar, siviller. Hepsi ciddi. Bazıları arada bir avuçlarına sıkıştırdıkları peçetelerle gözlerini siliyor, bazıları bakışlarını yerden tek bir an kaldırmıyor. Yakınımda destek olmaya çalışan birçok kişi var. Arada omzuma dokunuyor, anlamsız şeyler mırıldanıyorlar. Hiçbirini duyamıyorum.

Asker çocuğuyum ben. Her soluğumun beraberinde getirdiği yeise karşın babasının ve annesinin tabutunun önünde dimdik durmak zorunda kalan erkek çocuğu. Ağlamayı babamın oğlu olmaya yediremediğim için dişlerimi birbirine bastırıp, yumruklarımı sıkarak küçük bedenim ve acının büyüttüğü yüreğimle orasında durduğum iki naaşı selamlıyorum.

Gözyaşlarım ruhuma süzülüyor ve içimde peyda eden kıvılcımla kaynıyor. Nefesimle birlikte havaya karışan buharı buna yoruyorum. Acının kavrulduğu bir kuyu var ve ben her saniye daha derine çekiliyorum.

O an bedenimde gezinen bakışlar kimliğimi tasdikliyor. Öksüz kalmış, garip, dayanacak kimsesi olmadığı için sırtını hep dik tutmak sorunda kalacak erkek çocuğu. Acıyan gözler kısa bir süreliğine üzerimde takılı kalıyor. En sonunda ben de iki ölümle birlikte kayboluyor, zaman aşımına uğrayan vakaların arasında tozlanıyorum.

O an, kocaman okyanusun içerisindeki ufacık bir damla olduğumu hissediyorum. Küçük, çaresiz, güçsüz... Etrafıma sarılı diğer damlalarla birlikte dalgalara karışıyorum.

İssız bir kütüphane var, duvarlarının dışındaki dünyaya zıt. Tüm gününü masanın arkasına saklı bir sandalyenin üstünde geçiren, kimsenin ilgisini çekmeyecek durgunlukta, adı asla sorulmayan bir adam. 'Evim' diye sahiplendiği yer kütüphanenin arkasındaki ufak bir oda. Koca hayatı özetleyecek alıntı bir cümle çivilenmiş kapısının üzerine, "Gerçeğin bağrından filizlenen oyun, oyunun uzandığı ölün, ölüm duyusundan doğan yaşantı damlası." Ölümün yaşattığı bir adam. Yıllardır sükûneti izleyen gözleri şimdi katilinin üzerinde.

Başını kaldırıp gözlerini gözlerime diktiğinde muvakkat bir korkunun gölgesi karartıyor kalbimi.

"Pişmanlığım yok" diyor karşısında oturan polis memuruna. "Ben sadece bana olan borcunu ödettim." Yanımdaki iki memurun hararetli fısıldaşmalarından bir cümleyi yakalıyor kulaklarım. "Babası çatışmada ölmüş." Ardından bir başkası, "Vatan hainiymiş."

Yakıcı sözler yılların beraberinde götürdüğü bir dostun sorusunu canlandırıyor zihnimde. "Bir gün cezasını kendi ellerinle vermek ister misin?" diye soruyor. "Tıpkı ailene yaptığı gibi, kendi ellerinle almak ister misin canını?"

Çatılan kaşlarıyla beraber göğsüme huzursuz bir sızı oturuyor. Hoşlanmıyorum bu sorudan. Yanıtlamak için kendimi zorluyorum. "Böyle bir düşünceyi içimde yeşertmek beni ondan ne kadar farklı yapar?" Ben farklı bir yolu seçiyorum, o farklı bir yolu seçiyor. Şu an durduğumuz yerlere bizi seçimlerimiz getiriyor.

İşlemler beklediğimden çok daha kısa sürede tamamlanıyor.

Mahkeme gününe kadar tutulacağı yere götürülene kadar bekliyorum. Gözlerim sürekli bir açık yakalamaya çalışıyor. Farklı olmalıymış gibi hissediyorum, mutlaka ruhunun kiri bedenine de bulaşmış olmalı. Arayışımı arabanın kapısı kapanıp görüş alanımdan tamamen çıkana kadar sürdürüyorum.

Tek fark yok. Bir katilin bile zamanın pençelerinden kendini sıyıramayacağını ispatı kırçıl saçları ve kırışmış teni, hafif kambur duruşunun beraberinde ağırlaşmış adımlarıyla yürürken ellerine takılı kelepçe olmasa yoldan geçen sıradan bir insan olarak kalır aklımda. İçine sakladığı cinayetlere karşın bedeni fazla sıradan. Katilimi taşıyan araç uzaklaşırken aramızdaki mesafeye geçmiş otuz küsur yılım doluyor.

Kayıplar yaşamış iki küçük beden var. Birisi intikam arzusuna yenik düşüp kendisine bahşedilmiş hayattan vazgeçerken, diğeri oyunda kendine verilmiş rolü yaptığını sanarak kenara çekilip geçen bir ömrü izliyor. Belki biri daha yanlış, belki biri daha doğru ama ikisinin de ceplerine doldurulan zaman tükeniyor.

Kütüphaneme giden yola sırtımı dönüp ağır ağır uzaklaşmaya başlıyorum. Matemim, yutkunuşlarıma düğümlemiş çözülmeyen kederi de beraberinde götürerek adımlarımla birlikte ardımda bıraktığım yıllara karışıyor. Rüzgârla birlikte oradan oraya savrulduğum süre boyunca yaptığım hataların acısı büküyor göğüs kafesimi, boşa geçmiş onca zamanın sömürdüğü ruhum sızlıyor.

Şimdi, yaşama attığım ilk adımda tüm bir okyanus olduğumu fark ediyorum. Karıştığım dalgalara kendim yön verdiğimi. Tek bir damla da olsa, bir damla okyanus oluyorum.

Balıkçı İlyas

Hanife Atçeken

Ayşe Kemal İnanç Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sabahın erken saatleriydi. Sabah esintisi ile dalgalar sahili öpercesine gelgitler yaparak selamlıyordu. Güneş doğmuştu. Fakat kızgın öfkesini öğleye bırakacak gibiydi. Denize biraz uzaklıkta kalan Balıkçı İlyas henüz başını çıkartmamıştı o küçük barınağından. Saati çalışıyordu balıkçı İlyas'ın. Ağları tutmakla harabeye dönmüş eliyle saatine bir yumruk indirdi, saati susturdu. Ve kendi kendine : “Kalk bakalım Balıkçı İlyas Reis! Yorulacağın bir gün seni bekliyor.” Sonra kafasını tepesinden gelen güneş ışığına çevirdi. Barınağın çinko çatısı delinmişti. İşaret parmağını kaldırarak: “Hey sen! Delinmeye utanmıyor musun?” dedi. “Seni bir güzel tamir etmek lazım.” diye de ekledi.

Yerinden kalktı, avucuna bolca su doldurup yüzüne vurdu. Küçük tüp ocağında çaydanlığa su doldurdu. Kaynamasını bekleyemedi ve barınağın gıcırdayan kapısını açtı. Dışarıya şöyle bir göz attı. Martılar günün siftahına hazırlanıyorlardı. Küçük ve boyası eskimiş teknesi suyun üstünde demirlenmiş halde bekliyordu. Uzakta denizin ortasında parlayan tekneye elini kafasına koyarak gölgelik yaptı ve keskince baktı. Barbaros Efendi ise çoktan yola koyulmuş bile. Hemen barınağa döndü. Çayını demledi ve dünden kalan avuç içi kadar peyniri ekmeğine sıktı. Bir de domatesinden ısırdı. Demli çayından bir yudum aldı ve barınağına baktı.

Barınağı çeşitli ağaçlardan yapılmış, küçük bir penceresi olan ça-

tısı çinko ile kaplanmış bir göz odaydı. Büyük bir teneke boya alsam, hem emektarı hem de şu malikânemi boyasam, diye düşündü. Fırça şu kadar olsa, boya da şu kadar tutsa cebimizde şu kadar kalır... Boğaz yakası uzun olan gri renk denizci tip kazağını ve botlarını giydi. Barınağından çıktı. Kapısının asma kilidini taktı. Kulübesinde yatan küçük köpeğinin başını okşadı. Elinde bulunan ekmek parçasını köpeğe verdi. “Seni bugün ayak bağı etmek istemiyorum bu yüzden burada kal. “dedi. Teknesine bindi. Zayıf ve kopmak üzere olan halatı çözdü. Kendi adlandırdığı ‘kaptan köşkü’ ne yani kabine geçti. Marşa bastı. Her zamanki gibi zorlayan motoruna seslendi. “Haydi emektar! Biliyorum yorgunsun ama çalışacağız. İlk paramla seni tamir ettireceğim, söz.”

Sonunda çalışan teknesi ile denize açıldı ve gitti. Bir yerde durdu, stop etti. Ağını dünden hazırlamıştı. Ağını denize attı. Birkaç dakika sonra ağını asılmaya başladı. Normalinden ağır geliyordu. “Evet, dedi. Bu sefer galiba, evet! “Ağ yüzlerce balıkla dolmuştu. Var gücü ile ağı çekti, çekti. Bazı yerleri yırtık olan yerlerinden balıklar kaçsa da bugünkü siftahı kalabalıktı. Akşamüzeri dönmüştü barınağına. Köpeği onu görür görmez yanına koşmuş, onu karşılamıştı. Balıkçının elindeki kasalara sarkıyordu. Karnı aç olmalıydı. Balıkçı İlyas kasaları yere indirdikten sonra köpeğine biraz balık verdi. Köpek hemen bitirdi. Balıkçı tekrar verdi, onları da yedi. Baktı olacak gibi değil ‘sonra’ dedi ve içeri girdi. Saatine baktı. Daha 6.00 ‘ya gelmemişti. Her gün olduğu gibi balık halinde çalışan balıkçı Rüstem’i bekliyordu. Koca Rüstem balık tüccarıydı. Balıkçı İlyas gibi çeşitli balıkçılardan cüzi fiyata alır, yüksek fiyata satardı. Balıkçı İlyas’ın da tek müşterisi koca Rüstem idi. Başkasına satamazdı. Prensibiydi bu. Neyse ki saati gelmiş ve koca Rüstem de yeni, gösterişli teknesiyle görünmüştü. Selam verdi İlyas’a. İleride duran kasalara baktı:” Hayırdır İlyas Reis, piyango mu vurdu?” Gülümsüyordu İlyas Reis. “Evet, öyle oldu. Eee ne diyorsun bunlara?” Rüstem düşündü: “Senin hatırına dört kasa 500 lira.” Balıkçı İlyas oracıkta tüm balıkları ederinden fazlaca balık tüccarı Koca Rüstem’e satıverdi. Ve yüzünde günün kazancını belli edercesine Rüstem’e sırtıyordu...

Ertesi sabah saat çalmadan balıkçı İlyas uyanmıştı. Kahvaltısını yapıp erkenden denize açılmıştı. Bu gün yanında köpeğini de götürmüştü. Çalışırken köpeğinin yanında bulunması bile ona yetiyordu. Çünkü yalnızdı, çok yalnızdı. Şehirden uzak bir yerde kalıyordu. Şehre ayda yılda bir kere gidiyordu. Tüm hayatı denizde geçiyordu.

İnsan yüzü görmüyordu kimi zaman. Emekli de olmuştı aslında. Kendi alnının teriyle, el emeğiyle, gün boyu yorgunluğuyla hatta tek dostu köpeğiyle çalışmış ve emekli olmuştı. Üstelik kaldığı barınağı da yıkılmak üzereydi.

Öğle saatleriydi. Güneş tüm benliğini saklamadan yüzüne vurucasına sıcaklığını Balıkçı İlyas gibi nice balıkçılara gösteriyordu. Balıkçı İlyas yine bekliyordu. Belki, belki tekrar gelecekti yüzlerce balık. Ama gelmiyordu. Köpeği sıcaktan kaptan kabinin üzerine uzanmış mışıl mışıl uyuyordu. Balıkçı İlyas birden tüm ağları topladı. Hatta dürmeden, düzeltmeden teknenin içine bagajına attı. Hâlbuki Balıkçı İlyas çok düzenli bir balıkçıydı. Dümene geçti ve motoru çalıştırdı. Köpek ürkmüş olmalı ki yerinden fırlayıp hemen sahibinin yanına geldi bir şey anlamadan.

Balıkçı İlyas işi erken bırakmıştı ve barınağına geri dönüyordu. Barınağına geldi, kilitli olan kapısını açıp doğruca elini yüzünü yıkadı. Günlük temiz elbiselerini çabucak giydi. Yastığının altında biriktirmiş olduğu yüklü miktarda parayı yanına aldı. Üzerine paltosunu giydi. Teknesindeki küçük benzin bidonunu aldı ve benzini barınağının her tarafına döktü. Barınağındaki tüpü sonuna kadar açtı fakat yakmadan dışarı çıktı. Kapısını kilitledi. Teknesinin halatını çözdü. Tekne dalgalarla yavaş yavaş denize doğru açılıp gitti. Balıkçı İlyas, köpeği ile aheste aheste yürüyerek gitti. Nereye gittikleri bile belli değildi. Kendi de bilmiyordu. Şehre doğru uzaklaşıp gittiler ve gözden kayboldular.

Geriye sadece anılarını almayı unuttuğu enkaza dönmüş bir göz barınak kalıntıları ve denizin ortasında sallana sallana ilerleyen ve batmakta olan eski bir tekne bırakmıştı.

Sokak Mendili

Yüksel Acar

Şems-i Tebrizi Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

- Sefa kaç oğlum polis geliyor kaç!
- Abi nefesim kesildi, daha fazla koşamam.
- Şu izbeye girelim saklanırsız gel haydi!

Nefes nefese hızla çarpan bu yürekler LAMBACILAR'ın elebaşlarından Sefa ve Sami'nindi.

Sanki merkez bankasını soymuşlar ya da terör örgütüne yardım etmişlerdi de işte öyle kaçıyorlardı polislerden. Aslında asık suratlı, samimiyetsiz ve merhametsiz büyüklerden kaçıştı bütün yaptıkları, polislerde bu kategoride ceza kesen bir üst mertebeydi. Yaşları on beşi bulmayan bu çocukların tek suçu vahşetin medeniyet sayıldığı bu dünyada kırmızı ışık yanınca her zaman acelesi olan arabalara mendil uzatmaktı. Her gün binlercesinin geçtiği cadde de arabaların plakalarıyla oyun oynamak en büyük eğlenceleriydi.

- 34 HM 346 geçti. H harfi ile başlayan hayvan ismi söyle Sefa.
- H ile başlayan mı? Imm abi S ile olsa?
- Tamam, hadi sana bi kıyak geçiyim.
- Su samuru.
- Oğlum sen nerden duydun samur mamur?! Ne biçim hayvanmış o öyle. Senin bu çokbilmiş hallerinde var ya sanki kolej sıpasısın.

- Geçenlerde gazete de çözülmüş bulmaca da görmüştüm abi.
- Bak hele bak kültürlü mendilci seni, gazete de okurmuş.

Hiçbir şeyi olmayan insanların hayalleri çok kuvvetli olmalıydı. Yoksa yokluk hayatla olan bağlantı kablosunu keser ve insan kendini en yakın köprü'nün başında bulabilirdi. Ne nimettir ki Sefa ve Sami de hayaller ağırlık kaldırmaktan kas yapmış gücüne güç katmıştı. Kırmızı, sarı, yeşil: bu renkler sokak mendilcileri hele de "LAMBA-CILAR" grubu için büyük önem arz ediyordu. Hayatın kendisi bu üç renkle onlar için gökkuşağına dönüyordu. Oyunları, heyecanları, mutlulukları, hayal kırıklıkları, korkuları bu üç rengin cümbüşünde dönüp duruyor ve büyümek böylece daha renkli daha acısız oluyordu.

Lambacılar'ın yegâne rakip ve düşmanları "KALDIRIMCILAR"dı. Onlar daha çok tembellikleri ve kurnazlıkları ile tanınır ve kolay yoldan mendil satmaya çalışırlardı.

- Bak Sami abi, şu geçen sakat taklidi yapan kaldırımcı değil mi?
- Evet be oğlum bunlarda hiç çocukluk gururu yok. Bak bize kendimizi riske atıp arabalarla boğuşuyoruz. Bunlarda kısa yoldan insanların duygularını sömürüyor.
- Ama abi bazen ben çok yoruluyorum. Biz de oturarak satsak ya? Belki insanların bize acıması karnımızı daha kolay doyurur.
- Kalk Sefa! Çocukluk etme dokuz yaşına geldin artık. Kırmızı yandı koş!

Bir kırmızı ışıktaki nerdeyse otuz arabaya yetişebiliyorlardı ama çoğu zaman hiçbiri bazen bir ikisi nezaketen camı açıyor mendil almadan parayı uzatıyorlardı. İşte o zaman Sami gururundan taviz vermeyip almadıkları mendili arabanın içine atıyor ve:

- Ben dilenci değilim, işte paranızın karşılığı.

Sefa ise kenardan hayran hayran olanları izliyor büyüyünce onu gibi olmanın hayallerini kuruyordu. Genelde kimse camın kenarından uzatılan mendilleri ve küçücük bedenleri görmüyordu bile. Konforlu, sıcak, ve rahat arabalarında 50 krş'luk mendil satmaya çalışan bir çocuğun yeri yoktu. Herkes koca telaşlarla bir yere yetişmeye çalışıyor. 20, 30, 40, 50 milyarlık aracında vicdanın körlüğüyle camdan dışarıyı göremiyor, ufacık paraları hakiki deri cüzdanından çıkarmak ne de yorucu oluyordu. Boş dönülen her kırmızı ışık

önce hayal kırıklığını ve hemen ardından gelen "olsun bir dahakine" umudunu beraberinde getiriyordu. Tamda o an kimse onların sattığı mendille, nasıl olduklarıyla, neden kendi çocukları gibi okula gitmedikleriyle ilgilenmiyordu. Kırmızı onlar DUR demekti hep bu. Hatta vicdanları sinyal verecek olsa masum bakışlara değince, jeep'ine sığmayan göbekli kel ve kısa boylu bu insancıklar rahatsız oluyorlardı. Manzaraları bozulmuş olsa gerek. Böyle zamanlarda Sami daha çok sinirleniyordu:

- İlerde seni bulurum nasıl olsa. O zaman benim de jeep'im olur görürsün sen.

Diye diye günde kaç kişiyle ahitleşiyor ve kaçının hesabını ahirette bırakıyordu kim bilir.

- Polisler gitmiştir abi hadi çıkalım.

-Dur bakıyım sen burda ben bir etrafa kolaçan edeyim.

-...

- Gel haydi Sefa bir an önce çocukların yanına gidelim. Hava kararmadan evde olsak iyi olur.

Lambacılar'ın diğer elemanlarıyla meydandaki çınarın gölgesinde buluşup günün hasılatını konuşmak en büyük keyifti. Yorgunluktan konuşan kim? Birliktelikten güç buluyorlardı. Herkes çatlamış, kararmış minik avucunda bozuk paralarla birbirine gülümsüyor mevsim yazsa köşedeki büfeden meyveli buz alınıp tadından da yenmiyordu.

- Çocuklar biz eve gidelim artık. Ablamız merak etmesin. Yarın caddede buluşuruz.

- Sami bugün kaldırımcılar bize sataştı. Liderleri sansa kafayı takmış oğlum, dikkat edin !

- Sen merak etme, o ödlekler kendi gibileri korkutur ancak. Bize bişey yapamazlar.

Kaldırımcıların lideri on üç yaşında, mendil camiasının en büyük ve ne korkulan çocuğuydu.

Yetimhaneden kaçtığını anlatır durur, kahramanlık hikâyeleriyle herkesi kendinden korkuturdu. Sami ve tayfasının arasındaki muhabbet ve güzel kazançları onu kışkandırmış ve sataşıp biraz sinirini çıkarmak istemiş olacak ki yolları kesişti:

- Gel bakalım buraya Sami bey. Duydum ki benden korkmuyormuşsun!

- Sefa sen eve git ağabeycim . Benim küçük bir işim çıktı görüyorsun.

-Olmaz abi seni bırakmam beraber kavga ederiz büyüdüm ben.

Şimdi Nazende Sokak'ta kimsenin umurunda olmayan dünyanın kör, sağır ve dilsiz olduğu bu çocuklar için hayat en büyük sınavını hazırlıyordu. Yanlış büyüyorlardı. Sevgisiz, ilgisiz...

Ama başları dimdik ve öyle de gururlu. Kimse bile isteye kötü olmuyordu ya da evinde huzurla kahvesini yudumlarken ansızın bir canıye dönüşmüyordu. İçindeki açlık, ruhundaki gedik onu yanlış yere sürüklüyor ve çok geçmeden fırtınanın, selin etkisinde kendini hatalar girdabında buluyordu. Oysaki bir araba, bir tek araba yeşil yanar yanmaz tozu dumana katmadan usulca kenara dursaydı. Bir tek adam hiç kıymetini bilmediği vaktinden 5 dk ayırsaydı. Çocukların ellerini avucuna alıp gözlerine baksaydı, içlerine bir tutam karşılıksız sevgi ve merhamet bıraksaydı işte o zaman tohum elbet filizlenir ve Nazende Sokak asla unutulmayacak bir drama tanık olmazdı. Bir tek araba o çocuklarla sahici ilgilenseydi şayet...

- Evet korkmuyorum senden! Ne yapacaksın?! söyle bakalım ne yapacaksın?!

- Seni ufaklık şimdi görürsün!

Bir tek araba... Anlıyor musunuz? Yeşil de yanmışken bir tek bakış... Tohum olsaydı şayet yağmur yağardı ve filizlenirdi umut. Adamlık kazanırdı belki dünya da yeni adamlar kazanarak. Tohum yoktu ki beş dakikalar yoktu. Dünyanın çok önemli işleri vardı. Politikacılar çokça yalan söyleyecek, iş adamları borsa dalgalarında sörf yapacak, ahh o güzide sanatçılar elit sanatlarını icra edecek, simitçi simit satacak, çifte kumrular o simit alıp martılara atacak. Olan mendilcilere olacaktı.

- Sefa! Çekil oradan. Git ağabeycim. Seni aptal herif kardeşime dokunma.

- Al bakalım bana ukalalık yapmanın cezası.

Küçük bir yumruk küçük bir yüze inince kimde olurdu suç? Mahkemeler cezayı kime keserdi? Hâkim kimi yargılardı? Bir tek araba işte. Şayet dursaydı...

-Sefaaaa dikkat eeeeeet!

Sinan'ın karmaşada yanlışlıkla iteklediği Sefa köşeden hızla dönen arabanın kurbanı olmuştu. Şaşkın ve korku dolu bakışlar arasında başından ince ince kanlar süzölmeye başladı ve gözleri donuk, boşluğa dikildi. Sinan korkuyla arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Yüreği ağzında. Vicdan diye bir şeyle tanışuyordu. Kendini asla affettirmeyecek o şeyle. Karanlığa koşuyordu. On üç yaşında karanlığa

Sami çaresiz küçük kardeşinin başında çığlıklar atıyor yardım istiyordu. Yaşarken kimseyi ilgilendirmeyen Sefa ölüirken de kimseyi ilgilendirmiyordu. Ölümüne korkuyordu ölümden. Kardeşinin onu bırakıp gitmesinden. O da acıyla tanışuyordu. Sonsuza dek ona eşlik edecek bir ayrılık acısıyla. On bir yaşında ve acısıyla.

Sefaysa acısız ve aydınlık bir diyarda. Belki de hak ettiği huzurun yolcusu... Meleklerin kanadında anne ve babasının yanına uçuyordu. Abisinin yanağına bir buse kondurdu. Hayallerine kavuşmaya cennette mutlu olmaya uçuyordu. Dokuz yaşında uçmaya...

Lambacıların acı kaybı. Kaldırımcıların pişmanlığı. Mendil mi? Yine satılıyordu. Sami her gün tek başına aynı ışıklarda mendil uzatıyordu kapalı camlara. Eksikti ve de üzgün ama sokak mendili bu satılacaktı. Yeşil ışık, açılan cam, bir el işareti... "Gel" deyiverdi. Kenara yanaştı ve merhameti bol gözleriyle Sami'ye elini uzattı. İşte o bir araba dursaydı Sefa belki yanında olacaktı. Şimdi bu araba başka Sefalar için durmuş olacak ki...

Sevgi tohumu göz bebeğinden kayıp yüreğin ortasında filizlenmeye koyuldu... Mikail bir yağmur miktarı sulayacaktı tohumu.

-Adın ne evlat? Nasılsın? Üzgün gördüm seni.

-Sefa'nın abisi Sami... Sokak mendilcisi Sami...

Tanıdın mı Beni?

Zehra Beyazlı

Gülçiçek Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Arsız güneş ışığı kirpiklerimden sızıp gözlerimi rahatsız ederken bir elim yorganımı arıyordu. Tüm uğraşlarıma rağmen güneş ışığına siper etmek için aradığım yorganımı bulamayınca el mahkûm yatakta doğruldum, çıplak ayaklarım soğuk parkeye değince ürperdim.

Bir zaman sonra soğuk parkeye alışan ayaklarımla aynada kendime bakıyordum. Kalem etek ve üstüme giydiğim ceketimle gayet otoriter duruyordum, tam da olması gerektiği gibi. Uzun kollu ceketimin saklayamadığı, kolumdaki yara izine kaydı durgun gözlerim, birçok yaşanmışlık gözlerimin önüne sunulurken hızla ceketimin kolunu daha da aşağıya çektim ve masamda duran dosyaları kollarımın arasına yerleştirdim. Topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirip dışarıya adımımı attım. Hızla taksi durağına gidip bir taksiye bindim. "Adliyeye lütfen!" dedim ve gözlerimi ön cama çevirdim. Dışarıdaki ağaçları, insanları görmem gerekirken, kötü anılar kaplamıştı gözlerimin önünü. Kör olmuştum adeta mutluluğa. Kötü anılar kollarını sarmalamıştı gülüşlerime. Gözlerimi kolumdaki yara izine çevirdim. Gülüşlerimi esir alan anılar dizildi teker teker.

- YILLAR ÖNCE-

"Baba yapma!" diye bağırdım. Ama babam acımadı 5 yaşındaki küçük kızına. Yüzüme yediğim yeni bir tokatla tekrar yere düştüm. Gözyaşımın tuzlu tadı ağzıma doluyordu. Annem, babamın koluna

sarıldı:

- Ferhat dur! Çocuk o.

Ferhat Uzun... Benim babam. Hayatı boyunca pis işlere bulaşmış kötü adam. Kızına şiddet uygulayan, karısını ölesiye döven adam.

- Çekil ayakaltından Gülhan!

Gülhan Uzun... Annem. Yine babamın şiddetine maruz kalmıştı benim yüzümden. Zoraki evlendiği adamdan dayak yiyordu her gün. Küçük ellerim elbette yetmiyordu annemi o adamın ellerinden kurtarmaya. Babama yönelip bu sefer de ben tuttum babamın kolundan. Babam hızla dönüp odadaki masanın kenarına itti beni. Sırtım masaya çarparken yere düştüm.

- Canan, kızım odana git!

Canan Uzun... Bu da benim. Çoğu kez babamın bağırışlarını duymamak için kulaklarımı kapattığım ellerime baktım. Yine koruyamamıştım annemi. Hiçbir işe yaramamıştı bu küçük ellerim. Küçük ellerimle büyük şeyler duymuş kulaklarımı kapattım. Sanırım küçük ellerim yalnızca bu işe yarıyordu.

- ŞİMDİKİ ZAMAN-

Adliyenin önüne geldiğimizi fark ettim, taksiciye durmasını söyledim. Taksi yavaşça dururken ücretini ödediğim taksiden indim. Şimdi neydin biliyor musunuz? Adı duyulmuş bir hakimdim. Acılarımın üzerine yıllar devirmiştim. 27 yaşındaydım. Duruşmaya yetişmek için hızla adliyenin kapısından içeri girdim.

Odama geçip cübbemi üzerime geçirdim. Masama konulmuş dosyalara kaydı gözüm,duruşmayla ilgiliydi. Onları da elime alıp mahkeme salonuna yöneldim. Kürsüme oturdum.

Duruşma kısa zaman sonra başlamıştı. Dosyadan suçlunun adına baktım:

Ferhat UZUN... Hızla gözlerim ona kaydı. Bu,o değildi. Bu,babam değildi. İsim benzerliği kalbimin deli gibi çarpmasına sebep olmuştu. Kafamı iki yana sallayıp,

-Ferhat UZUN! Yasa dışı işlere bulaşmaktan yargılanıyorsun, dedim. Gözlerim onu tarıyordu. Ellili yaşlarında yaşlı bir adamdı.

-1 SAAT SONRA-

Mahkeme salonundan çıkarken gözlerim ona kaydı. Mahkeme sonunda müebbet hapis cezasına mahkum olmuştu. Şimdi cezaevine götürülüyordu. İçimdeki merak artıyordu. Her ne kadar babama benzemese de içimde bir endişe vardı. Sonuçta küçüktüm ve yüzünü tam olarak hatırlamıyordum. Yaşlılıktan değişmiş olabilirdi. İçimdeki merak beynimde çukur kazarken elimde onun dosyalarıyla odama koşturdum. Masama oturup hızla dosyaları açtım. Bu zamanlara yakın fazla bir şey bulamayınca en eski tarihli dosyaları karıştırmaya başladım. İşlediği suçları hızla okumaya başladığım sırada beynimden vurulmuşa döndüm. "Uyuşturucu kaçakçılığında aranıyor. Kızına ve eşine uyguladığı şiddet dolayısıyla sabıkalı."

Bunlar onun babam olduğunu anlamama yeterken gözlerim üst taraftaki resme kaydı, bu oydu. Aynı keskin bakışlarıyla babamdı. Kalbim adeta ağzımda atıyordu. İşlediği suçlarda gözüm yine bir yere takıldı. Cinayet... Eşini öldürdüğü yazıyordu. Annemi.

-21 YIL ÖNCE-

Babamın annemin üzerine tuttuğu bıçağı görünce çığlık attım. Annemin çığlığıydı belki de. O korkuyla sesleri ayırt edemiyordum. Yine aynı günlerden biri, babamın annemi dövdüğü günlerden... Bir şeyler farklıydı ama sanki sanırım bugün biraz daha fazla korkuyordum.

Babam elindeki bıçağı anneme saplamak için kaldırdı. Biraz değil çok korkuyordum. Ani bir atakla babamın önüne geçtim. Bıçak koluma saplanınca acı bir şekilde çığlık attım. Benim çığlığıma annemin çığlığı da karıştı. Bıçak koluma saplanmıştı ve hala oradaydı. Babam bana yönelen annemi fark ettiğinde belindeki silahı çıkarttı ve anneme doğrulttu. Gözlerim büyüdü. Kolumun acısı ile yerimden kalkamıyordum. Birkaç saniye sonra silah sesi... Annemin yere yığılan cansız bedeni... Babamın son kez bana baktıktan sonra kapıdan koşar adımlarla çıkışı... Sanırım kaçıyordu. Bizi terk ediyordu. Sonraysa ambulans sesiymi duydum.

Yanaklarım sırlıslıklamdı artık kolumdaki bıçağı zorla çıkarıp yana attım. Odadan içeri önce hemşireler sonra polisler girdi. Bir hemşirenin annemi kontrol ettikten sonra oradakilere "Ölmüş!" dediğini duydum, gözlerim kapanmadan önce.

Gözlerimi açtığımda yetimhanede olduğumu az çok tahmin edebiliyordum. Annem ölmüştü, babam kaçmıştı, ben yine yanaklarım

sırılsıklam bir şekilde yetimhane yatağında yatıyordum. Kolum sarıgılıydı. Babam gitmeden önce bir iz bırakmıştı o güne dair bende.

-ŞİMDİKİ ZAMAN-

Hızla odamdan çıktım. Babamı götürdükleri cezaevinin yerini biliyordum ve şimdi ayaklarım o yöne koşuyordu. Üstümdeki hâkim cübbesini çıkartıp yere attım. Koşarak merdivenlerden indim. Taksiye binip cezaevinin yerini söyledim. Yine akmaya başlamıştı gözyaşlarım. Yanaklarım yine sıırılsıklamdı. Niye yanına gittiğimi biliyordum. Hesap soracaktım. Keskin bakışlarına hapsettiği küçük kızın hesabını soracaktım. Taksiden inip cezaevinin kapısındaki memurlara kendimi tanıtip içeri girdim. Babamın yerini öğrendikten sonra koridor boyunca koşmaya başladım.

- Baba, diye bağırdım. Gözyaşlarına boğulurken. Gardiyanlar şaşkın bir şekilde demir kapıları açarken yine koridorda koşmaya başladım. Onun olduğu hücreye yaklaştığımda tekrar bağırdım.

- Baba! Mahkemede gördüğüm yüz ile tekrar karşılaştım. O da şaşkıındı. Ayağa kalkmış, beni tanımaya çalışıyordu. Ona soracak bir sürü sorum vardı. Sorulacak hesaplar... Gözlerimdeki yaşlar durmazken ceketimin kolunu sıyırıp kolumu havaya kaldırdım. Tam gözlerinin içine bakarken ilk sorumu sordum.

- Tanıdın mı beni?

